

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của người chuyển ngữ.
Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như
mong muốn của người chuyển ngữ và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà
không được phép của chính chủ, đều là sai phạm.

Bạch hổ khiêu tình

~*~

Tác giả: Đường Ân

~*~

Convert: meoconlunar (TTV)

~*~

Nguồn: <http://xinbi02.wordpress.com/>

~*~

Edit: xinbi

~*~

Beta: terra0507

~*~

Làm ebook: Thiên Nhai

~*~

Thể loại: ngôn tình cổ đại, HE

~*~

Độ dài: 10 chương

~*~

Văn án:

Vì sao chỉ có hấn có thể thấy được nàng, nghe được nàng nói chuyện?

Còn có, túi hương luôn luôn tùy thân của nàng tại sao lại ở trên tay hấn?

Chẳng lẽ...đây là nguyên nhân nàng rời hấn không được?

Nàng sớm nghe nói qua thanh danh hiển hách của”Hổ gia”hấn, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới hấn lại trẻ tuổi như vậy.

Càng không nghĩ tới trong mắt hấn chỉ có ích lợi, làm việc hoàn toàn không nể mặt lưu tình..

Mà nay, nàng cùng hấn mặc danh kỳ diệu dây dưa không rõ.....

Đúng rồi, xung đột ngoài ý muốn, nàng rơi xuống vách núi đen, thành một du hồn.

Tuy rằng cực kỳ không cam lòng, nhưng đã là chuyện thật không thể thay đổi, nàng cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Ít nhất, theo bên người hấn, nàng có thể làm chút việc.

Thời điểm hấn làm việc không thấu tình hợp lý nàng hợp thời khuyên nhủ.

Dọa! Không thể nào?

Hổ gia gia nghiệp to lớn, mỗi người kính sợ nhưng lại bởi vì nàng”gan dạ sáng suốt”thắng thắn cùng cố gắng khuyên nhủ mà quyết định thú nàng làm vợ, không thêm để ý mà mình hôn?

Này..... Thật sự rất không tầm thường!

Làm cho nàng không khỏi muốn hoài nghi gian thương hấn có tính kế khác hay không

Rõ ràng đã là nhân quỷ thù đồ.....

~*~

Mục lục:

Tiết tử

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Tiết tử

Thanh Long thành

Xuân Mãn Lâu ở phía tây thành, là tiệm điểm tâm nổi tiếng ở Thanh Long thành. Điểm tâm trong tiệm làm, bất luận là hình thức hay là hương vị, đều thập phần hấp dẫn người, làm người ta luôn đến mua, rất được cư dân thành Thanh Long yêu thích

Lúc này, đứng ở ngoài cửa tiệm một đôi nam nữ xuất sắc hấp dẫn sự chú ý của người đi đường.

“Luru Ly, một phần điểm tâm này đưa cho ngoại công, ngoại bà muối, một phần khác là để cho muối ở trên xe ngựa ăn” Tiêu Trí Viễn đem hai phần điểm tâm giao cho Thúy Nhi phía sau nòng, ân tình nhìn chăm chú vào thiên hạ tuyệt mỹ tinh xảo trước mắt.

“Tiêu đại ca, cảm ơn huynh. Nhưng lần này huynh nhất định phải nhận lấy bạc, nếu không ta cũng sẽ không nhận điểm tâm” Bùi Luru Ly buông xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, đem bạc nhét vào trong tay hắn.

Tiêu Trí Viễn thấy không thể từ chối, đành phải nhận lấy, do dự, nhân cơ hội này bày tỏ cõi lòng.

“Luru Ly, tâm ý của ta đối với muối, muối hắn là rất rõ ràng, hết thấy chờ muối trở về rồi nói sau”

Nghe vậy, Bùi Luru Ly hai gò má đỏ hồng, tất nhiên là hiểu được ý trong lời nói của hắn – đợi lần này nàng đi Bạch Hồ thành về, hắn liền đến cửa cầu hôn.

“Tiêu đại ca, thời điểm không còn sớm, ta cũng nên đi”

Bùi Luru Ly quay về phía hắn cáo biệt, để lại hắn nhìn theo rồi rời đi. Mắt thấy thời gian trì hoãn đã lâu, sợ người nhà chờ, cước bộ vội vàng nhanh hơn.

“Đại tiểu thư..... Đợi ta với! Chớ đi nhanh như vậy” Thúy Nhi ở phía sau gọi chủ tử đằng trước càng đi càng mau.

Nghe được tiếng kêu, Bùi Luru Ly cước bộ tạm dừng, quay đầu nhìn Thúy Nhi đang thở hồng hộc, hai tay cầm theo hai hộp thức ăn. Nàng mới vừa rồi chỉ lo chạy nhanh trở về, đã quên cước bộ của mình luôn luôn mau.

“Đại tiểu thư, ta biết tiểu thư vội vã đi Bạch Hồ thành gặp lão thái gia, lão phu nhân, nhưng là chớ đi nhanh như vậy! Xe ngựa cũng chờ chúng ta nha” Thúy Nhi thở hồng hộc, một tay vỗ về ngực nói.

“Hảo, ta đi chậm một chút là được.” Bùi Luru Ly cười khẽ, nhìn bộ dạng nàng thở không nổi, lấy khăn tay trong lòng đến lau mồ hôi trên trán nàng.

Thúy Nhi nhìn nụ cười nhẹ trên khuôn mặt tuyệt mỹ của đại tiểu thư, lại bắt đầu ngượng ngùng. Là đại tiểu thư tính tình tốt, không đối với lời nói vượt ra ngoài khuôn phép của nàng mà tức giận.

“Vị cô nương này, có thể lại đây cho lão phu xem rõ ràng không?”

Ẩn dưới tầng liều bên cạnh sông đào, có một cái bàn gỗ đơn giản, bên cạnh là cờ xí tung bay, ở trên viết bốn chữ to “Thiết khẩu thẳng đoạn”

Một lão giả ria mép bạc trắng, thân hình thon dài, xem ra có vài phần tiên phong đạo cốt, một đôi mắt sáng thẳng khóa trụ Bùi Luru Ly

“Vị lão trượng này, ngài nói ta sao?” Bùi Luru Ly liếc mắt nhìn lá cờ tung bay kia, chậm rãi đi đến trước bàn.

“Vị cô nương này, xin nghe lão hủ một lời. Ấn đường của cô biến thành màu đen, những ngày gần đây không nên đi xa nhà, nếu không tất gặp đại kiếp nạn” Lão trượng sĩ vẻ mặt ngưng trọng, sau khi tinh tế đánh giá khí sắc của nàng, ngữ khí thập phần trầm trọng.

“Đa tạ lão trượng có lời khen tặng” Bùi Luru Ly lưu lại mười văn tiền trên bàn, hoàn toàn không đem lời nói của ông đặt trong lòng.

“Vị lão trượng sĩ này, ngài nói là sự thật? Chúng ta hôm nay sẽ xuất phát đến Bạch Hồ thành, làm sao bây giờ?” Ngược lại Thúy Nhi đứng ở một bên so với Bùi Luru Ly càng sốt ruột hơn.

“Thúy Nhi, thời điểm không còn sớm, chúng ta cần phải đi” Bùi Luru Ly thúc giục nha hoàn bên người.

“..... Đại tiểu thư, nhưng là ông ấy nói.....”Thúy Nhi vẻ mặt lo âu, vừa đi vừa quay đầu nhìn thầy tướng số.

“Lời thầy bói, không thể tin”Bùi Lưu Ly cẩn thận tránh đi đám đông, mở đường vì Thúy Nhi hai tay đang cầm hộp thức ăn.

Thúy Nhi nghe vậy, cũng chỉ đành tin tưởng đại tiểu thư, cho dù đáy lòng cảm thấy không yên, cũng không nói thêm cái gì nữa.

Hai người chạy về Bùi phủ, đợi mọi người tiễn đưa xong ngồi trên xe ngựa, hướng Bạch Hồ thành mà đi.

Qua một canh giờ, khi qua một cái sơn đạo, trục xe ngựa đột nhiên gãy, xe ngựa cùng người trong toa xe nhắm thẳng vách núi rớt xuống. Ở thời khắc chỉ mảnh treo chuông, mã phu bỏ ngựa chạy trốn, Bùi Lưu Ly chỉ kịp vận chưởng đem Thúy Nhi đẩy ra khỏi toa xe, chính mình lại không kịp đào thoát.

Thúy Nhi trơ mắt nhìn đại tiểu thư theo xe ngựa rớt xuống vách núi, ngửa đầu thê lương khóc kêu:

“Đại tiểu thư!”

Thiết khẩu thẳng đoạn : nôm na là chắc chắn miệng đoán sự thật, ý là những gì ông ý đoán/ nói chắc chắn là chuyện có thật, chuyện đúng

Chương 1

Bạch Hồ thành

Đèn rực rỡ mới lên, ở ngoài Hái Hoa Lâu tùy ý nghe thấy âm thanh nam nữ trêu đùa lí lí ngoại ngoại, càng tới gần sương phòng, bên trong phòng truyền ra âm ngữ, làm người nghe xong mặt đỏ tai hồng.

“Đến đến đến! Các vị đại gia, các ngài muốn hoa quế, hoa cúc, hoa sen hoa gì cũng có, tùy nhân quân* chọn lựa”Hong di dắt khách the the nói, trong tay hươu hươu ti quỳên đỏ tươi, tiếp đón vài vị đại gia vào cửa.”

“Hong di, người mới vừa nói nơi này hoa gì đều có thể để nhân quân chọn lựa, thật vậy chăng?”Một gã khách nhân dáng người mập mạp hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy! Vị đại gia này, ngài là coi trọng vị cô nương nào?”Hong di cười hớ hớ hỏi.

“Nghe nói Hái Hoa Lâu các người hoa khôi Mẫu Đơn diễm quan quân phương, đêm nay ta sẽ để nàng giúp ta”Khách nhân mập mạp xuất ra một thỏi bạc đặt trước mặt Hong di.

Sắc mặt Hong di luôn luôn yêu tiền như mạng lúc này lại gặp nạn, bất vì sở động

“Vị đại gia này, thực có lỗi. Mẫu đơn đã sớm bị người bao trọn, chỉ trừ bỏ người kia, còn lại đều không tiếp”Nếu không như thế, bà sao lại đem tiền bỏ qua.

“Cái gì?”Khách nhân mập mạp mặt tròn ra vẻ phần nộ đỏ hồng, nghe nói đến sắc đẹp Mẫu đơn muốn đến âu yếm, không dự đoán phải nhận được cái loại đáp án này. “Rốt cuộc là ai bao trọn Mẫu Đơn? “

“Đúng vậy! Là người nào?”Hai vị bằng hữu đằng sau khách nhân mập mạp cũng muốn biết ai có nhiều tiền tài quyền thế như vậy.

Hong di liếc trái liếc phải, ý bảo ba người cúi đầu, nhỏ giọng hướng ba người nói nhỏ:”Là Hồ gia!”

Ba người nghe vậy, sắc mặt đại biến. Tại Bạch Hồ thành này, không người nào không nghe đại danh Hồ gia, cũng không ai dám gặp hấn, đành phải sờ sờ cái mũi, tuyền cái cô nương khác làm bạn.

Hong di mắt thấy ba người thức thời tuyền cô nương khác tiếp khách, khéo miệng phiết phiết, thầm nghĩ những người này cũng không xem cân lượng chính mình bao nhiêu, dám cùng Hồ gia cướp người sao? Vận vẹo thất lưng, lại tiếp tục đón tiếp vị khách tiếp theo.

Mà ở một nơi khác, trong khuê phòng Mẫu đơn, từng trận âm thanh nức nở lẫn hỗn hỗn phiêu tán ở trong phòng.

Sau một hồi kích tình đình chỉ, Mẫu Đơn một thân đồ mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ vẻ thỏa mãn. Nam nhân vẫn nằm ở trên người nàng, hé ra khuôn mặt tuấn tú cương nghị như điêu khắc, mặt mày hiem ác tự nhiên, làm người ta nhìn thấy mà sợ, đây là một nam nhân không dễ thân cận.

Mắt đẹp toát ra tình ý rõ ràng, tay nhỏ bé muốn xoa khuôn mặt tuấn tú, tức khắc bị hấn không chút lưu tình nào đẩy ra, cũng đồng thời làm cho nàng ngã xuống. Mắt đẹp khó nén một chút bi thương, nàng đã quên nam nhân này cho dù cùng nàng nhiều lần mây mưa, vẫn là không muốn nàng đụng chạm đến mặt hấn, ngay cả khi hoan ái cũng không hôn nàng.

Hấn phân chia thập phần rõ ràng, hai người thuần túy chính là thân thể dây dưa, không có gì khác, cho dù nàng là nữ nhân duy nhất trước mặt hấn.

Còn nhớ rõ nửa năm trước, khi hấn tìm tới nàng, nói thập phần rõ ràng, không muốn cùng người khác cùng chung một nữ nhân, sợ nhiễm bệnh không sạch sẽ, cũng ngại bẩn. (=)) Bởi vậy hấn quyết định bao hạ nàng, không có kỳ hạn, hai người trong lúc đó nếu bên nào có chút chán ghét có thể kêu ngừng, đây là quy tắc lúc trước của hai người.

Đối với tiền tài, hấn đối với nàng thập phần hào phóng, giữa hai người chính là thuần túy giải phóng dục vọng. Chính là sau vài lần da thịt chi thân, dần dần nổi lên tham niệm, muốn có được nam nhân lãnh ngọc bất phàm này.

Nam nhân tựa hồ bị ý đồ chạm vào hấn của nàng chọc giận, từ trên người nàng đứng dậy rời đi, cầm lấy mấy thượng xiêm y đặt trên bàn, đứng lên đưa lưng về phía nàng mặc vào.

“Nam nhân này quả thật tính tình keo kiệt”

“Hồ gia, thực xin lỗi. Ta bất quá chỉ là nhất thời kìm lòng không đậu, mới có thể quên ngài không thích người khác đụng chạm mặt của ngài” Mẫu Đơn thấy hấn phải rời khỏi, bất chấp một thân trần trụi, cuống quýt đứng dậy đi đến trước mặt hấn xin lỗi.

“Bất quá là chạm vào mặt, có cái gì ghê gớm? Chẳng lẽ mặt hấn nam vàng mạ bạc, trân quý vô cùng, cho nên chạm vào không thể sao?”

“Ta nói rồi, không thích có người vi phạm, nếu có lần sau, ta sẽ không đến nữa” Mạnh Ứng Hồ không phải không phát giác nàng đối chính mình nổi lên tâm không an phận, con người đen lãnh duệ nhìn chăm chú ánh mắt ái mộ của nàng; nếu nàng vì vậy mà quên đi thân phận chính mình, vậy đừng trách hấn vô tình.

“Thực xin lỗi, Hồ gia. Ta cam đoan sẽ không tái phạm” Mẫu đơn mắt đẹp thu lại, không dám đón tiếp mâu quang lạnh lẽo quá mức của hấn, nơm nớp lo sợ trả lời.

Mạnh Ứng Hồ mặc xong xiêm y, không hề liếc nhìn nàng một cái, thân hình cao lớn nhanh chóng rời đi.

Canh giữ ở ngoài phòng cách vài bước, Giang Uy thấy hấn đi ra, vội vàng đuổi kịp, thủ hộ ở phía sau hấn.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi Hái Hoa Lâu, xe ngựa cùng xa phu đứng ở trước cửa Hái Hoa Lâu, khi nhìn thấy hai người đi ra vội vàng xuống xe hành lễ.

Mạnh Ứng Hồ nhẹ vuốt cằm, khi đang muốn lên xe ngựa, một đạo thân ảnh lao ra ngăn lại, Giang Uy một bước nhanh chóng lấy thân che ở trước mặt chủ tử.

“Hồ gia! Van cầu ngài thư thả một ít thời gian, ta hướng ngài mượn năm vạn lượng bạc, cho ta một chút thời gian trả lại” Lâm Đại Phú xoa xoa hai tay, hé ra nét mặt già nua khẩn trương che kín vẻ hung hãn. Ông ta thật vất vả mới thăm thính được Hồ gia đêm nay lại xuất hiện ở chỗ này, đã đứng bên ngoài một canh giờ.

Mạnh Ứng Hồ con người đen lãnh duệ liếc mắt nhìn ông ta, nhận ra ông ta là người kinh doanh bố trang phía đông thành Lâm Đại Phú, một tháng trước hướng ngân hàng tư nhân Mạnh Ký mượn năm vạn lượng bạc quay vòng, tháng này là lúc trả tiền.

“Có thể. Nếu muốn hoãn lại một tháng, lợi tức hơn năm ngàn lượng, tổng cộng là năm vạn năm ngàn lượng bạc, nếu ông muốn hoãn nữa, ta đây sẽ chiều ý ông lại nhiều thêm một tháng” Khuôn mặt Mạnh Ứng Hồ lạnh lùng có chút vô tình, không nhìn nét mặt già nua phút chốc trắng xanh trước mặt, lưu loát leo lên xe ngựa.

“Này không khỏi cũng quá ngoan cố đi! Chẳng phải là định bức người ta đi lên tuyệt lộ sao?”

Giang Uy mắt đồng tình nhìn Lâm Đại Phú. Tính ông ta không hay ho, lại xuất hiện khi chủ tử tâm tình không tốt.

Sau khi chủ tử ngồi trên xe ngựa, xe lập tức rời đi, lưu lại Lâm Đại Phú mặt xám như tro tàn sững sờ ở cửa Hải Hoa Lâu.

Xe ngựa chậm rãi đứng ở trước cửa lớn Mạnh phủ, thủ vệ nhân gặp chủ tử đã trở lại, vội vàng tiến lên đón chào.

Mạnh Ứng Hồ từ trên xe ngựa đi xuống dưới, hai tay khẽ vuốt xiêm y hơi nhăn trên người, bước vào phủ. Lúc này đã là canh hai, mọi người trong phủ đã ngủ từ lâu, hần vầy lui người hầu hạ tắm rửa, cũng có ý bảo Giang Uy trở về phòng nghỉ ngơi, một mình hần đi trở về Hồ Gầm Các nghỉ ngơi.

Đẩy ra cửa gỗ tẩm phòng được khắc hoa, thấp nền lên, thân mình cao lớn đồng thời ngồi xuống ghế, cũng thay chính mình châm chén trà. Nước trà vẫn có chút ấm áp, hiển nhiên là nha hoàn mới đổi qua. Nhìn thấy không có một bóng người trong phòng, con người đen lãnh duệ, nguy hiểm trở nên ma mị.

“Cô rốt cuộc tính theo ta bao lâu?” Tiếng nói lạnh như băng lộ ra tia cảnh cáo, con người đen lợi hại nhìn chằm chằm vào cửa phòng không có bóng dáng ai.

“Người nhìn thấy ta?” Trong thanh âm mờ mịt lộ ra một tia kinh ngạc.

“Đúng vậy, cũng nghe được thanh âm của cô” Du hồn này không biết khi nào theo đuôi hần, vốn nghĩ không để ý tới, nàng sẽ rời đi, không nghĩ tới nàng lại một đường đi theo hần hồi phủ, thậm chí hiện tại còn tính đi vào tẩm phòng của hần.

“Người thật sự thấy ta? Cũng nghe được thanh âm của ta?” Trong thanh âm mờ mịt hàm chứa kích động, vốn tưởng rằng không ai thấy được nàng, hiện tại ại có một người thấy được nàng! Giống như là nàng đang phiêu đảng ở đại dương bao la gặp được một cây gỗ trân quý, cho dù nàng không quen hần.

“Nghe đây, đừng đi theo ta nữa. Tuy rằng ta không biết vì sao chỉ có ta thấy được cô, nghe được thanh âm của cô, nhưng nếu cô đã chết, cô hần là nên đi đầu thai, không nên ở lại nhân gian phiêu đảng”

Hần tính tình lãnh khốc, cho dù là đối mặt du hồn, cũng không nhiều thiện tâm, tự nhiên sẽ không đối với nàng có khẩu khí tốt. Huống chi du hồn này cũng là một cô nương, xuất hiện trong phòng khi hần cùng Mẫu Đơn hoan ái cũng không cảm thấy thẹn, tuy rằng nàng từ đầu tới đuôi đều xoay lưng lại, hai tay bịt lỗ tai, nhưng vẫn là làm hần thập phần không vừa lòng.

Hần cũng không có thói quen khi hoan ái có người khác bên cạnh, cho dù nàng không phải là ”người“.

“Người nói cái gì?! Ta..... Đã chết? Ta thật sự đã chết rồi sao?” Tiếng nói nữ tử mờ mịt lộ ra một tia hoảng sợ tuy rằng sớm đoán được chính mình có lẽ đã chết, nhưng vẫn ôm chặt một tia mong đợi. Sau khi bị người mình xác chỉ ra, tuy là chịu đả kích, nhưng chỉ có thể chấp nhận sự thật tàn khốc này.

Mạnh Ứng Hồ nhìn thân ảnh tử sam mờ mịt đứng ở cửa kia, từ phản ứng của nàng có thể đoán được là chết không lâu mà mới có thể ngay cả chính mình đã chết mà cũng không biết. Không thể không thừa nhận, du hồn này có một dung nhan tinh xảo tuyệt mỹ, tuyệt đối là mỹ nhân khó gặp trên đời.

Nàng giờ phút này biểu tình trên mặt rõ ràng đau thương tuyệt vọng, nhưng lại không hiểu sao làm ngực hấn nổi lên một cổ cảm giác khác thường.

“Đúng vậy. Nếu đã chết, cô nên đến âm phủ, sớm ngày đầu thai, đừng đi theo ta nữa” Lời cảnh cáo không hề lạnh băng giống như lúc trước.

Ở cửa phòng thân ảnh từ sam đầu buông xuống, thần sắc buồn thê lương, thân ảnh dần dần bay ra bên ngoài.....

Mạnh Ứng Hồ thấy nàng rời đi, đang chuẩn bị thoát y đi ngủ, khi hấn trút xiêm y, một vật từ trong nội y hấn rớt ra. Hấn khom người nhặt lên nhìn kỹ, là một cái túi hương con bướm dùng vải lụa tơ tằm màu tím có một mặt thêu, thêu thập phần tinh tế, con bướm thêu rất sống động, vừa nhìn là biết ngay túi hương nữ tử hay dùng.

Rồi đột nhiên nhớ tới, đây là khi sáng nay hấn từ Thanh Long thành chạy về, khi dừng lại rửa mặt bên một con suối nhật được. Lúc ấy hấn chỉ cảm thấy túi hương con bướm này thập phần khác biệt, muốn cầm về cho mẫu thân xem, mới có thể thuận tay nhặt lên. Sau khi về nhà, lại vội vàng đến ngân hàng tư nhân, đã quên đem nó lấy ra.

“Đây là túi hương của ta, sao lại xuất hiện trên tay ngươi?” Tiếng nữ tử kinh hô xuất hiện bên tai hấn.

Mạnh Ứng Hồ nhú mày, khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện thần sắc không kiên nhẫn, một đôi con ngươi đen lạnh lùng mãnh liệt nhìn chằm chằm thân ảnh từ sam bên cạnh, thấy nàng nhiều lần đoạt túi hương trên tay hấn, nhưng vẫn vô hụt, bộ dáng buồn bực kia thập phần hấp dẫn người.

“Cô vì sao còn chưa đi?” Hấn không hề giận chất vấn.

“Không phải ta không đi, mà là ta căn bản đi không được a!” Nữ tử trừng mắt nhìn túi hương mình thích bị hấn cầm trên tay, buồn bực chính mình không thể cầm lại.

“Có ý tứ gì? Mau nói rõ ràng” Thấy nàng bực tức hai mắt trừng túi hương trên tay mình, con ngươi lãnh duệ không phát hiện ý cười của chính mình.

“Khi ta phát giác chính mình xuất hiện cạnh ngươi, ta cũng nghĩ phải rời khỏi, nhưng không biết vì sao luôn không thể cách ngươi quá xa, cảm giác bị một cỗ lực đạo vô hình kéo trở lại bên cạnh ngươi”. Chính nàng cũng không rõ ràng vì sao lại như vậy, bằng không hấn nghĩ đến nàng một hoàng hoa khuê nữ, khi nhìn đến hấn cùng với nữ tử thanh lâu âu yếm lại không muốn rời đi sao? Nàng là bị buộc ở cùng một chỗ với hấn!

Mạnh Ứng Hồ nghe vậy, nhú mày tinh tế xem túi hương trong tay, có chút suy nghĩ sâu xa, “Cô nói túi hương này là của cô?”

“Đúng vậy. Đây là túi hương ta thích nhất. Lúc thêu túi hương, còn không cẩn thận đâm vào ngón tay, dính máu lên đó, vì sửa chữa, đành phải thêu đóa hoa đỏ ở trên” Nàng thêu rất ít khi bị thương, là khi đó đang cùng đại ca và Linh Lung nói chuyện mới hao tổn tinh thần, mới có thể nhất thời phân tâm.

Mạnh Ứng Hồ nhìn túi hương con bướm trên tay, ngón cái khẽ vuốt trên đóa hoa nhỏ màu đỏ, trầm ngâm không nói thật lâu.

Sau một lúc lâu, hấn tùy tay đặt túi hương con bướm lên bàn, tiếp tục động tác thoát y vừa rồi.

Nữ tử thét chói tai như hấn sờ liễu, ghé vào lỗ tai hấn, “Ngươi đang làm cái gì?!”

“Thoát y lên giường đi ngủ” trong thanh âm lạnh lùng hàm ẩn mỉm cười, không hề để ý tới nàng, sau khi rút đi áo khoác, trên người chỉ còn lại có áo đơn, thân hình cao lớn hướng giường đi đến, chuẩn bị ngủ.

“Ngươi, ngươi cứ như vậy ngủ?” Thanh âm nữ tử xuất hiện ở bên giường, không thể tin được hấn cứ như vậy mặc kệ nàng, chuẩn bị đi ngủ.

Bọn họ mới vừa rồi không phải là đang thảo luận vì sao nàng không thể rời người hấn sao? Tại sao ngay sau đó hấn phản ứng cũng chỉ như vậy?

Mà hần đáp lại là xoay người đưa lưng về phía nàng, bỏ qua không nghĩ lại để ý nàng

Nữ tử buồn bực trừng mắt nhìn bóng dáng hần, luôn luôn bình tĩnh như nàng vì sao lại lần nữa trở nên khác thường? Nhất định là còn không thể chấp nhận sự thật mình đã chết mới có thể dễ dàng mất đi bình tĩnh.

Thân ảnh tử sam bay đến bên cửa sổ, nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ. Trăng vẫn sáng như trước, chính là chuyện đời không thể hoàn hảo, một tiếng than nhẹ sâu kín quanh quẩn trong phòng.

Nguyên bản Mạnh Ứng Hồ đang nhắm mắt, nghe tiếng thở dài, đôi mắt lạnh lùng mở ra, sau lại nhắm lại. Đêm nay, mỗi người một tâm tư.

Nhâm quân; cái này, là cách gọi người con trai

Ti quyên: vài lụa, mấy bà tú bà hồi xưa, khi mà mời chào khách thì tay thường hay phe phẩy mấy cái vài lụa nho nhỏ

Lãnh ngạo: lạnh lùng, kiêu ngạo.

Lãnh duệ: lạnh lùng, sáng suốt

Tê duệ: u ám, sáng.

Tử sam: người sau khi chết, linh hồn trở nên trong suốt, thường thấy trên các bộ phim thì những người này đều mang quần áo màu trắng. Ở đây, hiểu nôm na là chỉ bộ áo quần màu trắng.

Mới sáng tinh mơ, nhà bếp Mạnh phủ làm việc hỗn loạn, không ít nha hoàn bận rộn, vội vàng thu xếp đồ ăn sáng.

Đồ ăn sáng ở Mạnh phủ mỗi chủ tử chỉ có yêu cầu duy nhất là phải chia nhóm nhỏ, chỉ là chủ tử trẻ có mười vị, hơn nữa còn có bảy vị phu nhân, cũng khó trách mỗi lần đến thời gian chuẩn bị bữa sáng, nhà bếp liền giống như rối loạn, đoàn người làm việc hỗn loạn.

Sáng sớm vừa đến, các chủ tử đã lục tục xuất hiện ở Mai thính, bọn nha hoàn sớm đã mở hai bàn tròn lớn ở trên đặt đầy thức ăn sáng, có cháo, tương qua, bánh bao, nước đậu xanh.....chờ.

Ngồi ở thủ vị Mạnh Ứng Hồ thấy trưởng bối cùng đệ muội tất cả đều đến đông đủ, ý bảo mọi người có thể bắt đầu dùng bữa.

“Ta không ở đây mấy ngày nay, trong phủ có phát sinh chuyện gì không? “Mạnh Ứng Hồ uống cháo vào miệng, lãnh mâu liếc nhìn trưởng bối ngồi cùng bàn một cái, lại liếc mắt qua hướng đệ muội ngồi cách bàn.

“Trong phủ không có chuyện gì, con yên tâm”Cười trả lời là Nhị nương.

“Ứng Hồ, tuổi tác con cũng không còn nhỏ, năm nay đã hơn hai mươi, cũng nên có một con dâu. Có thích cô nương nào chưa?”Dám hướng Mạnh Ứng Hồ mở miệng thúc giục cũng chỉ có mẹ ruột hần.

“Hôn sự của con, con tự có chủ trương. Nếu là đệ muội khác có người trong lòng, cứ gả trước, không cần băn khoăn đến con.”Mạnh Ứng Hồ lãnh đạm mở miệng, ngụ ý hôn sự của hần hần tự mình lo, chín đệ muội muốn gả thú, không cần băn khoăn đến hần làm đại ca nhưng chưa đón dâu.

“Thật không nghĩ tới nhà ngươi có rất nhiều người, cả một nhà tụ tập một chỗ ăn bữa cơm, cảm giác rất tốt”Tiếng nói nữ tử xuất hiện bên cạnh Mạnh Ứng Hồ.Nhìn một đại gia tử như vậy, cảm giác hơi kinh người, bất quá, nhìn ra được những người trong nhà này cảm tình tương đối hòa hợp.

“Đại ca, nghe nói huynh bao hạ hoa khôi Hái Hoa Lâu Mẫu Đơn, tối hôm qua còn ở đó trở về, huynh sẽ không đối với loại nữ tử này động chân tình chứ?”Cách bàn truyền đến tiếng hỏi không biết sống chết, mở miệng luôn luôn là lão tam thẳng thắn Mạnh Khai Vân.

Hần vừa hỏi, đệ muội ngồi cùng bàn đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh, mỗi người thường hần một cái nhìn xem thường, lão tứ Mạnh Dư Yên ngồi cạnh hần rõ ràng trực tiếp đá hần một cước, cảnh cáo hần câm miệng.

Mạnh Ứng Hồ khoe môi cong lên thành một hình cung cười lạnh, nhìn Mạnh Khai Vân bị mọi người lén lút khai trừ. “Lão tam, không nghĩ tới đệ rất quan tâm đến đại ca, xem ra hiệu cầm đồ sinh ý quá kém, hôm nay ta sẽ đi đến hiệu cầm đồ một chuyến xem sao” Phụ trách tiệm là lão tam cùng lão tứ, hai người cùng chịu trách nhiệm.

Nghe vậy, Mạnh Dư Yên ngồi cạnh Mạnh Khai Vân ở dưới bàn lại trực tiếp giẫm hấn một cước, Mạnh Khai Vân mặt đau thành một đồng, lúc này cũng không dám hé răng nữa.

“Xem ra người làm đại ca rất có uy nghiêm” Tiếng cười trêu tức liên tục vang lên bên tai Mạnh Ứng Hồ.

“Đại muội, tuổi của muội cũng không nhỏ, đại ca bắt đầu lưu ý tìm giúp muội một người trung thực” Mạnh Ứng Hồ lạnh nhạt mở miệng.

“Đa tạ đại ca quan tâm” Mạnh gia đại tiểu thư nói, hôn sự hết thủy đều để huynh trưởng làm chủ.

Ăn một ít đồ ăn sáng, mọi người nói vài câu ngắn ngủi rồi xong.

Ở trong Bạch Hồ thành, không người nào không nhìn ra”Hồ gia” Mạnh Ứng Hồ ,tự nhiên cũng không có người nào dám chọc vào Hồ gia.

Chỉ vì gia nghiệp Mạnh phủ lớn, ở Bạch Hồ thành từ mấy đời cho tới nay làm nhà sinh sống, tổ nghiệp thập phần vững chắc, cho tới nay rơi vào trong tay Mạnh Ứng Hồ cầm quyền, càng thêm phát dương quang đại.

Đến Bạch Hồ thành tùy ý có thể thấy được ngân hàng tư nhân, hiệu cầm đồ, Áng Vân phường, tất cả đều do mười huynh muội Mạnh gia chương quản, lại có lão đại”Hồ gia” cầm đầu. Bạch Hồ thành đều biết, nếu là đắc tội Hồ gia, tuyệt không có biện pháp sinh tồn ở Bạch Hồ. Cũng may Mạnh Ứng Hồ làm người có chút lãnh khốc vô tình, không tùy tiện nói đùa, nhưng cũng không từ thủ đoạn. Ở thương trường ánh mắt tinh chuẩn, nói một không hai, một khi quyết định chuyện gì, không lưu tình, không nể mặt, rất khó sửa đổi.

Lúc này, ở trong nhà chính ngân hàng tư nhân Mạnh ký ở phía đông thành, Vương quân sự nom nớp lo sợ dâng lên sổ sách, một mặt báo cáo ngân hàng tư nhân còn có mấy người chưa trả tiền nợ.

“Lâm lão gia ở bố trang thiếu năm vạn lượng bạc còn chưa trả, Lâm lão gia sáng sớm ngày hôm qua tự mình tiến đến, hy vọng có thể lại kéo dài thêm một tháng”

“Khách sạn Hưng Duyệt tháng trước thiếu một vạn lượng cũng đã đến kỳ, chưa phải người đến, còn nợ”

“Vượng trà trang thiếu năm ngàn lượng bạc, còn thiếu hai ngày là đến kì, trước mắt cũng không phải người đến, còn nợ”

Mạnh Ứng Hồ ngồi ở bàn gỗ tử đàn, trên tay lật xem sổ sách, khuôn mặt lạnh lùng nhất quán không chút thay đổi, giờ phút này làm người ta nhìn không ra một chút cảm xúc chân thật, làm cho Vương quân sự đối mặt với vẻ mặt lạnh của hắn thật cẩn thận, lo lắng đề phòng. Tuy rằng đại thiếu gia rất ít tức giận, nhưng không ai có thể đối mặt với đôi mắt lạnh lùng, sáng suốt của hắn không phát run.

Mạnh Ứng Hồ nghe Vương quân sự báo cáo, con mắt lạnh lùng quét về phía thân ảnh tử sam đứng ở cửa sổ. Nàng tựa hồ thật thích đứng ở cửa sổ, không biết nhìn ngoài cửa sổ suy nghĩ cái gì, dung nhan tuyệt mỹ toát ra tịch liêu cùng không chỗ nào quy y, không biết tại sao nhưng lại níu giữ ánh mắt hắn lưu luyến thật lâu.

Nàng bình thường cũng không nói nhiều, trừ phi làm cho nàng ngạc nhiên hoặc là thấy chuyện bất bình, nếu không đều không nói một câu, lẳng lặng đứng ở góc, làm cho hắn có khi xem nhẹ sự tồn tại của nàng. Một tay khế vuốt túi hương trong ngực, nếu hắn đoán không lầm, nàng thân bất do kỷ đi theo hắn, có lẽ vì túi hương hắn giữ của nàng.

Mà hắn, nguyên bản nhất được túi hương chỉ là sơ ý, vì muốn giao cho mẫu thân đi nghiên cứu cách thêu, nhưng hắn lại không hiểu vì sao lại không giao ra, ngược lại tùy thân mang theo.

“Đại thiếu gia?” Vương quản sự sau khi báo cáo xong, phát hiện không có tiếng đáp lại, lại thấy đại thiếu gia nhìn ngoài cửa sổ không biết đang nghĩ cái gì, đành phải nhẹ giọng kêu.

“Lâm Đại Phú tối hôm qua đến cầu ta, yêu cầu kéo dài thêm một tháng, ta đáp ứng ông ta nếu muốn kéo dài thêm một tháng, thu lợi tức nhiều hơn năm ngàn lượng. Người phái người đi đến chỗ ông ta xác nhận, nếu ông ta đồng ý, gọi ông ta lại viết biên lai vay tiền, để tránh ông ta lại nợ” Mạnh Ứng Hồ lãnh đạm nói.

“Năm ngàn lượng?! Đây.....” Vương quản sự hai mắt mở to, đầu Lâm đại phú bị mê muội sao? Chẳng lẽ không biết đại thiếu gia hạn nhất có người lên năn nỉ hần? Hành động này rõ ràng là chọc giận đại thiếu gia, nếu không đại thiếu gia sẽ không ngoan cố như vậy, ngân hàng tư nhân thu lợi tức luôn thập phần hợp lí.

“Người thật sự quyết định phải làm như vậy? Đây không khỏi cũng quá ngoan cố đi. Người định bức người đi lên tuyệt lộ sao?” Thanh âm nữ tử chỉ trích ghe vào tai hần vang lên.

“Về phần Hưng Duyệt khách sạn cùng Vương trà trang, người lại phái người đi thúc giục, nếu còn không trả tiền, xem ra là còn muốn hoãn khoản nợ, hoặc là theo chiều ước tịch thu của hàng của họ, người liệu mà làm” Mạnh Ứng Hồ trả sổ sách trên tay lại cho Vương quản sự, dặn dò hần tự đi xử lý.

“Vâng, đại thiếu gia” Vương quản sự biết đại thiếu gia luôn luôn là không nói tình cảm, đành phải chiều quy củ làm việc.

“Người như vậy có phải rất không có một chút tình người hay không? Nếu không có vạn bất đắc dĩ, ai lại nguyện ý hướng tới ngân hàng tư nhân vay tiền, cần gì bức người quá đáng!” Thanh âm nữ tử bất mãn chỉ trích lại vang lên.

Mạnh Ứng Hồ mắt lạnh lùng nhìn thẳng thân ảnh tử sam dám cùng hần tranh luận, phát giác nàng cũng không sợ ánh mắt hần. Nàng dũng khí hơn người, dù sao cũng đã chết, cho nên không sợ hãi?

“Ta mở ngân hàng tư nhân không phải nhà từ thiện, hết thấy giấy trắng mực đen, trước khi vay tiền viết rõ ràng, không lẽ muốn ta bù tiền vào” Hồ gia hần cũng không muốn làm ăn lỗ vốn.

“Nhưng là không cần bức người quá đáng. Cho bọn hần một ít thời gian kiếm, mới không còn bức người đi lên tuyệt lộ” Người này không chỉ mặt lạnh, ngay cả tâm cũng lạnh.

“Việc buôn bán Hồ gia ta, không tới phiên cô hồn dã quỷ đến can thiệp.” môi nhếch phun ra từng câu, từng chữ lạnh như băng.

“Người.....” nữ tử tức giận đến bay đến cửa sổ, hờn dỗi, không mở miệng nói chuyện.

“Đại ca, huynh đang nói chuyện với ai vậy?”

Một thân ảnh đi từ ngoài vào trong nhà chính, buồn bực nhìn đại ca ngồi sau bàn tử đàn. Hần rõ ràng nghe được thanh âm đại ca cùng người khác đấu khẩu. Ngờ khí đại ca luôn lãnh đạm, lúc này ầm ầm mang theo một cơn tức, hần bên ngoài nghe được còn thập phần kinh ngạc. Ai dám giáp mặt chọc giận đại ca? Nghĩ thế mới tiến vào tìm, đến tận cùng, bên trong nhà chính chỉ thấy đại ca sắc mặt lạnh thấu xương ngồi một mình sau bàn gỗ tử đàn.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Không có. Lão Nhị, người có việc tìm ta sao?” Mạnh Ứng Hồ không muốn giải thích nhiều, vô tình làm người ta biết có du hồn đi theo bên cạnh hần.

Mạnh Nghĩa Bằng mặc dù cảm thấy nghi hoặc, nhưng cũng không hề hỏi nhiều, rồi đột nhiên nhớ tới một chuyện.

“Đại ca, Lí lão thước phò phía tây thành thay Vĩnh Phương thước phò Trần Vĩnh bảo đảm, hướng ngân hàng chúng ta mượn một vạn lượng bạc, đã qua kỳ hạn ba ngày. Hiện tại, Trần Vĩnh chẳng biết đi đâu, món tiền này có nên hướng Lí lão bắt đền?”

“Đương nhiên. Trần Vĩnh chạy, không có người trả, Lí lão lúc trước đã dám thay người ta bảo đảm, nên nghĩ đến sẽ có một ngày chuyện phát sinh, khoản tiền này tất nhiên là đến ông ta mà đòi” Mạnh Ứng Hồ hai tay giao lại thành hình tháp, ánh mắt không nhìn đại đệ mà là nhìn thân ảnh tử sam gần cửa sổ, chú ý tới khi nàng nghe chuyện, gương mặt tuyệt mỹ hiện lên thần sắc kinh ngạc.

“Nhưng Lí lão kia khó khăn, sợ là không có được một vạn lượng” Mạnh Nghĩa Bằng cũng phát hiện đại ca ánh mắt quái dị, nội tâm lại nổi lên nghi ngờ.

“Không giao ra thì thu thước phô của ông ta. Thay người ta bảo đảm, tất nhiên là nên hiểu được khả năng bị người liên lụy đến.” Mạnh Ứng Hồ có chung một thái độ giải quyết mọi việc, không một tia nói lý để cứu vãn đường sống.

Lúc trước ngân hàng tư nhân nguyên bản là không muốn cho Trần Vĩnh mượn bạc, chính là cân nhắc qua Vĩnh Phương thước phô vô lực trả số bạc này, cuối cùng nể mặt mũi Lí lão giữ chữ tín, ngân hàng mới miễn cưỡng đồng ý.

“Hảo. Ta đây phái người đi một chuyến đến thước phô của Lí lão” Mạnh Nghĩa Bằng nói vừa xong, đang muốn rời đi

“Không cần! Chờ một chút!” thân ảnh tử sam bay đến trước bàn gỗ tử đàn, trên mặt tuyệt mỹ có nét cầu xin, nhìn thẳng Mạnh Ứng Hồ.

“Lão Nhị, chờ một chút.” Mạnh Ứng Hồ mắt sáng lên đối với khuôn mặt nhỏ nhắn hé ra chút cầu xin, gọi cước bộ đại đệ lại. “Chuyện thước phô trước chờ một chút, để ta suy nghĩ chút nữa.”

Mạnh Nghĩa Bằng vẽ mặt kinh ngạc nhìn đại ca, chú ý tới ánh mắt đại ca không ở trên người hắn, mà là dừng ở một chỗ trước bàn gỗ tử đàn, hơn nữa đại ca thể nhưng thay đổi chủ ý, đáy lòng hắn hồ nghi càng sâu.

“Tốt, ta đây sẽ chờ đại ca quyết định.” Mạnh Nghĩa Bằng nhìn bốn phía trong nhà lớn, mới nghi hoặc rời đi.

“Vì sao ngăn cản ta? Hay là ngươi biết Lí lão?” Mạnh Ứng Hồ sau khi xác nhận đại đệ rời đi rồi, mới hướng tới thân ảnh tử sam hỏi.

“Những gì các ngươi mới nói là sự thật? Lí lão thước phô thực bảo đảm thay người khác?” Thân ảnh tử sam bay tới bên người hắn, thần thái sốt ruột làm Mạnh Ứng Hồ mày kiếm vi chôn

“Đúng vậy. Ngươi vì sao lại quan tâm đến chuyện của Lí lão? Hay là ngươi biết Lí lão?” Nếu không nàng muốn giải thích nàng quan tâm chuyện này như thế nào?

“Nếu thước phô nhất thời không thể kiếm ra một vạn lượng, ngươi cũng đừng khó xử lão nhân gia, phiền ngươi phái người đi một chuyến đến Thanh long thành Châu Ngọc Các, báo cho biết chuyện này thì sẽ có người trả thay khoản nợ” Nữ tử như sợ hắn tìm thước phô gây chuyện phiền toái, vội vàng nói ra phương pháp khác.

“Thanh Long thành Châu Ngọc Các? “

Vì sao lại nhắc đến Châu Ngọc Các? Châu Ngọc Các có hoàng thất làm chỗ dựa bên ngoài đều biết, vì sao nàng lại nói như vậy?

Hay là.....

“Cô rốt cuộc là ai? Người phương nào? Cùng Lí lão có quan hệ thế nào?”

Mạnh Ứng Hồ khuôn mặt lạnh lùng trầm xuống, con ngươi đen tinh nhuệ nhìn chăm chú vào thân ảnh tử sam trước mắt, lẽ ra hắn nên sớm hỏi vấn đề này.

Nữ tử cúi đầu trầm mặc, làm như do dự hồi lâu, nàng ngẩng đầu nhìn hắn con ngươi lạnh thấu xương, mới không tình nguyện chậm rãi phun ra:

“Ta ở tại Thanh Long thành, đại tiểu thư Châu Ngọc Các Bùi Lưu Ly chính là ta.”

Bổ trang: gia trang bán vải vóc

Thước pho: là cách gọi cửa hàng buôn bán nói chung.

Chương 2

Khuôn mặt Mạnh Ứng Hồ luôn luôn lạnh lùng lại khó nén một chút kinh ngạc, không nghĩ tới du hồn này lại là người của Châu Ngọc Các, điều này làm cho hắn đối với nàng càng cảm thấy tò mò.

Ba vị tiểu thư Bùi gia, không chỉ có dung mạo xuất chúng, cũng đều tự có được một tay hảo tài nghệ, các nàng mới có thể giúp đại ca Bùi Hồ Phách tạo ra sinh ý cho Châu Ngọc Các. Mà Bùi Lưu Ly trước mắt chính là nữ hồng nổi tiếng xuất sắc, cũng khó trách con bướm thêu trên túi hương lại làm cho người ta kinh diễm.

“Cô cùng Lí lão có quan hệ thế nào?” Nói vậy quan hệ không phải là ít, nếu không nàng sao lại lo lắng như thế?

“Là ngoại công của ta”

Bùi Lưu Ly nguyên bản không muốn nói, dù sao ngoại công di cư đến Bạch Hồ thành, chính là không muốn làm người ta biết ông là nghĩa phụ của đương kim hoàng hậu, chỉ là nàng sợ nếu không nói cho rõ ràng, nam nhân trước mắt này sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Mạnh Ứng Hồ nghe vậy, trầm ngâm, rồi đột nhiên nhớ tới lúc trước từng gặp qua thái độ Huyện lệnh đối với Lí lão quá mức nịnh bợ khách khí, lúc ấy hắn còn cảm thấy nghi hoặc sâu sắc, một gian thước pho nhỏ nhoi vì sao có thể được Huyện lệnh đại nhân đối đãi như thế, nguyên lai trong đó có nguyên nhân này. Huyện lệnh sớm biết thân phận Lí lão, có lẽ còn lên phụng mệnh chiếu cố đối với Lí lão nhiều hơn.

“Cô là Bùi gia đại tiểu thư, vì sao hôm nay biến thành như vậy? Cô đã gặp chuyện gì sao?”

Mạnh Ứng Hồ nhìn thân ảnh nàng phập phều, lúc này ánh mặt trời chiếu nghiêng đến thân thể nàng, nếu nàng thật sự là quý, làm sao có thể xuất hiện ở dưới ánh mặt trời? Chẳng lẽ nàng .....

“Ta cũng không rõ. Ta chỉ nhớ rõ mình ngồi trên xe ngựa muốn tới Bạch Hồ thành thăm hỏi ngoại công, ngoại bà, nào biết ở trên đường gặp chuyện ngoài ý muốn. Ta nguyên bản là muốn nhảy khỏi toa xe, lại bỗng nhiên cảm thấy một trận hoa mắt, ngay sau đó liền mất đi ý thức, theo xe ngựa té xuống vách núi. Đến khi ta có ý thức, đã biến thành bộ dáng này” Nàng thật đúng là bị chết không mình bạch. Nghĩ đến đây, khó tránh khỏi cảm thấy tiếc nuối cùng oán hận

“Nếu cô nói như vậy, chẳng lẽ có người có ý định hại cô?” Nếu không, nàng như thế nào giải thích chuyện phát sinh ngoài ý muốn?

“Bùi cô nương đã nói như vậy, Lí lão nếu thực sự không trả được tiền, ta sẽ theo ý tứ của cô phái người đi Châu Ngọc Các”

“Đa tạ người.” Nghe được hắn nói như vậy, Bùi Lưu Ly thế này mới buông tâm.

“Cô không cần cảm tạ ta, lời nói của người làm ăn, ý ta là không lấy được số bạc này, cũng không thể muốn ngân hàng tư nhân chúng ta tổn thất sinh ý đi” Cho dù là nghĩa phụ của đương kim hoàng hậu thì thế nào, thiếu nợ phải trả là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hắn cho tới bây giờ không phải là thiện tâm nhân sĩ.

“Có đôi khi tổn thất tiền sinh ý cũng không phải là không tốt. Nếu là vì vậy có thể giúp người khác, mà không khôn khéo làm chính mình lâm vào cảnh tuyệt vọng, nhưng thật ra có thể lâm vào” Bùi Lưu Ly chính là nhìn không được muốn cùng hắn tranh cãi

“Phải không? Nguyên lai Châu Ngọc Các buôn bán như vậy sao? Tháng trước trong phủ đến Châu Ngọc Các mua thêm một đám trang sức, liền tìm ta lấy năm ngàn lượng bạc, số tiền này cũng không nhỏ. Trang sức Châu Ngọc Các đều không phải là những nhà bình thường có thể mua được, tại sao không thấy Châu Ngọc Các làm việc thiện, làm cho dân chúng tầm thường cũng mua được?”

Bùi Lưu Ly trước mắt thật ra rất điềm tĩnh, mưu lược, chưa từng có người nào dám ở trước mặt hấn phản kháng. Ngực hấn tự dung nổi lên một cổ khác thường, nàng thật gọi lên hứng thú của hấn.

“Ai nói không có? Hàng năm Tết đến, Châu Ngọc Các sẽ đẩy đi một đám trang sức, lấy không đến nửa giá ưu đãi để dân chúng bình thường mua. Rõ ràng là kiếm bạc nhưng toàn bộ cố gắng quyên tặng người ta, hàng năm đều tốt” Bùi Lưu Ly không cam lòng bị khi dễ, nhất là hấn khỏe môi lãnh phúng, làm cho nàng luôn luôn bình tĩnh lại không thể không chế lửa giận.

“Việc thiện khó làm. Bất quá, cùng ta không quan hệ. Thời điểm không còn sớm, ta còn có việc, sẽ không phụng bồi” Mạnh Ứng Hồ không muốn ở đây thảo luận cái đề tài này, thân hình cao lớn, bước ra ngoài nhà chính.

Bùi Lưu Ly buồn bực trừng mắt nhìn bóng dáng hấn, cũng không tự chủ theo ở phía sau hấn.

Trong mắt nam nhân này chỉ có ích lợi, lại không lưu tình, bộ dáng lãnh khốc, chớ trách mọi người hể nhắc tới” Hồ gia” đều kiêng kị ba phần.

Trước kia nàng nghe qua đại danh Hồ gia, chẳng qua không nghĩ tới hấn trẻ tuổi như vậy, càng không nghĩ tới chính mình cùng hấn có liên quan, mà mối quan hệ quý dị như vậy, thực làm nàng buồn rầu.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, làm cho chỉ có hấn mới thấy được nàng, mà nàng lại không thể rời hấn quá xa? Bùi Lưu Ly buồn bực, thân mình phập phồng phía sau.

Trên đường cái, hai bên bày đầy các cách bán hàng rong, có quán ăn, cỗ thuốc, xiếc, rục rờ muôn màu, âm thanh tiếu thương rao hàng phía bên kia lọt vào tai. Có không ít người nhìn thấy hai người chủ tớ Mạnh Hồ, tất cả đều kính sợ hô” Hồ gia”

Mạnh Ứng Hồ thân hình cao lớn cẩn thận lui tới giữa đám người, không thương nhân nào tùy ý đụng chạm đến thân mình hấn, Giang Uy ở phía sau hiểu được tính tình chủ tớ, hợp thời vì chủ tớ mở đường.

Một tiểu nam hài bướng bỉnh ở trong đám người lúi trái lúi phải, chơi đùa vui thích lại không rõ, thẳng đến đụng phải người, thân mình ngã ngổ, khi ngẩng đầu chống lại một đôi lãnh mâu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời sợ tới trắng bệch, trong đầu cứng ngắc trước đôi mắt của nam nhân này, sợ tới mức toàn thân run rẩy.

Nhìn thấy màn này mọi người đều im lặng chăm chú nhìn, có người vì tiểu nam hài ngẫm chảy mồ hôi lạnh.

“Không đứng dậy được sao? “Mạnh Ứng Hồ nhìn tiểu nam hài ngã ngổ cả người phát run, khom người vươn tay kéo đứa bé đứng lên,”Lần tới đừng ở trên đường cái chạy loạn, biết chưa?”

Tiểu nam hài mở to đôi mắt gật đầu, ngu si nhìn hấn.

“Tiểu tam!” Từ trong đám người đi ra một phụ nhân, vội vàng đem tiểu nam hài ôm vào trong ngực, sợ hãi, khép nép ngấm đại nhân vật mà mọi người trong Bạch Hồ thành kính sợ trước mắt.

“Hồ gia, thực xin lỗi! Tiểu hài tử không hiểu chuyện đụng vào ngài, ngài đại nhân đại lượng, đừng trách móc!” phụ nhân một đường cúi theo phía sau đứa nhỏ, thật xa nhìn thấy con mình đụng phải Hồ gia, sợ tới mức tim suýt ngừng đập, cũng may Hồ gia tựa hồ không truy cứu.

Mạnh Ứng Hồ lạnh lùng liếc mắt nhìn bộ dáng chim sợ cành cong của phụ nhân kia, không hề nói thêm cái gì, đi nhanh về phía trước, đám đông tự động nhường đường đi, Giang Uy cũng không cần phải thay chủ tớ mở đường.

Thân ảnh tử sam ở sau Mạnh Ứng Hồ thấy một màn này, nghĩ rằng nam nhân này có lẽ không giống như trong tưởng tượng.

Chủ tớ hai người đi vào hiệu cầm đồ Mạnh Lưu đầu đường, Mạnh Ứng Hồ liếc mắt một cái đến thân ảnh Lâm Đại Phú, hấn chính miệng sai người đem đồ cổ trân quý cất giấu trong phủ toàn bộ chuyển đến trên cái bàn trong điểm, chờ đến lúc bán.

Phụ trách bán là lão tứ Mạnh gia, hẳn cẩn thận nhìn đồ cổ trân phẩm. Không thể tưởng tượng Lâm Đại Phú này lại cất chứa nhiều bảo bối như vậy. Có bạch ngọc chạm trở thành ngọc quan âm, bàn long bảo trăm hộp, phi thúy, ngọc như ý, còn có một ít danh gia thi họa.....Kiện kiện đều thập phần đáng giá. Sau khi xác định đều là trân phẩm, lão tứ Mạnh gia xuất ra bàn tính bắt đầu hoạch toán hơn mười kiện bảo bối này đáng giá bao nhiêu.

“Tứ thiếu gia, tất cả đều là chi bảo gia truyền của Lâm gia chúng ta, ta cất vài năm này, nếu không có vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không lấy ra bán, trăm ngàn cầu ngài tính giá tốt”Lâm Đại Phú nhìn đám đồ cổ đó, trong lòng rí máu, nếu không phải bị ép buộc rồi rồi, hẳn sao lại lấy ra.

“Lâm lão gia, đồ cổ của ông xác thực đáng giá, hơn mười kiện, giá trị ba vạn năm ngàn lượng bạc, đây là giá cao nhất ta có thể đưa ra cho ông”Mạnh Dư Yên ngón tay gảy gảy nhanh trên bàn tính tính toán, nói ra cái giá hợp lí nhất hiệu cảm đồ có thể cấp.

“Còn hộp trang sức của ta? “

Lâm gia đại tiểu thư mang hộp gấm màu đỏ trên tay mở ra, bên trong có vòng cổ trân châu Nam Dương, phượng sai châu ngọc, búi tóc bạch ngọc, trâm cài hồng mai, châu xuyên hồng ngọc .....hơn mười kiện trang xa xỉ sức đồng giá trị

Mạnh Dư Yên tiếp nhận hộp gấm màu đỏ, tinh tế kiểm tra trang sức, cười nói : “Lâm cô nương, trang sức này tất cả đều xuất phát từ Châu Ngọc Các, hơn nữa cô bảo dưỡng tốt, hộp trang sức này ta tính cho cô nhiều nhất một vạn lượng.... a... đại ca.”mới nói một nửa, nhìn thấy thân ảnh cao lớn lẳng lẳng đứng ngoài cửa, theo bản năng nuốt nước miếng. Không có biện pháp, hẳn từ nhỏ chỉ sợ đại ca chà mặt lạnh.

Mạnh Ứng Hồ đi vào trong điểm, mắt xem hết đồ cổ trân phẩm, còn có hộp trang sức trên tay lão tứ. Cảm giác trên chân đá phải cái gì, hẳn cúi đầu, khom người nhặt lên, là một cái túi hương hồng nhạt, trên thêu một đóa hoa mai, không khỏi làm hắn nghĩ đến túi hương con bướm trong lòng. Thực rõ ràng, hai túi hương vừa nhìn thấy liền biết ưu khuyết, túi hương con bướm thêu tương đối tinh tế.

“Kia..... là túi hương của ta”

Một đạo âm thanh thật nhỏ như muối ở trước mặt hắn vang lên, Mạnh Ứng Hồ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, thấy hai mắt nàng buồn xuống, không dám nghe thị ánh mắt hắn.

Lâm đại phú hết kinh ngạc mới hoàn hồn, cuống quýt hé ra khuôn mặt tươi cười “Hồ gia , ngài tới rồi! Ngài yên tâm, thiếu ngài năm vạn lượng bạc, ta hôm nay cho dù là bán hết gia tài, cũng nhất định trả lại cho ngài”. Ông ta cũng không muốn từ năm vạn biến thành năm vạn năm ngàn lượng, cũng may còn có chi bảo gia truyền có thể cứu mạng.

“Vị này là lệnh thiên kim?”

Mạnh Ứng Hồ ánh mắt lãnh duệ nhìn chăm chú nữ tử yếu ớt xinh đẹp đứng bên cạnh Lâm đại phú, xem nàng ngay cả dũng khí nhìn hắn cũng không có. Đây mới là phản ứng cô nương gia bình thường nhìn thấy hắn, ánh mắt lại không khỏi liếc qua thân ảnh tử sam đứng ở phía sau Lâm gia thiên kim.

Lâm Đại Phú lại nghĩ là ánh mắt hắn đang nhìn chăm chăm nữ nhi của mình, trong tay lại cầm túi hương của nữ nhi, đôi mắt lão nháy mắt tỏa sáng, vội vàng đem nữ nhi đẩy đến trước mặt hắn.

“Hồ gia, đây là tiểu nữ, tên gọi Lâm Y Y, năm nay vừa mười tám tuổi. Nếu là Hồ gia không chê, có thể thu tiểu nữ làm vợ hoặc làm thiếp, mặc cho Hồ gia quyết định.”

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây hoàn toàn kinh ngạc nhìn về phía Mạnh Ứng Hồ, mà Lâm Y Y phản ứng lại là vẻ mặt trắng bệch, không dám tin nhìn Mạnh Ứng Hồ , ở phía sau Lâm Y Y Bùi Lưu Ly cũng là hai mắt mở lớn nhìn thẳng hắn.

Mạnh Ứng Hồ lãnh mầu xẹt qua một chút hàn quang, nhìn chăm chú nét mặt Lâm Đại Phú già nua tính kế. Lão gia hỏa này đáy lòng suy nghĩ cái gì hẳn nhất thanh nhị sở, loại bán nữ cầu vinh này, một chết hẳn đi!

‘ Ông thật muốn nữ nhi của ông theo ta, chính là gả làm thị thiếp không có nổi một danh phận sao?’ Mạnh Ứng Hồ lại xác định lão gia hỏa này tâm có thể ngoan cố tới trình độ nào.

“Tiểu nữ nếu có thể đi theo bên cạnh Hồ gia, cho dù là một thị thiếp, coi như là phúc khí của nó” Lâm Đại Phú về mặt nịnh nọt nói.

Phải biết rằng Bạch Hồ thành là thiên hạ Mạnh gia, sinh ý toàn bộ thành trấn, các ngành nghề đều có giao thiệp với Mạnh gia. Mà Mạnh gia là do Hồ gia cầm đầu, cho dù nữ nhi hiện tại là một thị thiếp bé nhỏ không đáng, lâu ngày, không chừng còn có thể có một danh phận. Đến lúc đó hấn hưởng vinh quang nữ nhi, nặng nhọc nhưng ưu việt vô cùng. Có Hồ gia để dựa vào, hấn có thể ở Bạch Hồ thành hô phong hoán vũ.

“Cha....”

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm y y trắng xanh, kéo tay cha nàng, hốc mắt rung rung, lắc lắc đầu, không thể tin được cha lại tính đối đãi nàng như vậy, nàng là nữ nhi duy nhất của ông ấy a!

“Người không thể làm như vậy! Trừ phi người là thiết tình thích vị cô nương này, nếu không đó là phá hư nàng” Bùi Lưu Ly bay tới trước mặt Mạnh Ứng Hồ hô nhỏ.

Mạnh Ứng Hồ con người đen lạnh thấu xương nhìn chăm chăm người trước mặt dám thuyết giáo hấn. Nàng đem hấn trở thành cái dạng người gì? Thật nghĩ hấn là đồ háo sắc sao?

“Hảo. Nếu Lâm lão gia không cần nữ nhi của mình, chính là cho ta thị thiếp làm ấm giường, cố ý tặng nữ nhi cho ta, ta đây cũng không cự tuyệt. Ta muốn nhìn Lâm gia đại tiểu thư được dưỡng ở khuê phòng cùng hoa khôi Hải Hoa Lâu Mẫu Đơn cô nương trên giường có cái gì bất đồng. Ta sẽ tùy ý phái người đi đón lệnh thiên kim, thỉnh Lâm lão gia tùy thời sẵn sàng”

Mạnh Ứng Hồ một đôi lãnh mâu thẳng nhìn chăm chú Bùi Lưu Ly, gần từng tiếng, tinh tường thấy vẻ không dám tin trong mắt nàng.

Người bên ngoài lại nghĩ đến hấn là đối với Lâm Y Y nói chuyện. Hấn nói vừa xong, Lâm Y Y lập tức té xỉu, nha hoàn một bên mau chóng ôm lấy thân mình yếu đuối của nàng.

“Đa tạ Hồ gia để mắt tiểu nữ, ta đây sẽ chờ Hồ gia phái người tới đón tiểu nữ” Lâm Đại Phú không nhìn nữ nhi té xỉu, nét mặt già nua cười đến thập phần thoải mái.

“Năm ngàn lượng còn lại không cần, coi như là bạc ông bán nữ nhân đi” Mạnh Ứng Hồ khuôn mặt lạnh lùng hiện lên một chút trào phúng, gương y bào lên, xoay người nhanh chóng rời đi.

“Đa tạ Hồ gia! Đa tạ Hồ gia!” Lâm lão gia nghe xong tâm hoa nở phóng, càng thêm tin tưởng vững chắc mình tính toán đúng, hoàn toàn không để ý ánh mắt khinh thường của mọi người chung quanh đối với ông.

Bùi Lưu Ly không tự chủ được đi theo phía sau thân ảnh cao lớn, nhìn bóng dáng lạnh lùng của hấn, thầm nghĩ hay là nàng thật sự nhìn lầm người rồi sao?

Một góc nhà lớn Mạnh gia, hơn mười cây đại thụ làm thành một khối, bốn nha hoàn tụ tập một chỗ vung trộm đàm luận đại sự phát sinh trong phủ.

“Các người nghe chưa? Đại thiếu gia quyết định nạp Lâm gia thiên kim bổ trang thành Đông làm thị thiếp”

“Đúng vậy! Hơn nữa nghe nói đại thiếu gia đã làm rõ sẽ không cho nàng danh phận gì”

“Ta còn nghe nói là Lâm lão gia chính mình bán nữ cầu vinh, muốn đem nữ nhi đưa cho đại thiếu gia, chuyện này lúc ấy ở hiệu cầm đồ rất nhiều người đều thấy được”

“Nhưng là đại thiếu gia vì sao chấp nhận? Chẳng lẽ hấn thật sự thích Lâm gia thiên kim?”

“Lâm gia thiên kim tướng mạo thật ra không kém, cũng xứng đôi đại thiếu gia. Nhưng là nghe nói nàng sau khi nghe được quyết định của cha, ở hiệu cầm đồ té xỉu, mấy ngày nay đều lấy lệ rửa mặt, chờ đại thiếu gia phái người đi tiếp nàng” nha đầu nói xong lời cuối cùng, càng nói càng nhỏ giọng.

“Nha hoàn các người ở trong này lắm mồm cái gì?”

Một tiếng nói trầm giận vang lên, bốn nha hoàn bị âm thanh bất thành linh dọa đến, bốn người vừa quay đầu lại, nhìn thấy hai người ở ngoài cây đại thụ, tất cả đều sợ tới mức thân mình run rẩy như lá mùa thu rụng, ngay cả nói đều không thành câu.

“..... Đại, đại phu nhân.....”

“..... Nhị, nhị thiếu gia.....”

“Bốn người các người ăn no rãnh rồi sao? Dám trốn ở chỗ này nói xấu chủ tử! Nếu lần sau để ta phát hiện, cẩn thận ta đem các người đuổi ra khỏi phủ, còn không mau đi làm việc!” Đại phu nhân tức giận trừng mắt, giận bốn con nha hoàn không biết sống chết.

“Vâng..... Chúng tỳ cũng không dám nữa” Bốn nha hoàn sợ tới mức như chim bay tứ tán, trong chớp mắt biến mất vô tung.

Đại phu nhân sau khi thấy bốn nha hoàn rời đi, bực mình thở dài :”Nghĩa Bằng, con nói đại ca con rốt cuộc xảy ra chuyện gì, một Mẫu Đơn còn chưa đủ sao? Vì sao lại muốn nạp thị thiếp? Nó rõ ràng không phải người háo sắc a!” Rõ ràng là con mình sinh ra, cho nên hành vi của đứa con lớn nhất này, làm cho bà là nương thập phần khó hiểu .

“Nương, ta cũng không biết tại sao đại ca lại quyết định như vậy, nhưng kỳ quái là đã qua ba ngày, huynh ấy lại chậm chạp không phải người đi mang Lâm gia thiên kim trở về, ta cũng không biết ý đại ca ra sao” Đây cũng là điểm làm Mạnh Nghĩa Bằng khó hiểu.

“Chuyện đại ca con quyết định không ai có thể can thiệp được, trừ phi chính nó thay đổi chủ ý. Tóm lại, ta không tán thành cho Lâm gia thiên kim tiến vào đại môn Mạnh phủ chúng ta”

Đại phu nhân biểu lộ lập trường chính mình. Hiện tại chuyện này đang làm cho dân chúng Bạch Hồ thành thảo luận, Lâm đại phú vọng tưởng đặt chân vào Mạnh gia, không tiếc bán nữ cầu vinh, bà thân là mẹ ruột, tuyệt không đồng ý chuyện này.

“Ta sẽ tìm cơ hội cùng đại ca nói chuyện” Mạnh Nghĩa Bằng cũng chỉ có thể trả lời như vậy. Hắn cũng rất muốn biết ý tưởng chân chính của đại ca.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thẳng đến rốt cuộc nhìn không thấy thân ảnh.

Ở góc khác, thân ảnh cao lớn từ sau núi giả đi ra, khi mẫu thân quở trách bốn nha hoàn Mạnh Ứng Hồ đã đi đến nơi này, chẳng qua cố ý che dấu hành tung, không muốn đối mặt mẫu thân vì chuyện của hắn mà tức giận.

“Ta cũng rất muốn biết người rốt cuộc tính làm cái gì?” Bùi Lưu Ly bay tới trước mặt hắn, ánh mắt nhìn thẳng hắn.

“Đây là chuyện cá nhân của ta, không liên quan đến cô” Mạnh Ứng Hồ lạnh lùng nhìn nàng.

Nếu không bởi vì câu nói kia của nàng, hắn sao lại căm tức cố ý nói như vậy! Hắn không nghĩ tới chính mình lại để ý tới câu nói của nàng, mà nàng nay lại còn đối với hắn khẩu binh vắn tội.

“Người không cần danh dự, nhưng thanh danh Lâm cô nương hiện tại là do người tự tay làm hỏng, người như vậy sẽ hại Lâm cô nương cả đời”

Bùi Lưu Ly bị lời nói của hắn làm tức giận. Ngày đó ở hiệu cầm đồ hắn trước mặt mọi người nói như vậy, tạo thành ảnh hưởng dữ dội, mọi người truyền tai nhau, thanh danh Lâm cô nương xem như bị hủy.

Nếu hắn thực sự muốn thu Lâm cô nương làm thị thiếp, chính là chà đạp người ta, nàng tuyệt không cho phép loại sự tình này phát sinh trước mắt.

“Cô tốt nhất là làm cho rõ ràng, không phải ta hủy thanh danh của nàng, mà là cha nàng hoàn toàn không để ý danh dự của nữ nhi, thậm chí giữ chân Hồ gia ta, dám đem nữ nhi đưa cho ta. Hôm nay nếu không phải ta, cũng sẽ là người khác” Khuôn mặt lạnh lùng trầm xuống, cắn răng nói.

Nếu hấn có thể đụng vào được nàng, hấn tuyệt đối bóp chết nàng!

“Nhưng người có thể cự tuyệt a!”

Nàng cũng không tin Hồ gia to lớn có thể không chế người, hay là hấn thật sự thích Lâm cô nương?

Nhưng mấy ngày nay nàng quan sát lại thấy không giống, nếu không vì sao hấn lại chậm chạp không phải người đi đón?

Nói đi cũng phải nói lại, nếu là thật tình thích cô nương nhà người ta, vì sao lại ở trước mặt mọi người nói như vậy, chà đạp cô nương nhà người ta? Nàng thật sự muốn hỏi.

“Ta vì sao phải cự tuyệt, Lâm lão gia tuyệt tình, Lâm cô nương cũng coi như là mỹ nhân, ta cũng không chịu thiệt. Huống chi cô cũng cho rằng ta là đồ háo sắc không phải sao? “Mạnh Ứng Hồ lạnh lùng liếc nàng một cái, không muốn lại thảo luận cái đề tài này, phát tay áo nhanh rời đi.

Hấn nói lời này là có ý tứ gì?

Bùi Lưu Ly ghen hờn nhìn trần trời. Chẳng lẽ là vì lời nói lúc ấy của nàng? Đầu óc luôn luôn minh mẫn, giờ lại loạn thành một đoàn.

Nếu Bùi Lưu Ly ban đầu không biết chính mình vì sao không tự chủ được theo ở phía sau Mạnh Ứng Hồ, hiện tại nàng rất cục hiểu được.

Nhìn túi hương bị hấn giữ ở một bên, đó là hấn cố ý lưu lại, thực rõ thấy nam nhân này mấy ngày nay coi nàng là không khí, cố ý giống như những người khác không thấy nàng. Một cỗ cảm xúc phức tạp khác thường không nên tồn tại hiện lên từ đáy lòng nàng.

Cho nên..... Hấn là đang giận nàng.

Không muốn nàng xen vào việc của người khác, không chấp nhận chính mình là một du hồn, còn vọng tưởng can thiệp vào chuyện Hồ gia hấn sao? Cho nên mới cố ý bỏ qua tồn tại của nàng, cố tình làm cho nàng không thể rời đi.

Ngay tại lúc nàng nhìn chăm chú vào túi hương con bướm, lâm vào suy nghĩ chính mình.....

Cửa phòng lúc này bị đẩy ra, một thân ảnh cao lớn đi vào, hai người bốn mắt đối nhau, lãnh mâu lập tức ngừng mở, Mạnh Nghĩa Bằng đi theo phía sau vào trong phòng.

“Đại ca, Vĩnh Phương thuốc phở chúng ta tiếp nhận, giao cho lão ngũ quản lý được không? Lão ngũ đối với dược liệu tương đối hứng thú, hiện tại cùng Chương lão học y, giao cho hấn phụ trách là hợp lý nhất” Cũng không thể để cho tiểu tử kia không lo chuyện gia đình, chỉ lo hứng thú học y, một chết huynh trưởng bọn họ đi.

“ Cũng tốt, giao cho lão ngũ quản lý, thuận tiện cảnh cáo hấn, việc buôn bán Mạnh gia chúng ta chưa từng phải bù tiền, nếu hấn dám làm cho hiệu thuốc phải bù tiền, ta sẽ mỗi ngày đi hiệu thuốc độc thức hấn.” Mạnh Ứng Hồ liêu bào ngồi xuống, tiếp nhận chén trà trên tay đại đệ.

Oa! Đại ca chiêu này đủ ngoan.

Có những lời này, tin tưởng lão ngũ tuyệt không dám để cho hiệu thuốc bắc bù tiền.

Tất cả đệ muội đều cực kỳ sợ đại ca làm mặt lạnh, chỉ trừ bỏ hấn còn có thể ngăn cản chút – đương nhiên là xem tình huống, nếu đại ca cảm xúc không tốt, trước nên lưu đã.

“Đệ sẽ chuyển cho lão ngũ không thiếu một chữ” Mạnh Nghĩa Bằng ở bên cạnh hấn ngồi xuống, thay chính mình châm một ly trà, nhìn mặt đại ca lạnh lùng, thật cẩn thận nói, “Đại ca, nương muốn đệ tới hỏi huynh, thực tính nạp Lâm gia thiên kim làm thị thiếp sao?”

Mạnh Ứng Hồ lạnh lùng liếc xéo hấn một cái, bắt tay vào thưởng thức chén trà, “Đệ khi nào thấy ta nói chuyện không giữ lời?”

Mạnh Nghĩa Bằng nghe vậy, nuốt nước miếng. Là là là! Lời nói Hồ gia là nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng một bên là mẫu thân, một bên là đại ca, hai người này hấn đắc tội không nổi. Nương thật sự là sẽ tìm hấn phiền toái, chính mình không dám tới hỏi đại ca, lại buộc hấn đến.

“Đại ca, huynh nếu là thiết tình thích Lâm cô nương, có thể thu nàng làm vợ hoặc làm thiếp, thì thiếp thật sự là.....” Tốt xấu cô nương người ta coi như là danh môn thiên kim đại tiểu thư, này thật sự làm nhục danh tiết người ta.

“Chuyện này cũng đừng nhắc lại. Đệ đi theo ta vào phòng, vì chuyện này sao?” Lãnh mâu nguy hiểm mị khởi, ngữ khí lại ôn hòa làm cho người ta sợ hãi.

“Khụ! Đại ca, đệ đi trước tìm lão ngũ, sẽ không quấy rầy huynh” Mạnh Nghĩa Bằng biết làm ơn không đúng lúc, chân lo chạy trước

Sau khi Mạnh Nghĩa Bằng rời đi, thân hình cao lớn vén màn trúc đi vào phòng trong, cỡi ngoại bào màu lam, từ tủ quần áo lấy ra một kiện y bào màu xanh thay.

Bùi Lưu Ly thấy hấn tính tiếp tục coi thường tồn tại của nàng, cũng liền bắt chặp xấu hổ, thân mình bay vào phòng trong, “Người thật sự tính không nhìn sự tồn tại của ta sao?” Nam nhân này cũng không khỏi quá hẹp hòi đi!

Mạnh Ứng Hồ dường như vẫn coi nàng không tồn tại, làm như không có nghe thấy nàng nói chuyện, đổi xiêm y xong, liền tính đi ra. Bùi Lưu Ly thân hình bay tới trước mặt hấn, ánh mắt nhìn thẳng hấn, từng bước mở miệng:

“Giúp ta đem túi hương thiêu hủy”

Nghe vậy, Mạnh Ứng Hồ không thể không thấy nàng, lãnh mâu trừng thẳng mắt nàng, “Cô nói cái gì?”

“Giúp ta đem túi hương thiêu hủy. Ta đoán nguyên nhân ta không thể rời đi, là vì túi hương kia. Tuy rằng ta không rõ nguyên nhân trong đó, nhưng một khi đã như vậy, xin người giúp ta thiêu hủy nó. Là người nói nhân quỷ thù đồ, ta hấn là nên đi đầu thai, không nên tiếp tục ở trong này lưu luyến” Bùi Lưu Ly trịnh trọng nói lại lần nữa, nàng cũng không muốn tiếp tục đảo quanh bên người hấn.

Đúng vậy! Nhân quỷ thù đồ, nhân quỷ thù đồ, nhưng nàng rõ ràng.....

Mạnh Ứng Hồ xoay người đi trở về giường, cầm lấy túi hương nắm chặt trong tay, lãnh mâu vì liễm, trầm ngâm không nói.

“Còn có một việc, ta muốn người giúp”

“Chuyện gì?”

“Ta muốn biết sau khi ta chết, tình huống trong phủ như thế nào?” Đây là vương bản duy nhất trong lòng nàng.

“Hảo.” Hấn một ngụm đáp ứng

“Đại thiếu gia” Giang Uy xuất hiện ở cửa phòng, hai mắt cổ quái quét nhìn dưới nhà.

“Có việc?” Mạnh Ứng Hồ bỏ túi hương trên tay vào trong lòng, hướng hấn nhanh đi đến.

“Đây là thứ ngài muốn” Giang Uy cung kính hướng hấn đệ ra một phong thư.

Mạnh Ứng Hồ cũng không thềm nhìn tới, liếc mắt một cái, trực tiếp để vào trong lòng, thấy hấn còn không lui ra.

“Còn có việc sao?”

“Đại phu nhân nói nếu ngài có rảnh, muốn mời ngài đi một chuyến đến Áng Vân phường, giúp ngài làm vài món áo quần mùa đông” Giang Uy ánh mắt dạo qua trong phòng một vòng, nhìn thấy lãnh mâu chủ tử, cảm thấy rung mình, cuống quýt đáp lời

“Đã biết, ta sẽ đi”

Xiêm y của hắn kỳ thực quá nhiều, hàng năm vẫn có bộ mới tự tay mẫu thân làm. Mẫu thân nói Hồ gia đại biểu cho mặt mũi toàn Mạnh gia, quyết không thể mặc đồ cũ, tránh mất thể diện.

Mạnh Ứng Hồ bước đi ra khỏi phòng, Giang Uy nhin không được lại nhìn trong phòng không có một bóng người, thể mới theo sát phía sau chủ tử.

Bùi Lưu Ly thở dài, bắt đầu đi theo ở phía sau hai người

Chương 3

Một chiếc xe ngựa ở trên đường cái chậm rãi tiến lên, hấp dẫn ánh mắt tò mò của mọi người, vừa nhìn thấy là biết ngay xe ngựa của Mạnh gia, chỉ vì xe ngựa này được kim mộc sở điều chế thành, khí phải lại hoa lệ, trên cửa xe còn có khắc dấu hiệu Mạnh gia, một cái đầu hổ hai mắt sáng chói.

Xe vừa đứng ở trước một tửu lâu ở phía bắc thành, một thân ảnh cao lớn bước xuống xe ngựa, liếc mắt xem bảng hiệu trước tửu lâu, ba chữ “Khách Vân Lâu” rõ to, lập tức bước đi vào.

“Đại thiếu gia, ngài tới rồi! Mời mau lên lầu hai, Kì công tử đã ở ghế lô chờ ngài”

Tiểu nhị vừa thấy hắn, tinh thần chấn hưng, ngữ khí lộ ra thập phần cung kính.

Mạnh Ứng Hồ nhẹ vuốt cằm, đi theo phía sau tiểu nhị, bước lên mười bậc, đi đến trước một gian ghế lô, không đợi tiểu nhị gõ cửa thì cửa giấy từ bên trong đã nhanh chóng mở ra, hé ra khuôn mặt tục tằng đột nhiên xuất hiện.

“Hồ gia mời, mau vào!” Kì Chân nghiêng thân hình khỏi ngô, mời hắn đi vào.

Mạnh Ứng Hồ bước vào, Giang Uy đi theo phía sau, đương nhiên là còn có một thân ảnh tử sam mọi người không nhìn thấy. Mạnh Ứng Hồ nhìn một bàn đầy thức ăn, không khách khí vén y bào ngồi xuống.

“Hồ gia, thật ngại, còn thỉnh ngài chạy một chuyến, hẳn là ta nên dâng môn bài phòng mới đúng. Nhưng muốn mời Hồ gia ăn bữa tiệc này, đành phải làm phiền ngài đi một chuyến.” Kì Chân theo sau ngồi xuống, chấp tay hướng hắn xin lỗi

“Nguy cơ của võ quán đều đã giải quyết sao?” Tha ba tháng tiền nợ, đã giao ước với hắn, nên có năng lực trả tiền mới phải.

“Đa tạ Hồ gia đồng ý cho võ quán chúng ta hoãn một khoản, lại còn không tính tiền lợi tức, đây là ngân phiếu một vạn lượng, thỉnh Hồ gia kiểm nhận” Kì Chân dâng ngân phiếu, ngữ khí vạn phần cảm tạ.

“Không cần hướng ta nói lời cảm tạ, nếu không phải lão Tam đau khổ cầu xin ta, ta cũng sẽ không đáp ứng. Người cùng lão tam kết bái, nói như thế nào cũng phải chừa mặt mũi cho lão tam, miễn cho tên kia lại ở trước mặt ta phiền toái.” Mạnh Ứng Hồ cũng không khách khí nói thẳng Nếu không như thế, hẳn làm sao có thể không thu ba tháng tiền lợi tức, làm cho ngân hàng tư nhân tổn thất đâu.

Kì Chân nghe vậy, gãi gãi đầu, mặt xấu hổ đỏ lên, hướng hắn giơ lên chén rượu “Đa tạ Hồ gia giải quyết chuyện khẩn cấp của võ quán, ta trước xin kính một chén”

Kì Chân hiểu được, lần này võ quán chịu họa Chúc Dung, phải dùng đến lệ phí, ít nhiều có anh em kết nghĩa Mạnh Khai Vân hỗ trợ. Ba tháng trước kiếm không ra một khoản, cũng là Mạnh Khai Vân mở miệng hướng đại ca hắn nói rõ, mới có thể miễn tiền lợi tức, nếu không tiền vốn thêm lợi tức, chỉ sợ lại họa vô đơn chí.

Mạnh Ứng Hồ khuôn mặt vốn lạnh lùng tựa tiểu phi tiểu. Nam nhân trước mắt này quả thực tính tình y chang lão tam, đều là người thẳng thắn vô tâm, cũng khó trách hai người tâm đầu ý hợp. Giờ chén rượu lên, cũng không giống hắn dừng cầm chén, chỉ là mở miệng uống nhẹ.

“Hỗ gia, ngài trăm ngàn lần đừng khách khí, bữa tiệc này ta mời khách, thỉnh tận lực dùng”Kì Chân hướng bát hán gấp vào không ít đồ ăn.

“Một bàn rượu và thức ăn với ba tháng tiền lợi tức, không có lời như vậy, ta đương nhiên là sẽ không khách khí”Mạnh Ứng Hỗ nhìn bát đầy đồ ăn, trêu tức nói. Hơn nữa, người này mời khách lại chọn từ lâu Mạnh phủ nhà mình, thật đúng là làm cho hán không biết nói cái gì mới tốt.

Kì Chân quê mùa ngẩn người, nói chuyện với Hỗ gia cả buổi cũng chỉ có thể cười khổ mà chống đỡ, thầm nghĩ hán là nên kêu Mạnh Khai Vân đến mới đúng, Hỗ gia này hán thật sự không biết nên ứng phó như thế nào.

“Người đừng khi dễ người ta thành thật, không phải mỗi người đều có thể đấu với người , Hỗ gia.”Bất quá, Bùi Lưu Ly xem một hồi nhịn không được ở bên cạnh hán mở miệng.

“Hỗ gia nói phải. Ngày sau nếu có việc cần đến Kì mỗ, cứ việc mở miệng”Kì Chân hiểu được nhân tình này là thiếu nợ người.

“Nhớ kĩ lời nói của người. Về sau nếu có cần người tương trợ, ta cũng sẽ không khách khí”Lấy không được ba tháng tiền lợi tức, đổi thành một phần ân tình, hán cũng không chịu thiệt.

“Kì Chân không dám quên .”Kì Chân vẻ mặt nghiêm túc chấp tay, tiếng nói hùng hậu có khí phách.

Bùi Lưu Ly ở một bên không khỏi sâu kín thở dài. Nam nhân này đúng là mang bản sắc thương nhân, một chút mệt cũng không có a.

Hai người dùng bữa đến một nửa, Kì Chân vừa ăn cơm vừa đối với Mạnh Ứng Hỗ dò xét. Hán là người thẳng tính, có chuyện không nín được nhưng lời này thật đúng là không biết nên nói hay là vẫn không nên.

“Kì Chân, người có việc muốn nói cho ta biết sao?”Mới vừa rồi khi bắt đầu dùng bữa, chỉ thấy hán thỉnh thoảng vẻ mặt do dự vọng trộm nhìn hán.Xem bộ dáng muốn giữ không được muốn nói lại thôi, làm hán thập phần tò mò chuyện gì làm hán cố kị như thế.

“Này..... Hỗ gia, ngài thật sự thích Lâm gia thiên kim sao?”Kì Chân lo lắng đề phòng thử hỏi.

Mạnh Ứng Hỗ khuôn mặt lạnh lùng trầm xuống, khóe môi cười lạnh gọi lên hình vòng cung, lãnh mâu như bắn về phía nam nhân rõ ràng đứng ngồi không yên kia.

“Chuyện này cùng người có liên quan gì? Bằng người cũng vọng tưởng can thiệp chuyện của ta sao?”Cho dù chuyện này làm dư luận xôn xao, nhưng chuyện Hỗ gia hán không tới phiên người này đến thuyết giáo hán.

“Không không không! Hỗ gia ngài hiểu lầm”Kì Chân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nuốt nước miếng, khăn trương vung song chường trước mặt hán”Là chính mắt ta nhìn thấy Lâm gia thiên kim cùng một nam nhân bỏ trốn”Kì Chân nói nhanh một hơi xong, nhịn không được lau đi mồ hôi lạnh ở trán.

Mạnh Ứng Hỗ khuôn mặt lạnh lùng thâm trầm khó dò, nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch.”Nói cho rõ ràng”

“Sáng sớm nay, ta đi ra Bạch Hồ thành, nguyên bản muốn đi hiệu cảm đồ phía đông thành tìm Khai Vân, khi đi qua một cái ngõ nhỏ mới nhìn thấy một chiếc xe ngựa đậu tại chỗ này, sau đó liền thấy Lâm gia thiên kim hành tung lén lút từ cửa nhỏ phía sau nhà mình đi ra, tiếp theo là vị phu tử tư thực cũng lén lút xuất hiện, hai người cùng nhau ngồi trên xe ngựa rời khỏi”

Lúc ấy hán nhìn thấy cũng giật nảy cả mình. Không nghĩ tới vị phu tử bộ dáng ngày thường ra vẻ đạo mạo, lại cùng Lâm gia thiên kim bỏ trốn, đúng là chuyện đổi phong bại tục, thật sự là mắt mắt.

“Giang Uy, đi thăm dò cho rõ ràng chuyện này”Mạnh Ứng Hỗ khuôn mặt lạnh lùng bình tĩnh làm cho người ta không đoán ra được cảm xúc chân thật của hán.

”Vâng.”Giang Uy nhận mệnh nhanh chóng rời đi.

Kì Chân mắt thấy ghé lô chỉ còn lại có hai người, không khí nặng nề ở ghé lô thông thả lưu động, không khỏi sợ nói cái gì sai đành vui đầu ăn.

Ước chừng qua hai khắc, Giang Uy trở về, đem tin tức thám thính được hướng chủ tử hồi báo.

“Đại thiếu gia, Lâm cô nương thật là hôm nay sáng sớm liền mất tích, Lâm lão gia gấp rút phái người đi tìm, nghiêm cấm hạ nhân để lộ tin tức này”

“Phải không?” Mạnh Ứng Hồ khuôn mặt lạnh lùng giương lên một chút cười tà, bắt tay vào thưởng thức chén rượu.”Đi thông tri Lâm Đại Phú, đêm nay đem nữ nhi đưa vào phủ”

Giang Uy sùng sốt, nhin không được bật thốt lên,”Nhưng là Lâm cô nương đã đi mất bóng dáng, Lâm lão gia làm sao mà giao người?”

“Giao không được, Lâm đại phú cũng phải tự mình hướng ta công đạo rõ ràng. Ta đặt năm ngàn lượng bạc lên người Lâm cô nương, cũng không thể phí phạm. Ta thật muốn xem Lâm đại phú giải thích với ta như thế nào”Bạc môi gợi lên cười lạnh, phá lệ làm người ta sợ hãi.

“Vâng!”Giang Uy không hề hỏi nhiều, lại lui ra.

Kì Chân nghe nói hết thấy, không khỏi cảm thấy may mắn, cũng may hấn kết nghĩa chi giao với lão tam Mạnh gia, người Mạnh gia luôn luôn bao che khuyết điểm, Hồ gia thân là đại ca, mới có thể phá lệ đối với hấn thủ hạ lưu tình. Tâm thầm nghĩ ngày sau trăm ngàn lần không nên đối địch cùng Hồ gia, người này tâm luôn tính kế, không thể so với người thường.

“Người lại tính kế gì?”Bùi Lưu Ly bay tới trước mặt hấn, nhướn mày nhìn chăm chăm nụ cười thâm trầm trên mặt hấn, giờ phút này thực không thích vẻ mặt thực tại của hấn.

“Kì Chân, cảm tạ bữa cơm này, thời điểm không còn sớm, ta cũng nên đi”Mạnh Ứng Hồ không để ý tới người chất vấn trước mặt, thân hình cao lớn bước ra khỏi ghé lô.

“Hồ gia đi thông thả”

Kì Chân nhìn hấn rời đi, nhin không được thờ dài một ngụm, mới phát giác cho đến giờ, tiếng thờ dài của mình thật đau buồn, hiện nay cuối cùng cũng có thể thoải mái mà dùng ngụ thiện.

Mạnh Ứng Hồ thân mình cao lớn bước xuống cầu thang, đi đến cửa tử lâu, đang chuẩn bị bước lên xe ngựa, lại vừa lúc nghe được phía sau truyền đến tiếng kinh hô.

“Là Tiêu đại ca, hấn làm sao có thể ở trong này?”

Bùi Lưu Ly ánh mắt khó nén kinh ngạc, nhìn thân ảnh cao to trước cửa tử lâu đi qua, ánh mắt dừng lại ở bóng dáng hấn thật lâu..

Mạnh Ứng Hồ thấy hết thấy, lãnh mâu xẹt qua một chút hàn quang, khuôn mặt lạnh lùng trầm xuống, thân ảnh cao lớn bước lên xe ngựa, khi hấn muốn đóng cửa xe phát giác ánh mắt của nàng vẫn chưa thu hồi, một cổ tức không hiểu ở đâu nháy mắt tụ tập trong lòng hấn, hấn dùng sức đóng cửa xe, quát khẽ :

“Đi thôi”

Đêm đến, Lâm đại phú tự mình đi vào Mạnh phủ, hạ nhân dẫn ông xuyên qua núi rừng mờ mang tạo cảnh, núi giả lưu thủy, đình đài lầu các, đi vào bên trong Hồ Gầm Các ở phía đông phủ.

Dọc theo đường đi nhìn cảnh vật khắp nơi làm Lâm Đại phú không khỏi nóng nảy, kinh hãi về tiền tài quyền thế Mạnh phủ, càng thêm ảo não nữ nhi huyễn đi viễn cảnh tốt đẹp ông đã tính toán.

Vừa bước vào cửa tròn của Hồ Gầm Các, thấy một thân ảnh cao lớn, thấy hấn khoanh tay trước ngực, nhìn chăm chú vào góc đình viện, khuôn mặt lạnh lùng trầm ngâm, bạc môi nhếch lên, giờ phút này vừa thấy biết ngay tâm tình hấn không tốt. (cái này, ta nghĩ là, chưa hấn ko tốt vì mất bạc, mà còn vì cái cảnh ảnh thấy hồi chiều.....)

Hạ nhân thấy thế, vừa đưa người đến liền thập phần thông minh chạy đi, lưu lại Lâm đại phú lòng lo sợ bất an một mình đối mặt.

Mạnh Ứng Hồ ánh mắt lãnh duệ trừng thẳng thân ảnh tử sam mờ nhạt ở góc kia, chú ý tới bộ dáng buồn bực không vui sau khi nàng từ từ lâu trở về, nghĩ đến Tiêu đại ca trong miệng nàng rốt cuộc là ai?

Từ phản ứng của nàng, xem ra nam nhân kia tất là ý trung nhân của nàng. Mà suy đoán này làm ngực hấn tích tụ một cỗ hờn giận.

“..... Hồ gia.....” thanh âm ngập ngừng của Lâm đại phú bên cạnh hấn vang lên. Hấn khổ sở chờ đợi không thấy Hồ gia đáp lại, đành phải lên tiếng kêu to.

Mạnh Ứng Hồ thân mình cao lớn xoay qua, ánh mắt nhìn thẳng Lâm đại phú, thấy hấn cả người không thể ức chế nổi lên một trận run run.

“Lâm lão gia, tại sao không thấy ông mang lệnh thiên kim tiến đến đây?” Hấn biết rõ còn cố hỏi.

Nghe vậy, Lâm Đại Phú hai đầu gối mềm nhũn, hướng hấn quỳ xuống, ánh mắt lạnh như băng dần dần hạ xuống, thân mình không thể khống chế được run không ngừng, ập a ập ứng nói: “Hồ gia, tiểu nữ không biết suy nghĩ, cũng người bỏ trốn, thỉnh Hồ gia giơ cao đánh khẽ, chuyện lần này coi như không có đi”

“Coi như không có sao?” Khóe mắt liếc đến thân ảnh góc kia cuối cùng lại coi như không tồn tại, “Lâm lão gia là đang nói chuyện cười sao? Toàn Bạch Hồ thành đều biết ông đem nữ nhi tặng ta làm thị thiếp, hiện tại lệnh ái cùng người bỏ trốn, chẳng phải làm Hồ gia ta thành trò cười? Mọi người chẳng phải ở sau lưng sẽ nói Hồ gia ta lại kém hơn so với phu tử kia, bỏ qua làm cho ta không mặt mũi nào ra ngoài ánh sáng, ông nói chuyện này có thể dễ dàng quên đi như vậy sao?” Lão gia hỏa này thực khi dễ Hồ gia hấn sao?

“Kia..... Hồ gia, ngài tính làm sao bây giờ?”

Lâm Đại phú nay hối hận đã muộn, lúc trước thật không nên vọng tưởng trèo cao, đắc tội Hồ gia, chỉ sợ hấn ở Bạch Hồ thành khó sống yên ổn.

“Ta sẽ phái người tróc hỏi lệnh ái, chuyện này không dễ quên như vậy. Ta muốn làm cho mọi người đều biết, người phản bội Hồ gia ta sẽ có kết cục gì. Lâm lão gia ông về trước đi, chuyện này tự ta sẽ xử lý” Mạnh Ứng Hồ gương y bào lên, ý bảo ông ta có thể đi rồi, bước trở về tẩm phòng.

Lâm Đại Phú vẻ mặt như cha mẹ chết, ủ rũ kéo thân mình già nua rời đi.

“Những lời ngươi vừa nói là thật? Ngươi thật sự không tính buông tha Lâm cô nương sao?” Bùi Lưu Ly bay theo phía sau hấn vào phòng.

“Hồ gia ta khi nào nói không giữ lời? “Mạnh Ứng Hồ đi vào trong phòng, cười ngoại bào, thăm nghĩ nàng cuối cùng đem tâm tư đặt ở trên người hấn .

“Chuyện này sẽ không thể cứ như vậy quên đi sao? Dù sao hiện tại tìm Lâm cô nương về thì như thế nào? Chẳng lẽ ngươi thật tính thu nàng làm thị thiếp sao? “Bùi Lưu Ly khẽ thở dài.

Nàng đã sớm nhìn thấu hấn căn bản vô tình đối với Lâm cô nương, lại còn cố ý đem sự tình làm to lên, làm cho cô nương người ta bỏ trốn, thanh danh cũng hoàn toàn bị hủy, nam nhân này vẫn không chịu thu tay lại.

“Quên đi? Mới vừa rồi cô hấn đã nghe được rất rõ ràng, Hồ gia ta cũng không muốn lỗ vốn. Không quá ba ngày, ta sẽ đem Lâm cô nương cùng vị phu tử kia tróc hỏi, muốn Lâm lão gia cho ta một cái công đạo, ta mới buông tha nữ nhi ông ta” Nếu không làm như vậy, sau này mọi người đưa Hồ gia hấn để vào mắt thế nào.

Bùi Luru Ly biết muốn hấn thu tay lại không dễ dàng, nhưng lại không nghĩ hấn bức người rất tuyệt tình, tuy rằng chuyện này căn bản không phải việc của nàng, nhưng nàng chính là không thể mở một con mắt nhắm một con mắt.

“Rốt cuộc phải làm như thế nào người mới buông tha cho họ?”

“Vì sao cô quan tâm chuyện này như vậy?” Mạnh Ứng Hồ ngồi ở mép giường, song chưởng khoanh trước ngực, lãnh mâu trừng mắt nhìn thân ảnh tử sam pháp phên trước mặt, “Lần trước là ngoại công của cô, cô thay ông ta cầu tình còn có thể. Nhưng cô cùng Lâm cô nương kia căn bản không hề quen biết, vì sao muốn xen vào chuyện của người khác?” Nữ tử này cũng không nhận thức được tình huống hiện tại của mình, còn lần nữa can thiệp vào chuyện của hấn, thực sự tốt bụng bên vực kẻ yếu sao?

“Ta chỉ là thấy Lâm cô nương đáng thương thôi. Người căn bản không muốn thu nàng làm thị thiếp, sao không nhân cơ hội này quên đi? Về phần mặt mũi Hồ gia người, đại khái kêu Lâm lão gia bồi thường tiền là xong việc.” Nàng đưa ra đề nghị, liền khuyên hấn dừng ở đây.

“Muốn ta thu tay lại có thể, nhưng ta có một điều kiện, chỉ là cô có đáp ứng hay không?” Một cái chủ ý nháy mắt hình thành ở trong đầu.

“Điều kiện gì?” Vì sao lại nhắc đến nàng?

“Châu Ngọc Các ba vị tiểu thư sắc nghệ song toàn mọi người đều biết, ta muốn trong ba tỷ muội cô có một người ủy thân gả cho ta, ta sẽ bỏ qua cho Y Y” Lãnh duệ mâu quang ẩn hàm tính kế, thẳng tắp chăm chú nhìn nàng, nói ra điều kiện, chờ phản ứng của nàng.

Cái gì?! Bùi Luru Ly ngẹn họng trên trời trừng mắt nhìn hấn, xem vẻ mặt hấn nghiêm túc, không giống như đang nói chuyện cười, cho nên hấn nói lời này là thật?

Trong lòng không biết vì sao hiện lên một cổ cảm xúc khác thường, không kịp nghĩ nguyên do trong đó, “Người muốn một trong hai muội muội của ta gả cho người?” Nàng xác nhận lại.

“Ta nói thật sự rõ ràng, là một người trong ba tỷ muội các cô” Hấn lại nhắc lại.

“Không có khả năng!” Bùi Luru Ly một ngụm cự tuyệt, hôn sự hai muội muội nàng không thể làm chủ.

“Vì sao không có khả năng? Gả cho ta, cũng không ủy khuất” Tuy rằng Bùi gia nàng có hoàng thất bao che, nhưng lấy tiền tài quyền thế địa vị Mạnh gia hấn, tuyệt không làm nàng ủy khuất.

“Tiểu muội San Hồ, nhị hoàng tử tuyệt đối không thể buông tay. Đại muội Anh Lạc, cho dù trước mắt nàng không có ý trung nhân, ta cũng không thể thay nàng làm chủ, huống chi nàng cùng người căn bản không có quen biết” Hôn nhân là chuyện chung thân đại sự, chuyện này nàng không thể làm chủ.

“Còn nàng?” Mâu quang như đuốc, thẳng tắp nhìn chăm chú nàng.

“Ta?” Bùi Luru Ly kinh ngạc trừng hấn “Ta đã chết, làm sao có thể gả cho người?” Nhân quỷ thù địch, muốn thành thân như thế nào?

“Đừng quên, dân gian có tập tục minh hôn” Mạnh Ứng Hồ nhíu mày, nhắc nhở nàng.

Bùi Luru Ly nhìn chăm chú vào vẻ mặt nghiêm túc của hấn, biết hấn nói thật, thực tại không hiểu nam nhân giỏi tính kế này lại đang nghĩ cái gì.

“Vì sao? Hồ gia người một người rõ ràng không cưới, vì sao phải cưới ta người đã chết? Ta có điểm nào làm người mê muội đâu?”

Nàng là du hồn bay chung quanh người hấn, hấn không phải vẫn cảm thấy nàng chỏ mõm vào nhiều chuyện sao? Vì sao còn muốn cưới nàng?

“Ta thích nàng không cần dùng khí để cố gắng nói thẳng, chưa từng có người nào gan dạ sáng suốt như vậy. Ta không cần một thê tử đối với ta khúm núm, nói gì nghe vậy”

Hấn thừa nhận hấn bất tri bất giác bị nàng hấp dẫn. Hồ gia hấn luôn luôn mưu tính, đã sớm biết tâm tư chính mình, đương nhiên lựa chọn tiên hạ thủ vi cường.

“Nhưng ta đã chết, thành du hồn, cho dù giống như bây giờ bồi ở bên cạnh người cũng không biết còn có thể bao lâu, người xác định người thật sự muốn kết hôn với ta sao?”

Bùi Lưu Ly không thể không hoài nghi hần đang tính kế gì. Thú một du hồn như nàng, là thương nhân luôn làm chuyện khôn khéo như hần, chẳng phải là lỗ vốn sao?

“Ta thực xác định chính mình muốn kết hôn với nàng, hiện tại nàng có nguyện ý gả cho ta hay không?” Mạnh Ứng Hồ chắc chắn nhắc lại tâm ý chính mình không thay đổi.

“Cho dù ta đã chết, người cũng kiên trì muốn mình hôn?”

“Đúng vậy. Ta muốn danh chính ngôn thuận”

“Hảo, ta đáp ứng” Dù sao nàng đã chết, coi như là làm việc thiện, nếu như vậy có thể làm hần thu tay lại, nàng có sao lại không làm?

“Một lời nói ra, tứ mã nan truy. Hồ gia ta cũng không tha cho người nào trêu chọc” hần cảnh cáo.

“Ta Bùi Lưu Ly nói chuyện giữ lời, tuyệt không hối hận. Chính là người dự tính khi nào đi Thanh Long thành cưới bài vị của ta?”

“Việc này ta sẽ an bài. Thời điểm không còn sớm, ta muốn ngủ” Nói vừa xong, xoay người nằm trên giường, kéo chăn tơi lụa phủ ấm, không để ý tới nàng.

Bùi Lưu Ly đánh giá nam nhân nhắm mắt nằm trên giường. Khuôn mặt hần lạnh lùng tự nhiên, ngay cả khi cười cũng cho người ta cảm giác không thật lòng.

Nghĩ đến chuyện hai người vừa nói, vì sao nàng càng nghĩ càng cảm thấy có chút cổ quái? Hần nói hần thích nàng thẳng thắn, cho nên không tiếc kết hôn một người đã chết làm vợ.

Còn nàng đối với hần là loại tình cảm nào?

Ngay từ đầu không quen những chuyện hần làm, nàng can thiệp khắp nơi. Khi nghe hần muốn thu Lâm Y Y làm thị thiếp, còn có mối vừa rồi khi nghĩ làm hần tính thú một trong hai muội muội, trong lòng nàng vì sao hiện lên một cổ vị chua khác thường? Hay là nàng đối với hần lại có cảm tình?

Không có khả năng! Người trong lòng nàng rõ ràng là Tiêu đại ca, tại sao lại thích nam nhân này?

Lâm vào suy nghĩ của chính mình, đẩy bụng tâm sự bay qua nội phòng bên cạnh. Chuyện này nàng nên hiểu rõ mới được.

Sau khi thân mình nàng bay đi, nam nhân trên giường mở hai mắt, trên khuôn mặt lạnh lùng có ý cười, hiển nhiên thập phần thích việc mình gây phức tạp cho nàng.

Chương 4

Đầu mùa đông, sau giữa trưa, sau một hồi mưa to trời càng lạnh thêm mười phần.

Sườn phía tây Mạnh phủ là Di Phương Các nơi mẫu thân Mạnh Ứng Hồ ở, bình thường khi nhàn hạ, bà thường mời sáu muội muội đến nói chuyện phiếm, bồi dưỡng tình cảm tỷ muội.

Mạnh phủ gia đại nghiệp rộng lớn, được cái bầy thê thiếp đều có thể chung sống hòa bình, mười đứa con đều kính yêu nhau, cũng không có phát sinh chuyện thê thiếp nhà giàu đấu tranh, tay chân tương tàn. Mạnh gia tổ huấn, nghiêm cầu thê thiếp tranh đấu gay gắt cùng cái nhau, một khi phát sinh, đều đuổi khỏi Mạnh gia, vĩnh viễn không thừa nhận là con cháu Mạnh gia.

Đại phu nhân ở trong phòng khách của mình cùng sáu muội muội nói chuyện phiếm, nha hoàn một bên sau khi đưa trà bánh lên liền lui ra, để bảy người có thể nói chuyện thoải mái, không bị quấy rầy.

“Đại tỷ, cũng may Lâm gia tiểu thư xảy ra chuyện gièm pha như vậy, mới làm Ứng Hồ buông tha ý niệm cho nàng vào cửa, giảm đi không ít phiền não của tỷ” Nhị phu nhân bắt đầu hàn huyên chuyện dư luận xôn xao trước.

“Nói đến chuyện này, ta mới cảm thấy kì quái. Ứng Hồ làm sao có thể nghiêm trị Lâm lão gia dễ dàng như vậy, chỉ kêu ông ta bồi thường năm ngàn lượng rồi bỏ qua, thật không giống tác phong đả hổ nhử hổ thường làm”Nhắc tới chuyện này, thân là mẹ ruột như bà đều cảm thấy nghi hoặc sâu sắc, đối với hiểu biết về nó, không thể dễ dàng buông tay như vậy mới đúng.

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy kì quái. Còn nhớ rõ một tháng trước, Lâm lão gia tự mình đến gặp Ứng Hồ, đối thoại hai người bị nha hoàn nghe lén, Ứng Hồ nói qua cha con Lâm gia làm cho nó trở thành trò cười toàn thành, không thể không đem Lâm tiểu thư tróc hòi. Cách một ngày, nó lại thay đổi chủ ý, chỉ kêu Lâm lão gia bồi thường năm ngàn lượng bạc, cũng sai người nói, nếu lại có người nhắc tới chuyện nó cùng Lâm Y Y, tuyệt không bỏ qua cho người đó. Từ đó, cũng không thấy ai dám công khai đàm luận chuyện này.”Tam phu nhân nhớ lại chuyện này, cũng là đầy bụng khó hiểu.

“Ngày xác thực không giống như phạm đến Ứng Hồ sẽ có trừng phạt”Tứ phu nhân cũng đồng cảm.

“Các tỷ có nhớ không? Đầu năm nay, Dư Yến vừa đến Bạch Hồ thành bị Giản Phúc Yên đùa giỡn, còn tuyên bố muốn lấy Dư Yến làm đệ tam phòng tiểu thiếp, Dư Yến sợ tới mức bệnh nặng một hồi. Sau khi Ứng Hồ biết, các tỷ còn nhớ rõ nó xử lý chuyện này ra sao không? “Ngũ phu nhân cố ý hỏi sáu vị tỷ muội.

“Ứng Hồ chẳng những làm cho Giản Gia trà trảng đang làm ăn phát đạt trở nên tiêu điều, không ai dám tới cửa, còn sắp xếp ván bài lừa Giản Phúc Yên vào trong, khiến Giản Gia tắng gia bại sản. Sau lại hấn biết đắc tội Mạnh gia chúng ta, mới có thể đưa tới tai họa bất ngờ, sợ tới mức hấn giấu nhà chuyển đi.”Lục phu nhân nhớ lại nói, chuyện này lúc ấy ở Bạch Hồ thành là chuyện cười ồn ào sôi sục nhất.

“Đúng vậy, đây mới là phương pháp hành sự nhất quán của Ứng Hồ, nay nó lại tha Lâm Đại Phú, hay là trong đó có nguyên nhân chúng ta chưa biết?”Thất phu nhân buồn bực hỏi.

“Đứa con này, ta thật rõ ràng. Hấn không có khả năng trong một đêm liền trở nên nhân từ, nếu là ta đoán không sai, nó nhất định là có chuyện gì gạt chúng ta.”Đại phu nhân sau khi ngẫm nghĩ một hồi, nói ra kết luận của bà.

“Đại tỷ, Ứng Hồ tuổi cũng không nhỏ, nó không thành thân, bốn đệ đệ tựa hồ cũng không vợ, chuyện này không thể được, bảy người chúng ta muốn tới khi nào mới ôm cháu a!”Nhị phu nhân thúc giục con thành thân, nó lại nói đại ca chưa thành thân, làm đệ đệ không dám đi quá giới hạn, chẳng qua là nó lấy đại ca làm tấm ván để chắn trước bà.

Đại phu nhân nhớ tới chuyện này cũng thật đau đầu, con lớn nhất hiện tại là người cầm quyền Mạnh gia, lời của bà nó căn bản nghe không vào.

“Không bằng chúng ta lên xem xét vài cô nương, lại tạo cơ hội cho hai người gặp mặt”Tam phu nhân đề nghị.

“Chủ ý này không sai, liền làm như vậy đi”Đại phu nhân cũng nghĩ không ra biện pháp nào khác.

“Tốt lắm, chúng ta phân công nhau tiến hành đi”Tứ phu nhân vui vẻ nói.

Thật tốt quá! Cuối cùng cũng có chuyện để các bà làm, mới không làm cho các bà nhàn tản.

Ngoài cửa sổ mưa to giã giũa, cùng với từng trận sấm mùa đông, đánh rớt không ít lá cây trong viện.

Bùi Lưu Ly đứng ở cửa sổ, nhìn màn mưa ngoài cửa, xoay mình một cái cánh tay dài từ phía sau thân đến, đóng cánh cửa lại.

“Gió quá lớn, mưa bắn tung tóe vào trong phòng”Tiếng nói trầm thấp ở phía sau nàng vang lên.

Bùi Lưu Ly quay người lại, nhìn cặp lãnh mâu thâm trầm kia, chú ý tới bàn tay to hấn giờ lên, tưởng như muốn chạm vào mặt nàng, cuối cùng lại buông, cặp mắt nóng rực kia làm nàng không tự nhiên nhắm mắt lại.

Từ sau khi nàng đáp ứng gả cho hắn, hắn luôn dùng ánh mắt cực nóng kia nhìn nàng, làm cho nàng là du hồn cũng không biết nên như thế nào đối mặt hắn.

Bùi Lưu Ly trốn tránh, thân ảnh bay tới bàn nơi hắn mới vừa rời vùi đầu chuyên chú, tò mò đến tận cùng hắn đang làm gì. Vừa nhìn thấy, bất giác hai mắt kinh ngạc mở to, trừng mắt nhìn bức họa trên bàn kia

“Ta vẽ nương tử của ta, thế nào? Nương tử ta là mỹ nhân khó gặp phải hay không? “Mạnh Ứng Hồ cầm lấy bức họa hắn vừa vẽ, cười xem phản ứng nàng vô thố.

“Người vui vẻ là tốt rồi” Khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên xấu hổ cùng quẫn bách, hắn đây là đối với nàng khiêu tình*?

Bùi Lưu Ly có chút chống đỡ không được, một tháng qua thái độ hắn đối với nàng rõ ràng có chuyển biến. Hắn là bởi vì nàng là du hồn không biết khi nào biến mất cho nên mới thừa dịp khi bốn bề vắng lặng cùng nàng bồi dưỡng cảm tình vợ chồng?

Nhưng cần gì phải như vậy?

Nhân quý thù đồ, hắn hẳn là nên đem thời gian ở cùng người nào đó có thể cùng hắn nắm tay đến già, vì hắn sinh con cái mới đúng. Chỉ là vì sao nghĩ đến điều này, ngực nàng lại hiện lên một cổ khó chịu không hiểu được?

“Lưu Ly” tiếng nói trầm thấp ở bên tai nàng nhẹ gọi

Đọa! Bùi Lưu Ly bị kinh hách, hắn dựa gần đến vậy từ khi nào? Thân hình bay một cái, nháy mắt tạo khoảng cách giữa hai người.

“Có chuyện gì sao?” Nhìn gương mặt hắn lạnh lùng nhưng lại có ý cười, con ngươi đen như đuốc, nhìn chăm chú ánh mắt nàng giống con mồi sắp tới tay hắn, nàng lại không thể cố tình cách hắn quá xa.

“Không có gì, chỉ là thích gọi tên nàng thôi” Mạnh Ứng Hồ mỉm cười, cười xem nàng càng lúc càng không thể bảo trì bộ dáng bình tĩnh trước mặt hắn.

Tốt lắm! Đây là cái hắn muốn. Hắn không cho phép giữa hai người chỉ có hắn động tâm với nàng, nàng lại không đếm xỉa đến, lạnh lùng nhìn hắn trầm luân.

Cái gì? Bùi Lưu Ly thực tại không biết nên đáp lại thế nào.

Nam nhân này thực thích kêu tên của nàng, một tháng qua, nghĩ đến đã kêu, kêu còn chưa đủ sao?

Thực không hiểu tên của nàng có cái gì tốt, xem hắn gọi về mặt còn cười, làm cho nàng cảm thấy vô lực chống đỡ.

“Khụ! Người không phải nhiều việc bề bộn sao? Cho dù hiện tại bên ngoài mưa to, người hẳn là có nhiều việc phải làm mới đúng” Bùi Lưu Ly không biết nên trả lời thế nào, đành phải vội vàng nói sang chuyện khác.

“Ta khó khăn lắm mới quyết định ở nhà thanh nhàn một ngày, ở trong phòng cùng nương tử của ta không tốt sao? “Mạnh Ứng Hồ lãnh mầu nhiệm ý cười, giống như bám nàng bám đến nghiền.

Hắn nhất định phải nói ái muội như vậy sao?

Bùi Lưu Ly lại ho nhẹ vài tiếng, theo bản năng thân hình lại bay xa chút. Nam nhân này trái một câu nương tử, phải một câu nương tử, làm nàng thực tại không biết nên trả lời thế nào. Tuy rằng hôn sự là chính mồm nàng nhận lời, nhưng đối mặt hắn khiêu tình, nàng thật ứng phó không nổi. Không thể nói rõ có thích hay không, chính là không biết nên ứng phó như thế nào.

“Đại ca! Không tốt! Đã xảy ra chuyện”

Mạnh Khai Vân người chưa tới giọng đã tới trước, cũng miễn cưỡng khen lớn giọng, một đường bước đi nhanh vào Hồ Gầm Cúc, quần áo trên người bị mưa to xối không ít.

Mạnh Ứng Hồ ở trong phòng nghe thấy cái giọng quen quen này, đầu tiên là mày kiểem vi ninh, rồi sau đó tiếc hận thở dài, thật vất vả thừa dịp mưa to trộm nửa ngày nhàn nhã, lại bị phá hủy.

“Đại ca!” Mạnh Khai Vân trực tiếp đẩy ra đẩy môn khắc hoa, lạt lạt đi vào trong phòng, trùng hợp nhìn thấy bức họa trong tay đại ca hể ra, khi thấy hấn vào phòng lập tức đem bức họa cuộn tròn lên, đáy mắt xet qua một chút hồ nghi.

“Có chuyện gì mà hô to gọi nhỏ?” Mạnh Ứng Hồ nhú mày bài xích

“Đại ca, không tốt! Hồ sơn trải qua mấy ngày liền mưa to, bùn đất loăng ra, đá to trên núi ngã xuống, mấy gian phòng trên núi đều bị chôn, có người may mắn trốn thoát, dân chạy nạn bên trong đều là tiểu nhị Mạnh gia chúng ta, hiện tại lão ngũ ở hiệu thuốc, nhị ca đều đã chạy qua” Mạnh Khai Vân nói một hơi xong, không ngừng lại chút nào.

Nghe vậy, Mạnh Ứng Hồ gương mặt lạnh lùng trầm xuống, buông bức họa trong tay, đi nhanh ra ngoài.

“Đại ca, đợi ta với a” Mạnh Khai Vân thấy đại ca không nói được một lời chạy thẳng lấy người, vội vàng đuổi kịp.

Bùi Lưu Ly thân hình tự nhiên bay ở phía sau hai người.

Bên ngoài hiệu thuốc bắc Mạnh Lưu chật ních một đám dân chạy nạn, trên mặt mọi người đều là tuyệt vọng, đau thương, trống rỗng, vẻ mặt mờ mịt, làm người ta không đành lòng nhìn, tiếng khóc thỉnh thoảng vang lên.

Một hồi thiên tai, làm cho bao nhiêu người cốt nhục chia lìa, thành cô nhi quả phụ, lão nhân đói khổ, giữ người lại, chẳng những đối mặt việc thống khổ khi mất đi người thân, còn phải đối mặt cuộc sống tương lai không biết khủng hoảng như thế nào.

“Mọi người trước uống bát canh gừng cho ấm áp đi”

Mạnh Kế Dẫn khuôn mặt tuần tú lộ vẻ tươi cười ấm áp, phân phó tiểu nhị đưa cho mỗi người một chén canh gừng.

Mọi người tiếp nhận bát canh gừng, canh gừng nóng hằm hập đi vào bụng, thể xác và tinh thần lạnh như băng dần ấm áp, cảm thấy giống như được đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

“Nhị ca, hiện tại nên an trí nhóm người này như thế nào mới tốt?” Mạnh Kế Dẫn hỏi nhị ca, dân chạy nạn đều là tiểu nhị ngân hàng tư nhân Mạnh Ký, hiệu cầm đồ, tầu lâu hoặc là sản nghiệp khác nên không thể thiếu, cho nên không thể không quản.

“Như thế có chút khó giải quyết. Lão tam đã đi thỉnh đại ca, chờ đại ca đến đây rồi nói sau” Mạnh Nghĩa Bằng quét nhìn mấy người phô lý hoặc đứng hoặc ngồi, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ ra phương pháp gì.

“Hồ gia đến đây!”

“Đại thiếu gia đến đây”

Mọi người nhìn thấy một thân ảnh cao lớn từ xa đến gần đều đứng lên, đáy lòng hiểu được vận mệnh tương lai chính mình như thế nào, không người nào dám chọc vào Hồ gia người nắm giữ Bạch Hồ thành.

Mạnh Ứng Hồ ở thời khắc Giang Uy hạ dù bước vào hiệu thuốc bắc, mâu quang lãnh duệ đảo qua mọi người, nhìn ra hy vọng trong đáy mắt họ, bên trong có mấy gương mặt hấn thường xuyên nhìn thấy, mọi người trợn to hai mắt hoàn toàn chờ hấn mở miệng.

“Đại ca, nên an trí những người này thế nào?” Mạnh Nghĩa Bằng đi đến bên cạnh hấn, thay mọi người ở đây mở miệng.

‘ Núi lở, đất sụp, vùi lấp phòng xá trên núi, vốn là thiên tai, cũng không thuộc phần quản của Mạnh gia. Huyện nha phải xử lý mới đúng, vì sao đem tất cả mọi người thu dụng đến hiệu thuốc bắc chúng ta?’ Mạnh Ứng Hổ đưa ra nghi vấn, ánh mắt dạo qua một vòng trên người huynh đệ nhà mình.

“Đại ca, ta gặp nhóm người này không có nơi để đi, huyện nha cũng không quản, bên trong cũng có không ít người là tiểu nhị của chúng ta, mới đem mọi người tập hợp đến nơi lão ngữ” Mạnh Khai Vân vào sau đem ô gác qua một bên, tự động khai.

“Lão tam, người rất tự tiện làm chủ. Một khi đã như vậy, người tìm đại ca tới nơi này làm cái gì?” Mạnh Ứng Hổ khuôn mặt tuấn tú trầm xuống. Tiểu tử này nếu đã quyết định tiên trăm hậu tấu, nên tự mình thu thập tàn cục, cần gì phải sự tình làm được một nửa lại đến tìm hắn!

“Này..... Đại ca.....” Mạnh Khai Vân thấy sắc mặt đại ca đại biến, nuốt nước miếng, ánh mắt cầu cứu nhìn hai huynh đệ đứng ở một bên.

“Giang Uy, chúng ta đi” Mạnh Ứng Hổ lười giẫm lên đồng hồ tạp này, hắn cũng không muốn thu thập phiền toái đệ đệ gây ra.

“Đại ca, huynh chờ đi”

Mạnh Khai Vân thân mình cường tráng vội vàng ngăn trở đường đi của hắn. Ở đây đầu mùa đông mưa to rơi xuống ẩm ướt, khí trời lạnh, hắn lại một thân mồ hôi lạnh. Đáy lòng hiểu được nếu đại ca vừa đi, sự tình phía sau nếu không xử lý tốt, hắn tuyệt đối sẽ chết thật sự thảm.

“Nhị đệ người là xuất phát từ một mảnh thiện tâm, hướng hồ những người này cũng thật sự không có nhà để về, người sẽ không giúp bọn họ sao?” Bùi Lưu Ly ở một bên nhìn xem cũng sốt ruột, thân mình bay tới trước mặt hắn nói rõ.

Lãnh mâu trừng mắt liếc nàng một cái, biết nếu là mặc kệ những người này, xác định chắc chắn nàng sẽ ở bên tai hắn nhắc đi nhắc lại những lời hắn vô tình vô nghĩa.

Thôi! Ai kêu người nhà luôn tìm hắn phiền toái.

Mạnh Ứng Hổ nhìn thẳng Mạnh Nghĩa Bằng, lại nhìn Mạnh Khai Vân liếc mắt một cái.

“Lão nhị, đem những người này đưa đến đại trạch phía nam thành, trước tạm thời an trí nơi ở, nhưng đây đều không phải là tính kế lâu dài” Mâu quang tinh nhuệ quét nhìn mọi người liếc mắt một cái “Mạnh phủ có thể giúp các người một lần nữa sửa nhà, nhưng phí dùng phải là các người hướng ngân hàng tư nhân Mạnh ký mượn tiền. Nếu các người đồng ý, ta sẽ gọi người giấy trắng mực đen, viết rõ giai đoạn trả lại khế ước. Các người yên tâm, lúc này ngân hàng tư nhân sẽ không thu lợi tức, tin tưởng các người cũng sẽ không nghĩ đến không còn tiền trong đầu. Chuyện này, lão nhị, liền giao cho đệ toàn quyền phụ trách”

Đây chính là lòng từ bi khó được của hắn, lại làm mất cọc tiền sinh ý, mâu quang không hề giận quát về thân ảnh tử sam phật phệ bên cạnh, thấy trên mặt nàng lộ ra tươi cười vừa lòng, xả môi hừ lạnh.

“Nhưng là..... Hồ gia! Chúng ta cô nhi quả phụ căn bản vô lực trả lại, cha đứa nhỏ bị đất đá vùi lấp, sau này chúng ta cũng không biết nên sống thế nào” Một phụ nhân ôm đứa nhỏ, nhin không được lại nức nở.

“Đúng vậy! Hồ gia, con ta con dâu ta tất cả đều đã chết, chỉ còn một mình lão nhân ta đáng chết lại không chết, sau này phải sống thế nào mới được” một lão nhân về mặt thống khổ nói.

Những người khác nghe vậy, nhin không được khóc lên, thật vất vả mọi người mới ngừng cảm xúc bi thương, nghe những chuyện thế, không ngờ bắt đầu lan tràn, tiếng khóc đứt quãng lại vang lên.

Mạnh Ứng Hổ trên trán gân xanh nổi lên, trừng mắt nhìn lão tam đứng ở cửa, Mạnh Khai Vân cười trừ, thân mình cường tráng vọt đến phía sau Mạnh Nghĩa Bằng, chột dạ không dám nhìn đại ca.

“Nếu là sau này không biết nên đi con đường nào, có thể ở lại ngân hàng tư nhân Mạnh gia, hiệu cầm đồ, từ lâu, Áng Vân phường, hoặc là cái sản nghiệp khác, cái này giao cho lão tam phụ trách. Nếu mọi người không có ý kiến, lão Nhị trước mang những người này đi đại trạch phía nam thành an trí”

Mạnh Ứng Hồ nhu nhu giữa trán. Hắn luôn luôn chỉ lo kiếm tiền sinh ý hay không, lần này bị vài đề độ lôi kéo, phải bù tiền sinh ý.

“Mọi người xin đi theo ta” Mạnh Nghĩa Bằng sợ đại ca đổi ý, nhanh thúc giục mọi người rời đi.

“Cám ơn Hồ gia thu dụng!”

“Cám ơn đại thiếu gia hỗ trợ”

Mọi người bên cạnh Mạnh Ứng Hồ, tuy rằng sợ hãi vẻ mặt lạnh lùng của hắn, vẫn là cảm kích nói lời cảm tạ, mà đầu số gây nên Mạnh Khai Vân thật thông minh lẫn vào trong đám người, nhanh chóng rời khỏi.

“Cám ơn người giúp mọi người. Kỳ thật trong mắt người không chỉ có ích lợi, vẫn là có mặt lương thiện” Bùi Lưu Ly cười nhìn hắn, từ đáy lòng vui vẻ vì hắn không phải là người thấy chết mà không cứu

Mạnh Ứng Hồ nguyên bản không hờn giận khi nhìn thấy nét tươi cười trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng, mắt xẹt qua một chút hỏa hoa, phiền muộn trong ngực nháy mắt đã trôi đi. (đại gái...)

“Nàng sai lầm rồi, ta là thương nhân, bù tiền sinh ý chỉ một lần này, lần sau không được viện lí lẽ này nọ nữa” Nếu không hắn như thế nào tạo dựng gia nghiệp Mạnh gia?

“Kỳ thật người không phải là người nhẫn tâm, chính là không muốn người ta biết thôi”

Nếu không hắn cũng sẽ không nghe gặp chuyện không may lập tức chạy tới nơi này xử lý, hắn chính là không muốn cho người ta biết hắn tốt bụng thôi. Ngay cả vừa rồi khi an bài, hắn ngoài mặt xem ra không phải cam tâm tình nguyện hỗ trợ, nhưng nàng chính là biết kỳ thật hắn đã sớm nghĩ tốt phải an trí những người này như thế nào.

“Phải không? Nương tử hiểu biết vì phu bao nhiêu?” Mạnh Ứng Hồ khoe môi giờ lên một chút trêu tức, mắt nhìn thấy Giang Uy cùng lão ngũ về trọn mắt há hốc mồm liền biến sắc.

Đáng giận! Hắn đã quên còn có những người khác ở đây. Vội vàng bước đi ra ngoài, thân hình cao lớn cùng Giang Uy bung dù biến mất trong màn mưa.

“Đại ca..... Huynh ấy mới vừa rồi là nói chuyện với ai?” Mạnh Kế Duẫn giật mình đứng lặng tại chỗ, nhớ tới vẻ mặt ôn nhu hiếm khi xuất hiện trên mặt đại ca như vừa rồi, thật lâu không thể phục hồi tinh thần lại.

Là lâu ngày sinh tình sao?

Bùi Lưu Ly phát giác ánh mắt chính mình không tự chủ được ngó nhìn hắn, chú ý nhất cử nhất động của hắn, mới phát giác chính mình trong lúc vô ý lại có cảm tình với hắn, đây là tình cảm du hồn không nên có.

“Đại ca, dân chạy nạn đã an trí tốt. Một số lão nhân hoặc phụ nhân cứ giao cho Dư Yên an bài ở Áng Vân phường làm chút việc nhẹ” Mạnh Khai Vân đem chuyện an trí dân chạy nạn hồi báo cho đại ca biết.

“Trần Huyền lệnh thập phần cảm tạ Mạnh gia chúng ta nguyện ý giúp đại ân này, nói muốn dâng môn hướng đại ca cảm tạ, ta đã thay đại ca từ chối” Mạnh Nghĩa Bằng biết đại ca không thích chuyện nghênh đón này, cho nên trước thay hắn cự tuyệt.

“Làm tốt lắm” Mạnh Ứng Hồ xác thực không thích nhìn thấy Trần Huyền lệnh, nghi lễ khách sáo giả dối này thật phiền phức, hắn lười đi ứng phó. Ánh mắt thoáng nhìn người ngồi bên cạnh khi thì nhíu mày, khi thì hàm răng khể cán, nàng phiền não cái gì?

“Đại ca.....”Mạnh Khai Vân đang muốn mở miệng, lại bị nhị ca ngăn cản, buồn bực nhìn phía đại ca.

Mạnh Nghĩa Bằng vừa mới bước vào thư phòng liền phát giác bên cạnh đại ca để nhiều hơn một cái ghế dựa, vấn đề là cái ghế kia không ai ngồi. Còn có lão ngũ từng nhắc hắc cử chỉ khác thường của đại ca, hiện tại đối chứng đến về mặt quan tâm ánh mắt nhìn vào không khí bên cạnh làm hắc cử chỉ không thể không hoài nghi, hay là đại ca bị trúng tà.

“Nếu không có việc gì, các đệ trước đi ra ngoài đi”Mạnh Ứng Hồ mắt vẫn không rời người bên cạnh, vẫy tay ý bảo hai người đi trước.

Ngay cả Mạnh Khai Vân thần kinh thô thiển cũng nhận thấy có điều không thích hợp. Ánh mắt đại ca chuyên chú nhìn ai? Ánh mắt nghi hoặc nhìn nhị ca bên cạnh.

Mạnh Nghĩa Bằng đang kéo hắc cử chỉ rời đi, lúc rời đi lại quay đầu nhìn đại ca mắt vẫn duy trì động tác vừa rồi, mày không khỏi nhăn lại. Xem ra việc này hắc cử chỉ hạo hạo hỏi Giang Uy một chút.

“Nàng đang suy nghĩ cái gì? Nghĩ đến nhập thần như vậy?”Mạnh Ứng Hồ không thích vẻ phiền não trên mặt nàng lúc này, huống chi nàng ngồi bên cạnh hắc cử chỉ, tâm tư nên hoàn toàn đặt lên người hắc cử chỉ.

Bùi Lưu Ly bị hắc cử chỉ mới giật mình thấy mình suy nghĩ lâu lắm, không nhận thấy được hai đệ đệ hắc cử chỉ đã rời đi, mà ánh mắt tinh nhuệ của hắc cử chỉ lại nhìn nàng bao lâu, một trận hoảng hốt không hiểu được, xoay mình vì chuyện phiền não hồi nãy. Thân mình nhanh chóng bay đi, rời xa bàn, đưa lưng về phía hắc cử chỉ.

“Không có gì, chẳng qua đột nhiên nhớ đến người thân thôi”

Mạnh Ứng Hồ lãnh mầu xẹt qua một chút vẻ giận, thân mình cao lớn rời đi, đi đến phía sau nàng.

“Nàng muốn gặp ngoại công của nàng sao?”

“Người giúp ta?”Bùi Lưu Ly kinh hãi xoay người đối mặt hắc cử chỉ, nàng thật rất nhớ người nhà.

“Cùng ở Bạch Hồ thành, ta có thể đi tìm Lí lão, như vậy nàng không phải có thể nhìn thấy ngoại công sao?”Điểm này hắc cử chỉ có thể hỗ trợ, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng tươi cười.

“Cám ơn người”

“Không cần nói lời cảm tạ. Ngoại công của nàng cũng là ngoại công của ta, ta cũng nên đi gặp một lần, không phải sao?”Nhìn xuống khát vọng muốn chạm trán nàng, ít nhất giờ phút này nàng còn tồn tại trước mặt hắc cử chỉ, làm cho hắc cử chỉ thấy được, có thể cùng hắc cử chỉ nói chuyện, có thể tạm thời nhẫn nại.

“Người đừng nói lung tung”nghe hắc cử chỉ nói như vậy, nàng ngược lại bất an.

“Nàng sợ cái gì? Là nàng chính mồm đồng ý gả cho ta, chẳng lẽ nàng muốn đổi ý?”ánh mắt lạnh lùng nguy hiểm bắt đầu quỹ dị.

“Ta không có”Bùi Lưu Ly đối với khuôn mặt tuần tú của hắc cử chỉ thu biến, theo bản năng lại bay cách hắc cử chỉ vài bước, cử chỉ này càng rước lấy về không hề không giận của hắc cử chỉ, “Ta cảm thấy người trước nên hưởng cha nương ta cầu hôn mới đúng”Ngoại công cùng ngoại bà lớn tuổi, nàng cũng không muốn làm bọn họ sợ.

“Việc này ta đều có an bài”Thời điểm đến, hắc cử chỉ tự nhiên sẽ đi

Cốc cốc. Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, đánh gãy hai người nói chuyện

“Đại ca, nương có việc tìm huynh”Đứng ở ngoài cửa là Mạnh Nghĩa Bằng đi rồi nhưng quay lại

Ngay sau đó, cửa thư phòng bị ở trong mở ra, thân mình Mạnh Ứng Hồ cao lớn đi ra, liếc đại đệ một cái, bước đi ra ngoài.

Mạnh Nghĩa Bằng nhìn chăm chú vào bóng dáng đại ca, nhớ tới mới vừa rồi cùng lão Tam ép hỏi Giang Uy tình hình.....

“Giang Uy người nói thật đi, bên người đại ca có phải có cái gì đó không sạch sẽ đi theo hay không?”
“Mạnh Nghĩa Bằng kéo Giang Uy rời xa thư phòng đến một góc sáng sửa ép hỏi.

“Ta không thể nói”Giang Uy không ngại hấn ép hỏi, không nói chính là không nói

“Cho nên là thật à”Mạnh Khai Vân từ câu trả lời của hấn đoán ra, gấp đến độ quyền ở trước mặt hấn vung lên,”Giang Uy, người tốt nhất nói rõ ràng ra, nếu không chờ ta cùng nhị ca đánh người một trận”

Giang Uy nhìn quyền trước mặt, lại nhìn mắt Mạnh Nghĩa Bằng, biết muốn từ trong tay hai người này rời đi không phải là chuyện dễ dàng, nếu hai người đã phát hiện, vậy không xem như hấn lẩm miệng.

“Ta chỉ có thể nói đi theo bên cạnh đại thiếu gia xác thực có một”người”chỉ đại thiếu gia mới thấy được, những người khác đều không thấy”

“Đó là quý không phải người”Mạnh Khai Vân gấp đến độ rống to.

“Người kia là nữ tử đi”Mạnh Nghĩa Bằng mười phần khẳng định

“Đúng vậy.”Giang Uy trả lời.

“Khi nào bắt đầu?”Mạnh Nghĩa Bằng vội vã hỏi lại.

“Ước chừng hai tháng.”Giang Uy suy nghĩ kĩ mới trả lời.

“Cái gì! Đã lâu như vậy?! Đại ca cái gì cũng chưa nói!”Mạnh Khai Vân lại quý rống quý kêu

“Lão tam, người im lặng một chút cho ta, người muốn mọi người đều tới đây sao?”Mạnh Nghĩa Bằng không thể nhịn được nữa liền bài xích,”Đại ca sẽ không thích nữ nhân kia đi?”Mạnh Nghĩa Bằng hỏi ra lo lắng trong lòng hấn.

“Đúng vậy, đại thiếu gia muốn minh hôn”Giang Uy nhìn bộ dáng hai người buồn rầu, lại”hảo tâm”lộ ra một ít tin tức.

“Cái gì?”Lúc này hai người trầm miệng một lời kinh hô.

“Hai vị thiếu gia, xin thứ cho ta không thể lộ ra nhiều lắm, ta chỉ có thể nói như thế”Giang Uy nhanh chóng chữa ra khoảng không gian cho hai người, lưu lại hai người đang đau đầu vì tin tức hấn vừa lộ ra.

Suy nghĩ trở về hiện tại, hấn mới có thể đồng ý giúp nương một việc, làm đại ca thay đổi tâm ý. Hấn thực sự không hiểu đại ca luôn luôn khôn khéo làm sao có thể yêu một du hồn, thế nhưng còn quyết định minh hôn.

Khiêu: từ này có nghĩa là dẫn dụ, khiêu tình có thể hiểu là dụ tình, cái tựa đề truyện, ý nói bạch hổ thành là nơi hai người yêu nhau, hay còn hướng về Mạnh Ứng Hổ, vốn là hổ gia, bản thân chữ khiêu khi dịch ra thì cũng có nghĩa là tiếng hổ gầm, mọi người thấy ngay trong truyện này nơi mà Ứng hổ ở cũng có tên là Hổ Gầm Các, còn tại sao ta nói dài dòng thế này, thôi lữ, á nhằm thử lỗi không nói nhieu đọc tiếp đi rồi biết, chương 5,6 hài ời là hài.

Chương 5

Một nam một nữ ngồi một góc gần cửa sổ lầu hai Khách Vân Lâu hấp dẫn ánh mắt không ít người.

Nam nhân cao lớn khuôn mặt tuấn tú cương nghị lộ ra vẻ lạnh lùng,vừa thấy liền biết là người không dễ thân cận. Mà người nữ tử kia, bộ dáng xinh đẹp tú lệ, nhìn bên ngoài xem ra hai người rất môn đăng hộ đối. Trọng yếu hơn là nam nhân kia là người thập phần nổi danh ở Bạch Hổ thành, nhất cử nhất động tất nhiên là tiêu điểm của ánh mắt mọi người.

Dương Nhược Lan hai tay nắm chặt dưới bàn mới có thể cực lực chế trụ run run, trong óc không khỏi hồi tưởng mẫu thân của nam nhân làm người ta sợ hãi này đưa ra giao dịch bằng tiền để thu hút –

muốn nàng nghĩ biện pháp làm cho nam nhân này thích nàng, như vậy quán rượu nhà nàng còn có thể được cứu, nhưng là....

Nhất gan liếc mắt nhìn nam nhân trước mặt. Nam nhân này chỉ là ngòi đối diện nàng, nàng liền cảm thấy có một cỗ lực vô hình áp bức, làm cho nàng không thể thở nổi, càng không nói đến bị cặp mắt lãnh duệ kia nhìn chăm chú. Ánh mắt hắc giống đao sắc bén làm cho nàng không thể ức chế rùng cả mình.

Chuyện nam nhân này cùng Hái Hoa Lâu Mẫu đơn, còn có Lâm gia thiên kim, ở trong Bạch Hồ thành ồn ào sôi sục, nàng không nghĩ mình có bản lĩnh có thể làm nam nhân này thích nàng. Chỉ là nàng không thể khôi phục chính mình ở trước mặt hắc không phát run, tuy là kiên trì ra trận, lại tự biết hy vọng xa vời.

“Dương cô nương, thời gian của ta rất quý giá, có cái gì thỉnh nói mau ” Mạnh Ứng Hồ không kiên nhẫn thúc giục.

Nếu không phải mẫu thân muốn hắc tự mình đến đây một chuyến, nói là bạn cũ nhờ giúp một việc, nếu không hắc làm gì phải chạy đi một chuyến. Hắc tình nguyện ở trong phòng treu dừa Lưu Ly còn có vẻ thú vị hơn.

Nhắc tới nàng, lãnh mẫu lại chuyển sang ôn nhu, ánh mắt nhìn phía cửa sổ , nơi thân ảnh tử sam nhìn đường cái dưới lầu.

“Hồ gia, ta khó khăn lắm mới đến Bạch Hồ thành một chuyến, đại phu nhân cùng nương ta là có quen biết, ta ở Bạch Hồ thành mấy ngày nay, có thể xin ngài giúp ta đi thăm thú xung quanh một chút được không? ” Dương Nhược Lan cố lấy dũng khí nói một hơi cho xong, ánh mắt cũng không dám nhìn về phía hắc.

Nghe vậy, lãnh mẫu trở nên quý dị, thông thả đem ánh mắt chuyển hướng nàng, ngay cả Bùi Lưu Ly nhìn cảnh không thú vị ngoài cửa sổ cũng đem ánh mắt dời về phía nàng.

“Dương cô nương, ta không có nghe nhầm chứ? Cô muốn ta cùng cô dạo Bạch Hồ thành sao? ” khuôn mặt Mạnh Ứng Hồ giờ lên một chút cười lạnh, hỏi người cúi đầu ngòi đối diện, nữ nhân thủy chung không dám nhìn hắc thể nhưng còn có dũng khí đưa ra yêu cầu như vậy đối với hắc! Hắc đã hiểu được nương có cái chủ ý quỷ gì.

“Đúng vậy. Đây cũng là ý tứ của đại phu nhân ” Dương Nhược Lan dập đầu như giả tòi, vẫn không dám ngẩng đầu. Nàng cũng là bị ép buộc, tốt nhất hắc nên cự tuyệt, vậy không thể trách nàng.

“Hảo.” Mạnh Ứng Hồ một ngụm đáp ứng

“Cái gì? ” Dương Nhược Lan kinh ngạc ngẩng đầu, rốt cuộc chống lại ánh mắt lãnh duệ của hắc, cũng thấy rõ trong mắt hắc không có hảo ý, nhất thời da đầu run lên một trận, bộ dáng như sắp khóc,”Ngài..... đáp ứng?”

Thân mình Bùi Lưu Ly bay tới cạnh hắc, nhìn hắc hoài nghi, nam nhân này lại tính kế gì?

“Là ý tứ của nương, ta đương nhiên nghe theo. Dương cô nương, ta lập tức mang cô đi dạo chung quanh một chút” Mạnh Ứng Hồ đứng dậy trước, chờ nàng.

Dương Nhược Lan chỉ cảm thấy chân như mềm ra, trong khoảng thời gian ngắn không đứng dậy được. Thật vất vả đứng lên cước bộ lại lảo đảo, suýt nữa té ngã. Mà Mạnh Ứng Hồ đứng một bên, khoanh tay trước ngực, bộ dáng như xem kịch vui, căn bản không có ý định đưa tay nâng.

“Dương cô nương, cô tốt nhất đuổi kịp cước bộ của ta, nếu theo không kịp, tìm không thấy ta, cũng đừng trách ta không đợi cô, chỉ có thể trách chính cô đi quá chậm ”

Khuôn mặt lạnh lùng giờ lên một chút ý cười làm người ta sợ hãi. Vừa mới nói xong cũng không chờ nàng, đi xuống cầu thang. Dương Nhược Lan thấy thế, vội vàng nhắc váy đuổi theo.

“Người căn bản là khi dễ người ta, nếu chỉ như thế, cần gì đáp ứng Dương cô nương? ” Bùi Lưu Ly nhin không được, thân hình bay tới bên cạnh hấn nhắc đi nhắc lại.

“Không cần nói cho ta biết, nàng không biết là nàng ta cùng nương thông đồng là có rắp tâm khác. Một người ngay cả nhìn ta đều không có dừng khí, làm sao có thể hấp dẫn ánh mắt ta? Nương ta đại khái là nóng vội, cũng tốt, thừa cơ hội này cho nương ta biết, hôn sự của ta không cần người lôi kéo.”Tiếng nói trầm thấp lộ ra ý không hờn giận.

Ngày đó đi vào trong phòng nương, nhìn thấy sáu di nương đã ở đó, hấn lập tức đã biết tình hình không ổn, bình thường bảy người này tụ tập một chỗ cứ như không có chuyện tốt, quả nhiên lúc này tính kế dẫn hấn đến đây.

“Hồ gia, đợi ta với a ” Dương Nhược Lan ở phía sau đuổi theo thân ảnh cao lớn của hấn, nam nhân này thật không đợi nàng, chạy thẳng lấy người, chẳng coi nàng là cái gì.

Mạnh Ứng Hồ khoe môi gọi lên một chút cười lạnh, cước bộ lại nhanh hơn, quẹo trái quẹo phải, thân ảnh cao lớn đi vào đường cái, rất nhanh lẫn vào trong đám người, rất nhanh đã thoát khỏi người.

“Dương cô nương rất cuộc bị người bỏ rơi, người hấn là vui vẻ ” Bùi Lưu Ly nhìn phía sau không thấy thân ảnh Dương Nhược Lan, tức giận nói.

“Đi thôi, chúng ta đi phía tây thành gặp ngoại công ”

Cước bộ Mạnh Ứng Hồ chưa ngừng, đi đến cửa ngân hàng tư nhân Mạnh Ký, cửa chính có một chiếc xe ngựa Mạnh gia chuyên dụng ngừng lại, một gã xa phu ngồi ở thềm đá khi nhìn thấy hấn vội vàng đứng lên, hướng hấn khom mình hành lễ, khi Mạnh Ứng Hồ đã lên xe ngựa, xa phu lập tức động dây cương, giá xe ngựa hướng phía tây thành mà đi.

“Nguyên lai người đã sớm an bài tốt ” Đến giờ phút này Bùi Lưu Ly mới giật mình thấy nam nhân này đã sớm kế hoạch hết thảy “Vì sao không thấy Giang Uy đâu? ” Giang Uy không phải luôn luôn đi theo hấn như hình với bóng sao.

“Ta có chuyện quan trọng khác an bài hấn làm. Nương tử, đến ngồi bên người ta ” Mạnh Ứng Hồ bắt nàng ngồi cách xa hấn quá.

“Người..... Đừng gọi vậy. Nếu để người ta nghe thấy, sẽ nghĩ Hồ gia người điên rồi ”

Bùi Lưu Ly mặt đỏ bừng. Trước động cái là kêu tên của nàng, hiện tại lại kêu nàng nương tử, giống như đăng đồ tử. Biết rõ là hấn không làm gì được nàng, nàng vẫn cố ý ngồi đối diện hấn, hiện nay đành phải xấu hổ bay tới cạnh hấn ngồi xuống.

“Nương tử là lo lắng cho ta? ” Lãnh mâu xẹt qua một chút hứng thú, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống.

“Nói vậy, ai lo lắng cho người . Hồ gia người có bao giờ để ý đến ánh mắt người khác? Huống hồ cũng không có người ở trước mặt người nói không phải ” Nàng khinh xích, không thừa nhận mình lằm bằm lâu lâu là vì lo lắng cho hấn, làm cho người khác ghé mắt.

“Nương tử thật ra rất hiểu ta ” mỉm cười mắt có chút ôn nhu. Tình hình chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm vào nàng này, hấn đã mất nhãn nại.

“Ai hiểu người a ” Bùi Lưu Ly ngẩng đầu, tiếp xúc ánh mắt cực nóng của hấn, không được tự nhiên chãi chãi tóc.

Lại tới nữa! hấn lại dùng cái ánh mắt phảng phất như muốn ăn nàng nhìn chăm chú vào nàng, làm hại nàng rõ ràng là du hồn, lại vô tâm lo lắng, nổi lên rung động không nên có.

“Lưu ly, bất luận nàng là người hay quỷ, nếu đáp ứng gả cho ta, như vậy cả đời nàng cũng sẽ là thê tử của ta .”Mạnh Ứng Hồ mắt ở vào tình thế bất buộc, dừng thật sâu ở nàng, nhìn ánh mắt kia Bùi Lưu Ly cảm thấy rung mình.

“Đại thiếu gia, đã đến Đây Đà thước phò ”

Xe ngựa dừng lại, thân ảnh cao lớn bước xuống xe, đứng ở ngoài thước pho, đánh giá từng chút. Trong điểm lúc này không có khách, một gã tiểu tử một tay đỡ trán, nhắm mắt ngủ gật, giống như nhận thấy khách đã đến, đột nhiên bừng tỉnh, nhu nhu hai mắt, sau khi nhìn thấy người tới hai mắt kinh ngạc trừng lớn.

“Hồ gia..... Ngài làm sao có thể tới nơi này? “A Tuyền từng đứng xa xa nhìn liếc qua thân ảnh cao lớn một cái, lúc ấy Hồ gia đối với người dân trong Bạch Hồ thành khôn khéo sẵn giọng ẩn tượng thập phần sâu sắc.

“Lí lão nhân đâu?”Mạnh Ứng Hồ cũng không nhiều lời, nói thẳng ra ý đồ đến đây.

“Hôm nay ngọn gió gì thổi a! Thế nhưng có thể đem Hồ gia đại nhân vật thổi đến gian tiểu mễ pho”Phía sau truyền đến một hữu lực cứng cáp, thanh âm như âm hồng chung*.

“Ngoại công!”Bùi Lưu Ly kích động nhìn lão nhân một thân bụi phao trước mắt, thân mình xương cốt vẫn thập phần cường tráng.

“Lí lão, vừa vặn đi đến vùng gần đây, thuận đường lại đây thăm ngài”Mạnh Ứng Hồ khuôn mặt tuấn tú hiện lên một chút cười, hai tay thu về phía sau, ánh mắt tinh nhuệ nhìn thẳng lão nhân về mặt đang hoài nghi.

Lí lão nhíu mày, đối với lời nói của hắn tâm còn hoài nghi. Cũng không cho rằng một lão nhân như hắn cùng nhân vật lớn như Hồ gia có giao tình sâu đậm, tốt đến nỗi đi ngang qua ghé tới thăm hắn.

“Vào đi, nếu Hồ gia không chê nơi này đơn sơ, tiến vào uống chén trà nóng cho ấm ”

Lí lão dẫn đầu đi vào trong quán, Mạnh Ứng Hồ theo sau đi vào. Nhắm thẳng dừng trước đi vào, đi qua cái sân nhỏ, lại đến phòng khách, phòng trong thập phần mộc mạc, giống những gia đình bình thường.

Nếu không biết trước Lí lão là nghĩa phụ đương kim hoàng thượng, tin tưởng tuyệt không có ai đoán ra. Bất quá, cũng vì vậy mà biết được, lão nhân gia trời sanh tính không màng danh lợi, tính tình không như thương nhân.

“Lão nhân, ngài đã về rồi! Di? Đây không phải Hồ gia sao? Khó có được khách quý tới cửa, đến, tiểu Đào, còn không mau đi pha nước trà nóng đem ra ”

Lí lão phu nhân đang từ vườn rau sau nhà đi tới, trong tay còn cầm một mớ rau xanh, khi nhìn thấy thân ảnh cao lớn phía sau bạn già, đầu tiên là sững sốt, tiếp theo tươi cười rạng rỡ, đem rau xanh đem giao cho tiểu nha hoàn bên cạnh, cũng phân phó nàng đi pha trà.

“Lão phu nhân, quấy rầy”Mạnh Ứng Hồ nhìn thấy người tới bộ dáng mặt mũi hiền lành, vừa thấy là biết người hiền lành.

“Ngoại bà”Bùi Lưu Ly thân mình bay tới bên cạnh lão nhân gia, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ có chút đau thương, ánh mắt hoài niệm đảo quanh trên người hai vị lão nhân gia.

Lí lão mang khách vào trong phòng, sau khi chờ nha hoàn dâng nước trà xong, cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi:”Cái gọi là vô sự không đăng tam bảo điện, Hồ gia bận rộn, hôm nay làm sao có thể rảnh rỗi đến bái phỏng ta, nói vậy hẳn là có việc mới đúng ”

Mạnh Ứng Hồ uống một ngụm trà nóng, đem chén trà thả lại trên bàn, ánh mắt lãnh duệ chống lại ánh mắt nhìn kĩ của Lí lão, không nhanh không chậm nói:”Đây Đà thước pho tuy là một gian nhỏ, nhưng thật ra ở phía tây thành chỉ có chỗ này khách hàng ổn định, xem như sinh ý, không biết Lí lão có muốn kiếm một món tiền lời? ”

Nghe vậy, Lí lão cùng lão phu ngồi một bên đối mắt liếc một cái, cùng buồn bực hỏi :”Hồ gia nói lời này là có ý tứ gì? ”

“Ta tính bắt đầu từ tháng sau, toàn bộ Mạnh phủ sẽ do Lí lão phụ trách cung ứng, không biết ý Lí lão như thế nào?”Mạnh Ứng Hồ nói ra điều hắn tính, làm người ta cảm thấy hắn có chủ ý khác.

“Cái gì?” Đây chính là món lời lớn nhất. Lí lão bị cái tin này làm cho đầu óc lơ mờ, càng nghĩ càng thấy kì quái, “Hồ gia vì sao đột nhiên quyết định như vậy? Mạnh phủ thước không phải luôn luôn do Xuân Lệ thước cung ứng sao?”

“Đúng vậy, nhưng mấy ngày trước ta phát hiện Xuân Lệ thước phò cùng người bên trong phủ ta có ăn hối lộ, bởi vậy, ta quyết định đổi” Mạnh Ứng Hồ nhẹ gõ năm ngón tay, lãnh mâu liếc qua thân ảnh tử sam đang đứng cạnh hai lão, chờ Lí lão đáp lại.

“Nếu thật sự là như vậy, Đây Đà thước phò đương nhiên thập phần vui mừng cùng Mạnh phủ hợp tác” Lí lão lo lắng nhảm, thật sự không có lí do cự tuyệt, liền một ngụm đáp ứng.

“Tốt! Bắt đầu từ tháng tới, thước trong phủ liền từ do chỗ ngài cung ứng. Về nhà thuật lại tình hình, ta sẽ phái người đến nói chuyện cùng ngài” Mạnh Ứng Hồ nâng chén trà lên, đem trà bên trong một hơi uống cạn sạch, tính cáo từ.

“Nghe nói sự cố Hồ sơn là Hồ gia ra mặt hỗ trợ, mọi người đều thập phần cảm tạ Hồ gia trọng nghĩa tương trợ” “Lúc này lên tiếng là Lí phu nhân, một đôi mắt lão tinh tế đánh giá nam nhân cao lớn ngồi ở ghế lim.

Ban đầu bà nghĩ nam nhân này làm việc có chút lạnh lùng vô tình, dù sao hắn có nhiều sự tích, nhất cử nhất động, đều là tiêu điểm chú ý của dân chúng Bạch Hồ thành. Lúc này hắn nguyện ý ra tay giúp dân chạy nạn, làm mọi người kinh ngạc cùng vô cùng cảm kích.

“Chẳng qua là nhắc tay chỉ lao, lão phu nhân nói quá lời” Mạnh Ứng Hồ khôn hồn không giận cười nói. Từ khi bước vào gian thước phò này, thân ảnh tử sam kia liền rời hắn, luôn luôn đảo quanh thân hai lão, hoàn toàn không coi hắn tồn tại.

Nghe vậy, ấn tượng của lão phu nhân đối với hắn lại tăng lên không ít, ánh mắt vừa lòng dừng lại trên người hắn, “Nghe nói Hồ gia chưa thành thân”

“Đúng vậy.” Mạnh Ứng Hồ cười trả lời

Lão phu nhân khẽ thở dài, nét mặt già nua hiện lên một chút ưu sầu, “Trong lòng ta có tuyển một người thập phần thích hợp, Hồ gia, chẳng qua nàng.....”

“Người trong miệng lão phu nhân là ai?” Mạnh Ứng Hồ bị lời của bà gọi lên một tia hứng thú.

Bùi Lưu Ly đứng bên cạnh lão phu nhân cũng hiếu kì nhìn ngoại bà, muốn nghe xem người trong miệng ngoại bà đến tốt cùng là ai.

“Là đại chất nữ của ta, chỉ tiếc nàng....”

“Phu nhân, đừng nói nữa” Lí lão đánh gãy lời nói của phu nhân, ông đối với nam nhân trước mắt cũng không có bao nhiêu hảo cảm, cũng không nghĩ hắn cùng cháu gái bảo bối liên lụy cùng một chỗ.

Bùi Lưu Ly kinh ngạc trừng mắt nhìn ngoại bà. Ngoại bà làm sao có thể có ý tưởng này? Nàng làm sao có thể thích hợp với nam nhân hay tính kẻ này?

Nét mặt Mạnh Ứng Hồ kín đáo biểu lộ một chút thâm ý cười, thân hình cao lớn hướng hai người chấp tay hành lễ :”Lí lão, thời điểm không còn sớm, ta nên cáo từ”

“Hồ gia đi thông thả, ta tiễn ngài” Lí lão dẫn đầu rồi đi ra ngoài.

Mạnh Ứng Hồ liếc nhìn thân ảnh tử sam còn đang ở bên cạnh Lí lão phu nhân, đi nhanh theo Lí lão ra ngoài. Cho dù hiện tại Bùi Lưu Ly không muốn đi, cũng chỉ có thể lưu luyến bị một cỗ sức lực vô hình đem nàng kéo về bên cạnh Mạnh Ứng Hồ.

Mạnh phủ Di Phương Các

“Cho nên, cô rất nhanh đã mất dấu Ứng Hồ”

Đại phu nhân thở dài, nhẹ nhu giữa trán. Tuy rằng kết quả này bà đã dự kiến được, nhưng không nghĩ tới Dương Nhược lan không cầu được, còn kì vọng cao đối với nàng.

“Đúng vậy. Đại phu nhân, Hồ gia vừa ly khai Khách Vân Lâu, miệng nói là muốn theo giúp ta, nhưng ngài ấy căn bản không chờ ta, nháy mắt bóng dáng liền biến mất. Ta thật sự cố hết sức, căn bản chính là Hồ gia chường mắt ta” Dương Nhược Lan ủy khuất nói. Huống chi nàng cũng sợ ánh mắt lạnh lùng của hắc trừng muốn chết, sợ tới mức cả người phát run.

“Ai.” Đại phu nhân lại bắt đầu dĩ thờ dài.

“Nương, đại ca tuyệt đối không thể coi trọng một nữ tử ngay cả nhìn thẳng huynh ấy cũng không dám, trừ phi có thể tìm được một người không sợ đại ca, nếu không đại ca sẽ không nhìn đến đôi phương” Mạnh Nghĩa Bằng vừa vặn đi vào Di Phương Các thăm mẹ ruột, ở ngoài cửa nghe hai người nói chuyện, bước vào trong phòng, đồng thời không chút khách khí xen vào nói.

“Vậy con nghĩ có người nào thích hợp để đại ca con chọn?” Đại phu nhân nhìn thấy con thứ hai, cõi lòng đầy chờ mong hỏi.

“Không có” Mạnh Nghĩa Bằng trả lời rõ ràng. Dù sao đại ca tại Bạch Hồ thành tiếng tăm lừng lẫy, nếu muốn tìm người không sợ đại ca, có năng lực làm đại ca thích, thật đúng là không dễ dàng.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Đại phu nhân đau đầu, vậy chẳng phải là vòng trở về điểm ban đầu.

“Đại phu nhân, kia.....cha ta muốn hướng ngân hàng tư nhân vay một ít tiền.....” Dương Nhược Lan sợ hãi chen vào nói, nhìn sắc mặt hai người đồng dạng không tốt.

Đại phu nhân tức giận liếc nàng một cái, “Cô đã không thể làm được chuyện ta giao, chuyện vay tiền, hết thảy làm theo quy củ, ta không thể giúp được cô, cô có thể đi rồi” Nhiệm vụ bất thành, nha đầu kia còn mặt mũi thỉnh bà hỗ trợ?! Cũng đúng, xem bộ dáng nàng rụt rè sợ hãi, khó trách Ứng Hồ chường mắt.

“Dạ” Dương Nhược Lan suy sụp hạ hai vai, thất vọng rời đi.

“Nương, ta nhớ rõ nhà chúng ta không phải có một biểu muội chưa gả sao?” Mạnh Nghĩa Bằng cân nhắc nhắc đến người trong nhà.

“không cần nói. Ta và sáu vị di nương đã nghĩ đến, cũng nhất nhất hỏi qua, không một ai nguyện ý, tất cả đều nói đã có người đính thân, sắp quá môn” Đại phu nhân nói đến đây, nhin không được thờ dài. Rõ ràng con lớn nhất điều kiện không kém, lại là người cảm quyền Mạnh gia, nhưng kết quả lại.....thiếu người hỏi thăm.

“Đại nương, tìm được rồi” Một tiếng nói hung phấn quát tháo từ xa đến gần, thân hình cường tráng bước vào Di Phương Các, cũng làm cho hai người trong phòng đồng thời nhú mày.

“Lão tam, ta nói bao nhiêu lần rồi, đừng ở trong phủ kêu to, nếu bị đại ca nghe được sẽ ăn mắng” Mạnh Nghĩa Bằng đợi hắc bước vào trong phòng, trước hết răn dạy một chút.

“Khai Vân, có chuyện gì sao?” Đại phu nhân thấy hắc thần sắc vội vàng, hắc lớn giọng sớm thành thói quen, trực tiếp hỏi.

“Đại nương, ta thừa dịp đại ca không ở nhà, tìm trong phòng huynh ấy được bức họa này, ngài mau nhìn xem” Mạnh Khai Vân chạy nhanh đưa bức họa.

“Lão Tam, đệ không muốn sống nữa sao? Dám động đến đồ của đại ca” Mạnh Nghĩa Bằng ngẹn họng nhìn trần trời. Tiểu tử này càng lúc càng lớn mật, sớm hay muộn cũng bị đại ca nóng nảy làm cho đau.

“Cô nương trong tranh này là ai? Thật là mỹ nhân khó gặp, vì sao lại ở trong phòng Ứng Hồ?” Đại phu nhân kinh ngạc qua đi, mới đặt ra nghi vấn.

“Tranh này hình như là đại ca tự tay vẽ, là cô nương đại ca thích, cũng là đối tượng đại ca muốn mình hôn” Mạnh Khai Vân nhìn nhị ca liếc một cái, ngay cả những gì hắc giữ kín, đem hết thảy nói ra.

“Cái gì? Lời này là có ý gì? Cái gì mình hôn? Hay là cô nương trong họa đã chết? Nghĩa Bằng, con mau nói cho rõ ràng” Đại phu nhân vừa nghe, trên mặt đại biến, ép hỏi con thứ hai

Mạnh Nghĩa Bằng thấy đau đầu không thôi. Hẳn sớm muộn cũng sẽ có ngày bị lão tam lỗ mãng hại chết. Đầu tiên là trừng mắt liếc nhìn lão tam hồn nhiên không biết mình làm sai cái gì một cái, lại nhận mệnh kể chuyện theo Giang Uy do thám tình hình từ đầu đến cuối kể lại một lần.

“Ta không cho phép. Đại ca con nghĩ cái gì, nó làm sao có thể mình hôn. Nó là đầu rỗng của Mạnh gia chúng ta, con nhanh đi đem đại ca con trở về cho ta, ta muốn cùng nó nói chuyện” Đại phu nhân vừa nghe xong, lại khẩn trương vạn phần, vội vã lập tức gặp con lớn nhất.

“Nương, trước ngài bình tĩnh nghe ta nói. Vạn vạn không thể làm cho đại ca biết chúng ta đã biết được chuyện của huynh ấy. Vì kế lâu dài, trước hết nghĩ biện pháp làm huynh ấy thay đổi tâm ý mới được.” Mạnh Nghĩa Bằng nguyên bản có kế hoạch khác, không nghĩ trước làm cho người nhà biết chuyện, nào biết lão tam này làm hỏng kế hoạch

“Nhị ca, huynh có biện pháp gì sao?” Mạnh Khai Vân thần kinh thô thiển còn có mặt mũi hỏi

“Ta ban đầu là muốn tìm một nữ tử không sợ đại ca, tạo cơ hội để hai người ở chung, nhưng chỉ sợ trong thời gian ngắn khó tuyển người, vậy chỉ còn một phương pháp cuối cùng” Vạn bất đắc dĩ, hẳn thật sự không muốn dùng biện pháp này, chỉ sợ mọi người tham dự chỉ khiến đại ca thêm quyết tâm.

“Phương pháp gì, Nghĩa Bằng con nói mau a!” Đại phu nhân không kiên nhẫn truy vấn.

“Đúng vậy, nhị ca nghĩ ra biện pháp nào tốt sao?” Mạnh Khai Vân cũng vội vã hỏi

“Ta tối hôm qua mượn cơ hội Giang Uy quá chén, từ trong miệng hắn biết được hồn phách nàng kia là bám vào một cái túi hương, đại ca vẫn mang theo tùy thân. Nếu có thể phá hủy hương túi kia, nàng sẽ không thể ở lại bên người đại ca” tuy là hạ hạ sách, nhưng cũng là phương pháp nhanh nhất.

“Hảo! Liền làm như vậy. Chuyện này liền giao cho hai huynh đệ các con đi phụ trách, phải nhanh xử lý một chút mới tốt.” Đại phu nhân vừa nghe, cũng hiểu được kế này có thể làm, hơn nữa nhất đao vĩnh diệt, không cần lo lắng con lớn nhất lại bị Quỷ hồn bò lên.

Hai huynh đệ đang rời đi Di Phương Các, Mạnh Khai Vân lúc này mới thấy sự tình nghiêm trọng, lo sợ bất an hỏi nhị ca bên cạnh.

“Đại ca, chúng ta làm như vậy, nếu đại ca biết, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hai chúng ta” Nghĩ đến bộ dáng đại ca phát hỏa, không khỏi sợ hãi nuốt nước miếng.

“Nếu không phải do đệ nhiều chuyện xuất ra bức họa kia, ta làm sao có thể nói ra phương pháp này, chuyện này là ai gây nên!” Mạnh Nghĩa Bằng không thể nhịn được nữa, trực tiếp một quyền đánh vào trước ngực hắn, mắt trợn trắng.

Mạnh Khai Vân thét lớn một tiếng, nghe hắn nói đến bức họa, đột nhiên kinh hô ra tiếng: “Đệ phải nhanh chóng thừa dịp đại ca chưa trở về, trước đem bức họa thả lại chỗ cũ, bằng không nếu đại ca biết, xác định chắc chắn là giết đệ” thân ảnh cường tráng gấp đến độ vừa chạy vừa kêu.

“Xú tiểu tử này!” Mạnh Nghĩa Bằng trên trán nổi gân xanh, cắn răng mắng. Không cần nói đại ca, ngay cả hắn đều rất muốn làm thịt xú tiểu tử làm việc không được, bại sự có thừa này.

Nghĩ đến chuyện mình sắp làm, cũng nhin không được rùng mình một cái. Nếu không nghĩ lưu lại đối mặt đại ca tức giận, trước hết hắn nên nghĩ tốt nên đi chỗ nào tị nạn mới được.

Lưu Ly.

Là ai kêu nàng?

Bùi Lưu Ly nghi hoặc nhìn xung quanh, lúc này nàng đang theo sau Mạnh Ứng Hồ bước vào trong Hồ Gầm Các, ngoại trừ Mạnh Ứng Hồ, vẫn không có ai thấy được nàng, mới vừa rồi là ai kêu nàng?

“Lưu Ly” tiếng nói trầm thấp bí mật mang theo một tia khẩn trương, ở bên tai nàng gọi.

Lúc này nàng nghe được rất rõ ràng, là thanh âm Mạnh Ứng Hồ, ánh mắt khó hiểu nhìn hắn, hẳn vì sao về mặt khẩn trương nhìn nàng?

“Làm sao vậy?”

“Không có việc gì ”

Mạnh Ứng Hồ mắt khôi phục vẻ phức tạp nhìn nàng, vẫn là một thân ảnh từ sam, tựa hồ hắn thấy thân ảnh nàng trở nên nhàn nhạt, chẳng lẽ là đã đến thời điểm?

“Không có việc gì? Vậy vì sao nàng dùng ánh mắt này nhìn ta?”Hắn nhìn ánh mắt của nàng, không chỉ là khẩn trương, hình như có thiên ngôn vạn ngữ.

“Còn nhớ rõ lời ta đã từng nói với nàng không? Là chính mồm nàng đáp ứng phải gả cho ta, cho nên bất luận nàng là người hay là quỷ đều phải tuân thủ hứa hẹn.”Mạnh Ứng Hồ lại nhắc nhở nàng

“Vì sao ngươi lại nói như thế? Ta đã đáp ứng rồi sẽ không quên”Luu Ly không rõ vì sao hắn phải nhắc nhở nàng lần nữa, cho dù biến thành quỷ, nàng cũng sẽ tuân thủ lời hứa

“Vậy là tốt rồi. Ta muốn tắm rửa thay quần áo, nương tử muốn theo vi phu tiến vào không?”Hắn lại bắt đầu trêu đùa nàng

“Ngươi đứng đắn chút đi”Hắn căn bản chính là khinh quý quá đáng! Bùi Luu Ly thở phì phì toàn thân đưa lưng về phía hắn. (người ta là khinh người quá đáng, nàng là khinh quỷ...)

Mạnh Ứng Hồ cười to đi vào phòng trong, cởi ngoại bào, đem túi hương tùy thân đặt ở trên gối, buông vải màn trên giường xuống, đi đến bể lớn sau phòng, bên trong sớm đổ đầy nước ấm, đem quần áo còn lại trên người cởi ra, tiến vào bồn tắm.

Khi Mạnh Ứng Hồ ngâm trong bồn tắm chừng một khắc, cửa phòng đóng chặt lén lút bị mở ra, một thân ảnh thon dài không tiếng động đi vào.

Bùi Luu Ly nhìn người tới, buồn bực vì sao về mặt hắn khẩn trương, lén lút thừa dịp tiến vào, thẳng đến lúc thấy hắn đi vào phòng trong, cầm lấy hương túi đặt trên gối, nàng mới bừng tỉnh biết hắn muốn làm cái gì.

Nhìn hướng bồn tắm, nàng nên kêu Ứng Hồ không?

Trong nháy mắt khi nàng chần chờ, lại làm cho người nợ đắc thủ thành công. Nàng cũng không muốn cho người bên cạnh Mạnh Ứng Hồ nhìn thấy nàng, nhưng lại thân bất do kỷ đi theo phía sau, khi sắp rời tắm phòng, nàng quay đầu nhìn phía phòng trong, lại có chút không buông tha. Là thời điểm chia lìa sao?

Mạnh Nghĩa Bằng khi đến gần cửa phòng, thân mình nhanh chóng chạy gấp ra hậu viện, ở hậu viện Mạnh Khai Vân sớm đã đặt chậu than chờ hắn, nhìn thấy hắn xuất hiện, về mặt đồng dạng khẩn trương.

“Nhị ca, đắc thủ không?”Mạnh Khai Vân vội vã truy vấn, trên trán không khỏi toát ra một tầng mồ hôi, không phải chậu than quá nóng, mà là quá mức khẩn trương.

Mạnh Nghĩa Bằng sắc mặt ngưng trọng nắm chặt tay quan sát dọc đường đi , không nói hai lời đã đem hương túi quăng vào chậu than, ánh mắt hai người chuyên chú nhìn ngọn lửa dần dần cắn nuốt túi con hương bướm mềm mại màu tím.

Mà thân ảnh Bùi Luu Ly phập phênh ở sau hai người, thân ảnh theo hương túi bị đốt mà trở nên mỏng dần...

Ánh mắt lại nhìn hướng Hồ Gầm Các. Rõ ràng nàng đã thành quỷ, vì sao còn cảm giác lo lắng? Có lẽ phương thức chia lìa như vậy đối với hai người đều tốt.

Trong khoảng thời gian từ trước đến nay, trong lòng nàng sớm đã có thân ảnh hắn, chính là chung quy nhân quỷ thù địch, không khỏi sâu kín thời dài.

Đừng, Mạnh Ứng Hồ.

Theo hương túi hóa thành tro tàn, hai huynh đệ nhìn nhau trong ánh mắt đều có chút ngưng trọng

“Lão Tam, đừng nói ta không nể tình huynh đệ, ta tính đi Thanh Long thành, nhìn xem nơi nào thích hợp mở chi nhánh ngân hàng tư nhân, đệ có muốn đi cùng ta không?” Đây là chuyện công đạo, hẳn có lý do đường hoàng rồi phủ một thời gian.

“Nhị ca, ta nghĩ huynh hẳn là cần giúp đỡ, ta sẽ đi theo huynh” Mạnh Khai Vân ngay cả nghĩ cũng không liền một ngụm đáp ứng.

“Như vậy việc này không nên chậm trễ, cũng không cần nói với người nhà, chúng ta suốt đêm khởi hành đi” Mạnh Nghĩa Bằng lời còn chưa dứt, thân hình đã hướng cửa sau đi, mở cửa ra, bước nhanh đi ra ngoài.

“Nhị ca đợi ta với a!”

Hai huynh đệ giống như chạy nạn suốt đêm thoát Bạch Hồ thành, trong khoảng thời gian ngắn địa khái không dám trở lại Bạch Hồ thành.

Nhất đao vĩnh dật: một đao vĩnh viễn nhàn rồi

Đầy Đà: cái tên này, trong convert, bị không dịch ra được nên để nguyên.

Chương 6

“Tĩnh! Tĩnh! Thật tốt quá, đại tiểu thư rất cục đã tỉnh rồi!”

Bên tai truyền đến âm thanh kích động, ngay sau đó tựa hồ có một đồng người đứng chung quanh nàng.

Lông mi dài nhẹ nhàng cử động, chậm rãi mở mắt, trong ánh mắt phản chiếu những khuôn mặt quen thuộc, làm nàng có cảm giác dường như đã trải qua mấy kiếp, tiếng nói suy yếu phun ra,

“Cha..... Nương.....”

“Thật tốt quá! Ông trời phù hộ, Lưu Ly hôn mê đã ba tháng, cuối cùng cũng tỉnh” Bùi phu nhân vui quá mà khóc, nữ nhi bình phục, vạn phần cảm tạ trời xanh

“Lưu Ly, ta xuống nhà bếp nấu bát cháo tở yến cho con bồi bổ thân mình” Bùi phu nhân lau đi nước mắt trên mặt, vội vàng đứng dậy, đi thu xếp

“Con không chết sao?” thần trí Bùi Lưu Ly vẫn không thanh tỉnh lắm, âm thanh suy yếu, nàng vừa mới cảm nhận được rõ ràng cái ôm ấm áp của mẫu thân.

“Đừng nói vậy, nương con nghe được sẽ thương tâm, bà ấy mong ngóng ba tháng, trông thấy con mới mất lòng” Bùi gia khinh xích. Nhìn thấy nữ nhi tỉnh lại, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, “Các người nói chuyện với Lưu Ly, cùng đừng làm cho nó mệt mỏi” đàn ông hoàn toàn khác nữ nhân, lúc này mới yên tâm rời đi.

“Đại tiểu thư, em đỡ tiểu thư ngồi xuống” Thúy Nhi thấy nàng cố hết sức ngồi dậy, vội vàng tiến lên hỗ trợ, đem gối đầu chuyển qua phía sau nàng, làm cho nàng thoải mái ngồi dựa vào.

“Lưu Ly, có thấy chỗ nào cảm thấy không thoải mái không?” Bùi Hồ Phách quan tâm hỏi.

“Đúng vậy! Lưu Ly, muội làm cho mọi người lo lắng gần chết!” Khúc Linh Lung ngồi xuống giường, nhẹ nắm tay của nàng nói.

“Đại tỷ, tỷ tỉnh là tốt rồi” Bùi Anh Lạc hai tay tạo thành chữ thập, thiết tình cảm tạ trời cao phù hộ.

“Đại tỷ, nhìn thấy tỷ tỉnh lại, xem ra thầy tướng số kia thật được việc” Bùi San Hô nhớ tới nguyên nhân đại tỷ tỉnh lại, cảm thấy không khỏi bội phục vị tiên tướng số mà mọi người không xem trọng kia.

“Thực xin lỗi, làm cho mọi người lo lắng” Bùi Lưu Ly nhìn khuôn mặt người nhà đầy lo lắng, áy náy nói, tiếng nói vẫn có chút vô lực, “San Hô, chuyện thầy tướng số trong miệng muội mới rồi là sao?”

“Tiểu thư, ngày chúng ta muốn xuất phát đi Bạch Hồ thành từng gặp một ông thầy tướng số không phải sao? Lúc ấy ông ta nói đại tiểu thư gần đây không nên đi xa nhà, nếu không tất gặp đại kiếp nạn”Thúy Nhi mở miệng nhắc nhở nàng

Bùi Lưu Ly suy nghĩ, quả thật có chuyện như vậy,”Ta tính lại, cùng thầy tướng số kia có quan hệ gì đâu?”

“Lưu Ly , ngày muối gặp chuyện không may, từ xe ngựa ngã xuống vách núi, may là dưới đó là đại dương mệnh môn, muối bị nước biển đẩy tới bụi cỏ cạnh Bạch Hồ thành, chúng ta một đường theo hướng nước chảy tìm kiếm, thật vất vả mới tìm được muối. Cũng may muối mạng lớn, tuy rằng trên người có bao nhiêu là chỗ ngoại thương, tuy không nghiêm trọng lắm, nhưng vẫn không thể tỉnh lại. Ngự y nói muối rơi xuống biển có khả năng bị thương đến chân, mạch tượng của muối có hiện tượng khí huyết bị cản trở, vẫn không thể tỉnh, cho nên tác dụng của dược hiệu cũng chỉ có hạn”Khúc Linh Lung nói tới đây, miệng thở hắt ra.

Bùi San Hô tự động tiếp lời,”Khi đại tỷ hôn mê đã ba tháng, ngay cả ngự y đều thúc thủ vô sách, phương pháp gì đều dùng hết, đại tỷ vẫn như cũ chưa tỉnh lại, khi mọi người sắp tuyệt vọng, năm ngày trước, ngoài cửa lớn có một ông thầy tướng số đến, nói là muốn thấy tình trạng đại tỷ. Cha mẹ thấy người nọ không giống như là giả danh lừa bịp, hơn nữa Thúy Nhi nói qua ông ta từng thay đại tỉ đoán mệnh, cho nên mọi người liền ôm hy vọng, cho ông ta nhìn qua đại tỷ. Nào biết ông ta vừa thấy đại tỉ, nói hồn phách đại tỉ bị Bạch Hồ lấy đi rồi, còn nói loại tình huống này để lâu đối với thân thể đại tỉ tổn hại rất lớn, muốn chúng ta một ngày mười hai canh giờ lúc nào cũng phải gọi tên của tỷ, mới có cơ hội kéo tỷ từ trong tay Bạch Hồ gọi trở về.”

“không nghĩ tới năm ngày sau, đại tỉ thật sự tỉnh lại, vị thầy tướng số kia thật đúng là ân nhân của Bùi gia chúng ta.”Bùi Anh Lạc cảm kích nói

“Lưu Ly , trước ăn cháo tổ yến mới có thể lực.”Bùi phu nhân bưng một chén cháo tổ yến đi đến, tính tự tay dứt nửa bát.

Bùi Lưu Ly ăn không được mấy muỗng nói ăn không vô liền thôi, mẫu thân nhẹ giọng dỗ dành đành phải miễn cưỡng ăn nửa bát.

“San Hô, mau vào cung, thông tri hoàng hậu di nương con nói Lưu Ly đã tỉnh. Còn có, thỉnh ngự y lại đến trong phủ một chuyến.”Bùi phu nhân khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nữ nhi, một mặt hướng tiểu nữ nhi phía sau phân phó.

“Dạ vâng.”Bùi San Hô vội vàng đứng dậy chuẩn bị đến trong cung một chuyến

“Nương, con mệt rồi, con muốn tiếp tục ngủ một chút.”Bùi Lưu Ly vừa tỉnh lại, thân thể vẫn thập phần suy yếu, thể lực không thể duy trì lâu lắm.

“Được, vậy con ngủ tiếp một lát, chúng ta không ầm ĩ con nữa.”Bùi phu nhân thay nữ nhi kéo chăn gấm phủ ấm, ý bảo mọi người rời đi, chỉ để lại Thúy Nhi canh giữ ở trong phòng.

“Đại tiểu thư , cảm tạ tiểu thư rất cực tỉnh lại.”Thúy Nhi nói nhỏ bên cạnh Bùi Lưu Ly đang dần ngủ say.

Trong khoảng thời gian này, mỗi khi nàng nhìn đại tiểu thư hôn mê bất tỉnh, sẽ lại nhớ tới chuyện không may kia, đại tiểu thư một chương đẩy nàng ra khỏi xe ngựa, làm cho nàng có thể còn sống, vì thế nàng thập phần cảm tạ đại tiểu thư, thay đại tiểu thư đang hôn mê ngày đêm cầu nguyện, cũng may đại tiểu thư cuối cùng cũng tỉnh. Vui vẻ lau đi lệ ở khóe mắt, ngồi trên ghế ở một bên, nắm tay đại tiểu thư, chờ nàng lại mở mắt ra.

Khúc Linh Lung cắn hạc táo cao trên tay, ánh mắt không rời tiểu mỹ nhân trên giường

Trước kia nàng cảm thấy ba tỉ muội Bùi gia đều là có vẻ đẹp khó gặp, mỗi người vừa đẹp vừa có nét đặc sắc, mà mỹ nhân trước mắt này, không chỉ có bề ngoài tuyệt mỹ, cũng có một trí tuệ bình tĩnh

Giờ phút này, nàng yếu đuối, bộ dáng đáng thương, tin tưởng nhất định có thể làm phần đông nam nhân trong thiên hạ vì nàng thấu tâm đào phế.

“Đại tẩu, vì sao tẩu nhìn ta chằm chằm vậy?” Bùi Lưu Ly cho dù nhắm mắt, vẫn có thể cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của nàng.

“Không có gì, chẳng qua là thưởng thức mỹ nhân thôi.” Khúc Linh Lung trêu tức nói. Ngay sau đó, ngũ khí biến đổi, quan tâm hỏi lại: “Muội cảm thấy thế nào? Thân mình có tốt hơn chút nào không?”

Nàng tỉnh đã ba ngày, tuy rằng khí sắc trên mặt vẫn không tốt lắm, nhưng may mắn là tinh thần nàng mỗi ngày chuyển biến tốt. Chẳng qua ngũ y nói trong đầu nàng ứ huyết chưa tan, có khả năng sẽ sinh ra tình huống đau đầu, bởi vậy phải uống được một thời gian nữa mới được.

“Đã tốt hơn nhiều, chẳng qua thân mình hơi lười, không muốn động đây thôi.” Bùi Lưu Ly nói thật, thanh âm vẫn có chút vô lực.

“Muội hôn mê lâu như vậy, cũng khó trách sẽ có loại tình huống này, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ tốt hơn.” Khúc Linh Lung an ủi nàng.

“Ai! Nằm vài ngày thật muốn đi ra ngoài một chút, chỉ hận lực bất tòng tâm.” Muốn nàng làm bệnh nhân ngoan ngoãn nằm trên giường, thật là làm khó nàng.

Khúc Linh Lung nhớ tới một chuyện, đem ngum hạch táo cao* cuối cùng ăn xong, nhắc chén trà lên miệng uống, sau đó mới mở miệng, “Lưu Ly, trong hoảng thời gian muội hôn mê, Tiêu công tử Xuân Mãn Lâu đến đây vài lần để thăm muội, có cần phái người đi thông tri cho công tử ấy muội đã tỉnh không?”

Bùi Lưu Ly trầm ngâm, yên lặng nói: “Không cần.”

Khúc Linh Lung hơi nhíu mày, cẩn thận nhìn kỹ vẻ mặt đăm đăm của nàng, “Nếu ta nhớ rõ, trước khi muội gặp chuyện không may không phải đối với người đó có hảo cảm sâu sắc sao? Mà ta quan sát, Tiêu công tử đối với muội cũng là có ý. Ta còn tưởng rằng nếu muội không xảy ra việc gì từ Bạch Hồ thành trở về, hai người có lẽ sẽ có kết quả.”

Bùi Lưu Ly trước mắt vẻ mặt hồ hững, cũng không có vẻ mặt thẹn thùng như khi trước kia nhắc tới Tiêu công tử, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đúng vậy. Nàng thừa nhận chính mình đối với Tiêu đại ca có hảo cảm, nguyên bản cũng nghĩ chính mình cùng hắn cuối cùng ở một chỗ, nhưng...

“Lưu Ly, làm sao vậy?” Khúc Linh Lung một tay khẽ vuốt bụng, quan tâm hỏi.

Bùi Lưu Ly chú ý tới động tác của đại tẩu, nàng thiếu chút nữa quên trong bụng đại tẩu có đứa nhỏ, trước khi nàng gặp chuyện không may bụng vốn bằng phẳng, nay đã hiện rõ thành lớn.

“Đứa nhỏ, hẳn là bốn tháng đi?”

“Đúng vậy! Muội cũng sắp làm bác.” Khúc Linh Lung trên mặt lộ vẻ ôn nhu, khẽ vuốt thai nhi trong bụng

Bùi Lưu Ly bị vẻ mặt ôn nhu thỏa mãn hấp dẫn, đáy lòng bắt đầu có chút hâm mộ đại tẩu, nhớ tới đại ca cùng đại tẩu trước đó phân li rồi hợp lại, cũng may hai người cuối cùng trở thành người thân.

Lúc này, cửa phòng bị người từ phía ngoài đẩy ra, Thúy Nhi vẻ mặt vội vàng đi đến.

“Thúy Nhi, có việc gì sao?” Khúc Linh Lung thấy thần sắc nàng khác thường, quan tâm hỏi.

“Đại tiểu thư, trong đại sảnh có người đến cầu hôn, là từ Bạch Hồ thành tới, nghe nói người cầu hôn tiếng tăm trong Bạch Hồ thành lừng lẫy, là người cầm quyền ngân hàng tư nhân Mạnh ký, tên là Mạnh Ứng Hồ, lại xưng Hồ gia. Phu nhân muốn ta nhanh chóng tới xem ý tứ tiểu thư thế nào.” Không nghĩ tới đại tiểu thư vừa mới tỉnh, có người đến cửa cầu hôn, tin tức thật đúng là nhanh.

“Hỗ gia, Lưu Ly, muội biết người này sao?” Khúc Linh Lung nhìn người ngồi trên giường, khuôn mặt bình tĩnh, không bị tin tức này ảnh hưởng

“Không biết, Thúy Nhi, thay ta chuyển lời cho mẫu thân, hôn sự này ta không đồng ý.” Bùi Lưu Ly từ thể không đổi, ngữ điệu gọn gàng

“Đại tiểu thư, tiểu thư thật sự không hề lo lắng một chút sao? Nghe nói vị Hỗ gia kia ở trong Bạch Hồ thành có thể nói là hô phong hoán vũ, mỗi người đều kính sợ hần ba phần. Mà Mạnh phủ lại là thủ phủ Bạch Hồ thành, ngân hàng tư nhân, hiệu cầm đồ, tửu lâu, Áng Vân phường, còn có nhiều sản nghiệp khác, doanh thu luôn rất tốt, không thiếu tiền tiêu. Đại tiểu thư nếu gả đi, tuyệt không sợ ủy khuất.”

Thúy Nhi nói xong lại lo lắng, rõ ràng mới vừa rồi trên đường gặp tam tiểu thư, từ trong miệng nàng biết được tin tức. Bỏ qua hôn sự này, thật có chút đáng tiếc.

“Vị Hỗ gia kia bộ dáng ra sao?” Nghe Thúy Nhi nói như vậy, ngược lại lại làm Khúc Linh Lung quan tâm.

“Nói đến vị Hỗ gia kia, thân hình cao lớn, bộ dạng cũng coi như cương nghị tuấn tú, chẳng qua đôi mắt lạnh lùng nhìn người có vài phần dọa người, không cười cợt có vẻ khó gần, xem xét hi vọng của mọi người mà sinh ra.” Nghĩ đến mới vừa rồi trộm liếc mắt ngắm vị Hỗ gia kia, bị mâu quang lãnh duệ của hắn đảo qua, lưng không khỏi xẹt qua một cỗ hàn khí.

“Đừng nữa nói, Thúy Nhi, còn không mau đi thay ta từ chối hôn sự này.” Bùi Lưu Ly mi giọng lên, khinh xích nha hoàn nói đến nước miếng tung bay.

“Nha, được.” Thúy Nhi mắt thấy chủ tử không hề giận, đành phải sờ sờ cái mũi, chạy nhanh trở lại đại sảnh báo cho phu nhân biết đại tiểu thư không muốn hôn sự này.

Khúc Linh Lung không biết vì sao lại có loại trực giác, cảm thấy phản ứng bình tĩnh của Bùi Lưu Ly quá mức quỷ dị.

Cho dù nàng không hài lòng hôn sự này, khi biết người cầu hôn là Hỗ gia, biểu hiện của nàng như là – sớm đã biết, không chút hiếu kỳ.

Chẳng lẽ Lưu Ly sớm đã biết vị Hỗ gia kia sao? Có thể sao?

Khúc Linh Lung nhìn chăm chú người trên giường cúi đầu trầm mặc không nói, không hiểu sao có dự cảm, chuyện này sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy.

Trăng treo lên cao, lóe ra nhiều chấm hào quang nhỏ lóng lánh như vẩy mực trên bầu trời.

Thúy Nhi cầm đèn lồng đi vào Lưu Ly lâu, mở cửa gỗ tẩm phòng bước vào, đi vào trong phòng, thấy Bùi Lưu Ly nằm trên giường trong lòng ôm một quyển sách, hai mắt nhắm nghiền, làm như lâm vào ngũ say, vì thế đem đèn lồng đặt lên bàn, đi vào giường đỡ tiểu thư.

“Đại tiểu thư, ta đỡ tiểu thư nằm xuống, thời điểm không còn sớm, tiểu thư tốt nhất nên đi ngủ.”

Bùi Lưu Ly buồn ngủ mở mắt, chưa tỉnh lắm liếc Thúy Nhi một cái, để Thúy Nhi tùy ý đem gối phía sau di chuyển, giúp nàng một lần nữa nằm lên giường, thay nàng kéo cái chăn gấm phủ lại, rất nhanh ý thức nàng lại lâm vào mê man.

Thúy Nhi cẩn thận kiểm tra cửa sổ đóng tốt hay chưa, sau đó mới tắt đèn lồng, cước bộ nhẹ nhàng rời đi.

Ngay khi nàng rời đi không lâu, một ống trúc từ ngoài cắm vào cửa giấy, thổi vào một làn khói mê. Một khắc sau, cửa sổ bị đẩy ra từ bên ngoài, một thân ảnh cao lớn nhảy vào, người tới cước bộ không tiếng động đi tới bên giường, nhìn chăm chú vào thiên hạ ngũ say trên giường hồi lâu, sau đó mới khom người dễ dàng ôm lấy, như khi đến lặng yên không tiếng động nhảy ra bên ngoài cửa sổ, thân ảnh trôi đi trong bóng đêm.

Ngoài cửa lớn Bùi phủ, một chiếc xe ngựa sớm đầu, sau khi thân ảnh cao lớn ngồi trên xe ngựa, xe ngựa lập tức bí mật đi trong đêm. Khi đi qua một con phố, hai gã ngồi trên lưng ngựa, khi nhìn thấy nam nhân trên xe ngựa làm như chờ hồi lâu, liếc mắt nhìn nhau một cái, lập tức giục ngựa đuổi kịp.

Đoàn người chạy đi một đêm, cuối cùng khi trời vừa mới tảng sáng trở lại Bạch Hồ thành.

Mới sáng tinh mơ, người Mạnh phủ mới mở cửa lớn màu son ra, thấy một chiếc xe ngựa thập phần quen mắt của nhà mình đứng ở cửa lớn. Ánh mắt di chuyển, nhìn thấy hai người trên hai con tuấn mã màu đen đi theo sau xe ngựa sợ hãi kêu ra tiếng.

“Nhị thiếu gia, tam thiếu gia.....Mặt các ngài đã xảy ra chuyện gì?”Hai người mặt mũi bầm dập, bộ dáng thật đúng là dọa người. Rốt cuộc là ai? Thật to gan! Dám đem hai vị thiếu gia đánh thành ra như vậy.

“Câm miệng!”Mạnh Khai Vân lớn giọng quát

Quản sự Mạnh phủ nghe được tiếng gã sai vặt kinh hô, vội vàng đi ra coi, vừa thấy cũng kinh hách nghẹn họng nhìn trân trối.“Hai vị thiếu gia, đã phát sinh chuyện gì sao?”

Hắn chỉ biết là đêm ba ngày trước đó, hai vị thiếu gia đột nhiên mất tích, đại thiếu gia tức giận lôi đình, sợ tới mức mỗi người bên trong phủ cảm thấy bất an. Hôm sau, trời vừa sáng, đại thiếu gia cái gì cũng không nói, liền mang theo Giang Uy xuất môn, không nghĩ tới khi gặp lại hai vị thiếu gia, lại biến thành bộ dáng thê thảm như thế này.

“Khánh thúc, cái gì cũng đừng hỏi.”Mạnh Nghĩa Bằng bất đắc dĩ nói

Lúc này, cửa xe ngựa bị đẩy ra, Mạnh Ứng Hồ xuống xe ngựa, trong lòng còn ôm một đồng chắn găm, từ trong chắn lộ ra một đầu tóc đen mềm mại, làm cho người ta có thể đoán ra trong chắn găm bao phủ là nữ tử. Nhưng bởi vì nàng kia khuôn mặt dựa vào hướng cổ Mạnh Ứng Hồ, cho nên không thể nhìn thấy dung mạo của nàng.

“Đại thiếu gia.....”Khánh thúc nhìn thấy đại thiếu gia ôm cô nương trong lòng, hành động ôn nhu giữ lấy, lại kinh ngạc nói không ra lời.

Mạnh Ứng Hồ lạnh lùng ra mặt, ôm người trong lòng đi vào trong phủ, hai huynh đệ phía sau thở dài, cũng đi theo vào.

Dọc theo đường đi gặp không ít người, mọi người thấy đại thiếu gia ôm một cô nương trong lòng, đều kinh ngạc ngừng tay làm việc. Ngay lúc hắn phải qua một tòa hồ nhân tạo, cũng vừa vận chạm mặt đại phu nhân.

“Ứng Hồ, người con ôm trong lòng là ai?”

Đại phu nhân đang muốn đi Hồ Gầm Các coi con lớn nhất đã về hay chưa, không nghĩ tới đi đến nửa đường vừa vận gặp con. Nhìn thấy nó ôm một đồng chắn ám phủ bên trong là một vị cô nương, ngạc nhiên hỏi.

“Nương, việc này con sẽ bẩm báo lại sau.”Mạnh Ứng Hồ không muốn ở lại nói chuyện nhiều, ánh mắt liếc qua Giang Uy đi theo phía sau, hướng hắn phân phó,”Đi thỉnh Chương lão lại phòng ta một chuyện.”

“Dạ.”Giang Uy nhanh chóng chạy đi mời người.

Đại phu nhân mắt thấy con lớn nhất không để ý tới bà, chạy thẳng lấy người, đầy bụng nghi vấn nhìn thấy hai huynh đệ đi tới hướng này, ngăn người lại ép hỏi.

“Nghĩa Bằng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Cô nương đại ca con ôm trong lòng là ai? Còn trên mặt hai huynh đệ con là chuyện gì xảy ra?”

“Đại nương còn phải hỏi sao? Hai người chúng con chạy đến Thanh Long thành vẫn bị đại ca đuổi theo, bị đánh một chút, hơn nữa đại ca còn cố ý hướng mặt hai chúng con mà đánh, làm cho chúng con mất mặt.”Mạnh Khai Vân có cơ hội nói chuyện, oa oa lên án đại ca.

“Ủy khuất hai người các con.”Đại phu nhân thở dài

Bà sớm đoán được việc thiêu tủy hương, tuyệt đối sẽ làm con lớn tức giận, chỉ là không ngờ nó phát hỏa lớn như vậy. Nhớ tới đêm của ba ngày trước, con lớn nhất phát hỏa chỉ cần một cái mắt lạnh liền đủ dọa người, đúng là tức giận muốn điên, buổi tối toàn bộ người trong phủ cảm thấy bất an, không ai dám ngủ.

Thịnh nộ lớn nhất là khi con lớn sai người tìm lại không thể tìm ra hai huynh đệ, sau khi biết được hai đứa kia chạy trốn, vẻ mặt âm trầm lãnh khốc kia ngay cả bà là mẫu thân nó cũng cảm thấy sợ hãi.

“Đừng nói nữa.”Mạnh Nghĩa Bằng mặt biến sắc, loại chuyện này không cần lớn tiếng ồn ào, để hạ nhân đều biết, Khai Vân không cần mặt mũi tam thiếu gia của mình, cũng đừng kéo hẳn xuống nước.

“Đúng rồi, ta hỏi hai người các con một chuyện, các con còn chưa trả lời ta. Rốt cuộc cô nương đại ca các con ôm trong lòng là ai?”Đại phu nhân nhìn không được truy vấn, mới vừa rồi xem bộ dáng con lớn nhất khẩn trương kêu Giang Uy đi tìm Chương lão nhân, bà chưa bao giờ gặp qua, làm cho bà tò mò không thôi.

“Cô nương kia chính là người trong bức họa, cũng là cô nương huynh ấy muốn mình hôn.”Mạnh Nghĩa Bằng nghĩ đến chuyện này nhìn không được liền nghiêng răng nghiêng lợi, tiểu tử Giang Uy kia tốt nhất da dày nên một chút.

“Cái gì? Chuyện này rốt cuộc là sao? Cô nương kia là ai?”Đại phu nhân hoàn toàn bị làm hồ đồ, Quý hờn kia không phải sớm tan thành mây khói sao? Tại sao lại bị con lớn nhất ôm về?

“Nàng là Bùi Lưu Ly ở Châu Ngọc Các, Thanh long thành, bị đại ca hạ mê hương cường bắt trở về.”Mạnh Khai Vân đồng dạng cắn răng trả lời, hai huynh đệ giờ phút này có cùng một nỗi đau.

Mà Giang Uy không biết tai nạn trước mắt, vừa vặn mang Chương lão nhân đến, khi nhìn thấy ánh mắt giết người của hai huynh đệ, liền thông minh chạy ra ngoài

Hai huynh đệ đâu chịu buông tha hẳn, thân hình nhảy lên, một trái một phải đuổi theo Giang Uy, đem Giang Uy đánh đau một chút mới bằng lòng bỏ qua.

“Hai huynh đệ các con trở về nói rõ ràng cho ta!”Đại phu nhân gọi với theo thân ảnh hai huynh đệ sắp biến mất.

“Đại phu nhân, sớm a.”Chương lão chậm rãi đi tới, hướng bà vấn an

“Được rồi, mau đi đi! Ứng Hồ đang chờ ông.”Đại phu nhân vẫy tay ý bảo ông không nên đa lễ.

“Lão phu đi trước một bước.”Chương lão khom người cáo từ, nhanh hướng Hồ Gầm Các

Bùi Lưu Ly ở Châu Ngọc Các? Ứng Hồ quan hệ thế nào với nàng, còn bắt cô nương người ta về?

Đây cũng không phải là việc mà người luôn luôn bình tĩnh, làm việc mưu tính sâu xa như con lớn nhất thường làm, mà giống như là Khai vân lỡ mồm gây nên. Xem ra nghi vấn của bà, cũng chỉ có thể tạm thời nhìn xuống.

Vào đông, ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua nửa khung cửa sổ chiếu rọi sáng ngời bên trong tối tăm, cũng mang đến từng trận lo lắng.

Mạnh Dư Yên cầm trong tay một quyển sách, ngồi ở ghế hắc đàn mộc viên, nàng hiền lành nên bị đại ca chọn canh giữ, thỉnh thoảng nhìn về phía cô nương vẫn chưa tỉnh đang nằm trên giường đại ca.

Nghe nhị ca nói nàng là đại tiểu thư Châu Ngọc các Bùi Lưu Ly. Ba tỷ muội mỹ danh sắc nghệ song toàn, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Thấy nàng một đầu tóc đen như mây phân tán trên gối, mi như trắng non, hai hàng lông mày dài che đầy đôi mắt sáng, mũi rất đẹp, môi như đóa hoa mềm mại, da trắng như tuyết ,giống như được làm từ ngọc, hé ra kiêu nhan tinh xảo tuyệt mỹ.

Đại ca trong hiểu biết của nàng, chỉ có dung nhan tuyệt mỹ như vậy không đủ làm huynh ấy bận tâm, nàng thập phần tò mò vì Bùi cô nương này rốt cuộc tính tình ra sao, có thể bắt được tâm tư lạnh lùng cứng rắn của đại ca.

“Vẫn chưa tỉnh sao? Xem ra là mê hương hạ quá nặng.” Mạnh Ứng Hồ từ ngân hàng tư nhân trở về, nguyên tưởng nàng đã tỉnh. Xem ra Chương lão nói đúng, thân mình nàng bị thương nặng, hơn nữa hấp hạ một lượng mê hương quá nặng, mới có thể làm nàng mê man đến buổi trưa còn chưa tỉnh.

“Đại ca, huynh làm như vậy được không? Đem Bùi cô nương cưỡng bắt trở về, lại chưa báo cho người Bùi gia biết một tiếng, chỉ sợ họ đem sự tình làm lớn.” khi Mạnh Dư Yên nghe đại ca nhắc tới chuyện này, thập phần kinh ngạc, đại ca mà lại hạ mê hương bắt một cô nương. Chuyện này giống như cưỡng đạo, hành vi thô phi, nhưng lại phát sinh trên người đại ca, khi nghe thấy làm nàng khiếp sợ hiện tại còn không dám tin.

“Đây là nàng thiếu ta.” Nếu như nàng không làm bộ như không biết hắn, cự tuyệt hắn tới cửa cầu hôn, hắn cũng sẽ không một mạch quyết định làm như vậy.

Mạnh Dư Yên nhìn khuôn mặt âm trầm của đại ca, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói thế nào mới tốt.

Đúng lúc này, thiên hạ đang mê man trên giường um một tiếng, thân ảnh cao lớn chợt lóe, nhanh chóng đi vào giường đỡ.

Bùi Lưu Ly tỉnh lại, chậm rãi mở mắt. Thân mình nàng phải dùng thời gian nhiều gấp đôi bình thường mới có thể hoàn toàn tỉnh lại. Khi thần trí tương đối tỉnh táo, hiện lên trong mắt là một thân mình cao lớn, làm cho nàng kinh hách nhanh chóng từ trên giường ngồi dậy, ngẹn họng nhìn trần trời người đứng ở trước giường.

“Người làm sao có thể xuất hiện trong phòng ta?”

Mạnh Ứng Hồ song chưởng khoanh trước ngực, thân hình cao lớn dựa vào giường, vẻ mặt hiện lên một chút cười lạnh.

“Nàng nhìn lại cho rõ ràng đây là nơi nào?”

Nghe vậy, Bùi Lưu Ly liếc nhìn bài trí trong phòng, còn có đệm chăn tơ lụa màu xanh dưới thân nàng nằm, đối với nàng mà nói thập phần quen thuộc, nhưng.....

“Người... người bắt ta tới Bạch Hồ thành khi nào? Người dám làm như vậy?” Bùi Lưu Ly nổ tung, khi nàng ý thức được nơi này tương đối quen thuộc, chỉ vì nơi này là tấm phòng của hắn. Kinh ngạc qua đi, cơn tức ngay sau đó lục tục bùng nổ.

“Ta vì sao lại không dám? Nàng dám làm bộ như không biết ta, cự tuyệt ta cầu hôn, cũng đừng trách ta phải làm như vậy, nàng hẳn là rất rõ tính tình của ta.” Nhắc tới chuyện này vẫn làm hắn nổi trận lôi đình. Nàng dám nói không biết hắn, còn cự tuyệt hắn cầu hôn, vậy đừng trách hắn không từ thủ đoạn.

“Đáng chết, người còn dám nhắc chuyện này, là ai nói với ta nhân quý thù thù, kết quả chính là người tính kế ta, người là gian thương!” Mỗi khi nhớ tới chuyện này, làm nàng tức giận đến mất đi bình tĩnh, thịnh nộ làm nàng không khống chế được hành động, tức giận đến nổi lấy gối hướng người hắn quăng đi.

Mạnh Ứng Hồ lãnh mâu bắt đầu nguy hiểm quý dị, trên trán gân xanh bốc lên, hung hăng trừng mắt nhìn nàng

Mạnh Dư Yên đứng lặng một bên thấy hết thấy, nhất thời kinh hách trợn mắt há hốc mồm! Nếu ban đầu nàng vẫn nghi vấn hai người có quen biết hay không, bây giờ chính mắt nhìn thấy hai người kịch liệt giải thích chuyện cũ đã thấy không còn hoài nghi. Làm nàng kinh ngạc hơn là Bùi Lưu Ly hoàn toàn không hề sợ đại ca, còn dám quăng gối đầu, chỉ là điểm này cũng làm nàng kính nể.

“Là do nàng ngốc. Chẳng lẽ nàng không biết là quý không thể xuất hiện vào ban ngày sau? Càng không thể nói đến là đứng dưới ánh mặt trời.” Mạnh Ứng Hồ không chút tiếp thu chính mình có sai, rõ ràng không phải là người ngốc, chính mình không nghĩ tới điểm ấy, bị lừa có thể trách ai?

“Người nói ta ngốc? Người là gian thương.....” trong cơn giận dữ, đột nhiên trước mắt tối sầm, thân thể mềm mại mềm nhũn, ngã xuống giường..

“Luu Ly!”

Mạnh Ứng Hồ kinh hãi thân hình chợt lóe, cánh tay dài duỗi ra, đúng lúc đem thân thể mềm mại ôm vào trong ngực, đồng thời dọa đến một thân đồ mồ hôi lạnh. Ôm nàng ngồi trên giường, nhìn người trong lòng hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn trắng bệch, một cổ đau lòng hung hăng vỗ lấy hân.

“Đại ca, Bùi cô nương làm sao vậy?” Mạnh Dư Yên thấy thế, ba bước làm hai bước đi vào giường, quan tâm hỏi

“Nhanh đi thỉnh Chương lão đến một chuyến!” Mạnh Ứng Hồ sốt ruột hô to.

“Thả ra.” Bùi Lưu Ly chờ hoa mắt đi qua, chậm rãi mở đôi mắt sáng, chống lại con ngươi đen lo lắng của hân.

Mạnh Dư Yên đang muốn bước ra, cước bộ nhân lúc này mà dừng lại, quay đầu nhìn hai người phía giường, theo bản năng thối lui một bên, trực giác bảo lúc này không nên đứng gần hai người quá.

“Thân mình của nàng bị thương nặng, cảm xúc không nên quá mức kích động.” Mạnh Ứng Hồ khuôn mặt tuần tú trầm xuống, chẳng những không có buông nàng ra, lại ôm nàng vào trong lòng chặt hơn.

Bùi Lưu Ly giãy giụa muốn rời khỏi cái ôm của hân, phiền toái là khí lực không bằng hân, hơn nữa thân hư khí nhược, rất nhanh lại ngã vào ngực hân, thở hồng hộc.

“Nàng có muốn ăn cái gì không? Ta gọi phòng bếp chuẩn bị. Hôn mê ba tháng, nên bồi dưỡng thân mình cho tốt mới được.” Bàn tay to khê vuốt khuôn mặt non mềm nhỏ nhắn, ôm thân mình mềm mại trong lòng, cảm xúc chân thật làm ngực hân dâng lên một cổ thỏa mãn, cuối cùng có thể đền lại khát vọng lúc trước không thể chạm vào nàng.

“Ta muốn trở về, đưa ta trở về Thanh Long thành, bằng không đưa ta đến nơi ngoại công cũng được.” Bùi Lưu Ly ngửa đầu trừng hân, không để ý tới câu hỏi của hân.

“Đi kêu phòng bếp nấu cháo nhân sâm đi. Dư Yên, phiền toái muối đi đến phòng bếp một chuyến.” Mạnh Ứng Hồ không để ý tới nàng, thẳng hướng đại muối chỉ dẫn.

“Được!” Mạnh Dư Yên liếc hai người một cái, trong mắt có chút lo lắng nhưng không dám can thiệp vào chuyện của đại ca, đành phải rời đi.

“Mạnh Ứng Hồ, Hồ gia ngươi là thổ phi sao? Tính đem ta bắt giữ lại Mạnh phủ sao?” Bùi Lưu Ly con mắt sáng nhem lửa giận, tức giận hỏi.

“Này không phải là bắt giữ. Ta giữ nương tử của ta ở lại trong phủ tĩnh dưỡng, có gì không thể?” Lãnh mâu sửa lại có chút kiên quyết.

“Ai là nương tử của ngươi?” Bùi Lưu Ly tức giận nhắm mắt lại, đột nhiên nghĩ không muốn uống phí khí lực

“Ta đã cảnh cáo nàng, Hồ gia ta cũng không phải có thể để mặc người trêu chọc.” Mạnh Ứng Hồ bám vào bên tai nàng, tiếng nói trầm thấp nguy hiểm.

“Người lừa hôn ta! Ta nhớ rõ là đáp ứng ngươi lấy bài vị của ta, nếu ngươi thật muốn lấy, ta gọi người khắc một cái bài vị cho ngươi, cho ngươi chậm rãi, phong phong quang quang cưới thể nào?” Con mắt sáng không cam lòng yếu thế trừng lại, khẩu khí này nàng nuốt không trôi.

“Nàng rõ ràng là người sao ta không cưới, mà muốn kết hôn với một cái bài vị lạnh như băng? Ta đã nói rồi, bất luận sống hay chết, nàng đều là thê tử của ta. Nàng đã không chết, đương nhiên là lấy

người sống,”Tốt lắm, xem ra nàng cũng không suy yếu như trong tưởng tượng, còn có khí lực cùng hân tranh cãi.

“Người.....”

Bùi Lưu Ly chưa nói xong đột nhiên bị động tác giữ môi nàng của hắn làm ngừng, con mắt sáng ngặc nhiên trừng ánh mắt hắn đầy lửa nóng.

Mạnh Ứng Hồ không muốn lại nghe cái miệng nhỏ nhắn của nàng phun ra những lời tức chết hắn, lựa chọn làm cái việc hắn đã sớm muốn làm đối với nàng, thành công ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn.

Nàng càng muốn rời đi, hắn càng không chịu cho nàng rời đi. Người Hồ gia hắn coi trọng, đừng mơ tưởng từ bên người hắn đào tẩu.

Nghênh phong Các Mạnh phủ gần đây có một vị tức phụ đến ở; mà vị tức phụ này là tự đại thiếu gia ôm trở về. Chuyện này rất nhanh lan truyền trong phủ, cũng có tin tức, vị tức phụ này vô cùng có khả năng trở thành đại thiếu phu nhân, đến nỗi cao thấp trong phủ đều thập phần tò mò thân phận vị tức phụ này.

Vào sáng sớm mùa đông, phía chân trời vẫn tối om, nhóm nô bộc rời giường liền bắt đầu bận rộn, nhất là phòng bếp lại càng tối mịt mịt.

Nha hoàn Tiểu Phượng hưng phấn mà bụng nước ầm ầm đi vào Nghênh Phong Các. Đêm hôm qua đại thiếu gia tự mình sai khiến, về sau nàng phụ trách hầu hạ tức phụ của đại thiếu gia. Nàng lén lút nhẹ đẩy cửa ra, bước vào trong tấm phòng, màn giường hồng nhạt vẫn rủ xuống đất chưa mở ra, biểu hiện tức phụ còn đang ngủ say.

Tiểu Phượng đem nước ấm sớm chuẩn bị cùng khăn, nước súc miệng đặt ở trên mấy cái đỡ, rồi mới đi đến bên giường nhẹ giọng kêu:

“Bùi cô nương, nên rời giường rửa mặt chải đầu.”

Người trên giường nguyên bản vươn hai tay ra, sau khi tiếp xúc đến không khí lạnh, lập tức lùi về chăn phủ gấm ảm áp, thân thể mềm mại lật lại, tiếp tục ngủ say.

Ở ngoài màn Tiểu Phượng cảm thấy quýnh lên, nhớ tới đại thiếu gia đêm qua đặc biệt dặn, đành phải lại lên tiếng,”Bùi cô nương, thỉnh mau chóng rời giường.”Lúc này nàng quyết tâm, đem màn giường giắt ở hai bên.

Trên giường Bùi Lưu Ly hơi nhíu mi, thực không cam lòng xoay người ngồi dậy, mắt giận hờn hướng nha hoàn về mặt kinh diễm đứng giữ ở giường.

Tiểu Phượng sau khi thấy dung nhan vị tức phụ này, trong thời gian ngắn không thể di chuyển ánh mắt, hoàn toàn không nghĩ tới vị Bùi cô nương đại thiếu gia thập phần coi trọng này dung mạo so với năm vị tiểu thư trong phủ còn đẹp hơn! Dung mạo tuyệt mỹ, đáng người tỉnh tở, không chỗ nào không đẹp, cũng khó trách đại thiếu gia để ý như vậy.

“Thời điểm còn sớm, vì sao phải đánh thức ta lần nữa?”Bùi Lưu Ly bất mãn chất vấn. Ở Bùi phủ nhà nàng, nàng luôn ngủ thẳng giờ Tý mới rời giường, hiện tại bất quá mới sáng sớm đã bị người đánh thức, khẩu khí đương nhiên không tốt.

Tiểu Phượng bị trừng, cuống quýt phục hồi tinh thần lại, đầu tiên là hướng nàng hành lễ, thế mới vội vàng giải thích,”Bùi cô nương, không phải Tiểu Phượng muốn đánh thức ngài, mà là đêm qua đại thiếu gia đặc biệt dặn, sáng hôm nay cần phải đánh thức ngài, cùng dùng đồ ăn sáng.”

“Ta không đi.”Bùi Lưu Ly sắp nhắm mắt lại, nàng buồn ngủ muốn chết, không nghĩ mới sáng như vậy đã rời giường ăn sáng.

“Nhưng là.....”lúc Tiểu Phượng gấp rút không biết nên thế nào cho phải, một tiếng nói trầm thấp sấn giọng vang lên.

“Không đi cũng phải đi.” Mạnh Ứng Hồ thân ảnh cao lớn bước vào trong phòng, khuôn mặt lạnh lùng không tùy tiện nói đùa, làm người ta nhìn thấy mà sợ.

Tiểu Phượng thấy thế, vội vàng thối lui đến một bên, vênh tai cẩn thận nghe hai người đối thoại.

“Đạo đãi khách của Mạnh phủ là không cho khách ăn no ngủ đủ sao?” Bùi Lưu Ly oán càng thêm oán, mặt cười buộc chặt, cũng không cho hắn chút hoà nhã.

Mạnh Ứng Hồ nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất, khẽ thở dài, không tự giác nhẹ giọng, đi đến bên giường, ôn nhu dỗ nhẹ, “Trước rời giường rửa mặt chải đầu thay quần áo, cùng người nhà dùng qua thiện ngộ, muốn ngủ trở về ngủ sau.”

“Không cần! Ta chỉ là bị bắt đến làm khách, cũng không phải người nhà của ngươi, không cần tuân thủ gia quy Mạnh gia!” Bùi Lưu Ly dỗi theo thói quen lại chải tóc, hoàn toàn không cho hắn mặt mũi

Mạnh Ứng Hồ sắc mặt trầm xuống, nếu nàng không nghe hắn hảo ngôn khuyên bảo, vậy đừng trách hắn.

“Tiểu Phượng.”

“Đại thiếu gia.” Tiểu Phượng động tác nhanh chóng đi đến trước mặt hắn.

“Lập tức động thủ hầu hạ Bùi cô nương rửa mặt chải đầu thay quần áo, cho người thời gian hai khắc.” Nói vừa xong, thân ảnh cao lớn thối lui đến phòng khách chờ, không nhìn phòng trong lục tục truyền ra tiếng la mắng.

Tiểu Phượng quả nhiên thập phần hữu hiệu, không đến hai khắc đã làm thỏa đáng, đem Bùi Lưu Ly về mặt không tình nguyện đến trước mặt Mạnh Ứng Hồ.

Mạnh Ứng Hồ đánh giá tuyệt mỹ giai nhân trước mắt, xiêm y trên người nàng là hắc lệnh Áng Vân phương chế tạo gấp, một thân tử sam quần lụa, cổ tay áo cùng làn váy dùng kim tuyến thêu bướm bướm tinh xảo, có liên quan đến sở thích của nàng, hắn toàn điều tra nhất thanh nhị sở.

“Đi thôi!” Cánh tay dài duỗi ra, chế trụ eo nhỏ của nàng. Không thắng được nắm chặt kích thước tay áo làm mây hắc hơi nhú. Bị hắn dùng lực, thân thể mềm mại liền ngã hướng hắn, thân mình quá nhẹ làm hắn bất mãn, ngầm hạ quyết định phải dưỡng béo nàng một chút.

“Ta tự mình đi.” Bùi Lưu Ly không hờn giận muốn đẩy hắn ra, lại buồn bực khí lực không bằng người ta, hai người nắm tay một đường đi ra Nghênh Phong Các.

Tiểu Phượng thấy hết thấy cảnh này, sau khi hai người đi xa, vẫn dấu không được kinh ngạc.

Nàng chưa bao giờ thấy qua có cô nương nào dám không nể mặt đại thiếu gia, còn có đại thiếu gia khi nhìn Bùi cô nương kia về mặt ôn nhu cũng là nàng chưa bao giờ gặp qua.

Bởi vậy, nàng có dự cảm mãnh liệt cơ hội Bùi cô nương trở thành đại thiếu phu nhân phi thường cao. Mà nàng cũng chờ không kịp để nói cho mọi người nghe chuyện giữa hai người đó.

Hạch táo cao: Bánh ngọt làm từ hạch quả táo

Hắc đàn mộc viên ghé: Ghé tròn màu đen làm từ gỗ cây đàn

Nhân quý thù đồ: người và quý khác biệt.

Thân hư khí nhược: thân mình không có lực, hơi (thở) yếu

Tức phụ: con dâu

Chương 7

Đại sảnh, người Mạnh gia toàn bộ đã đến đông đủ, chỉ duy nhất không thấy thân ảnh Mạnh Ứng Hồ.

Mọi người đợi một lát, khi đại phu nhân đang muốn phái người đến Hồ Gầm Các xem, thân ảnh Mạnh Ứng Hồ cao lớn lập tức xuất hiện trước mặt mọi người, bên cạnh còn nâng đỡ một thân ảnh mảnh khảnh tuyệt mỹ, mọi người thấy nhất thời nhìn đến ngây cả người.

“Giới thiệu với mọi người một chút, nàng là Châu Ngọc Các Bùi Lưu Ly.” Mạnh Ứng Hồ giới thiệu thân phận Bùi Lưu Ly trước mặt cả nhà, dù chưa nói rõ quan hệ với hắn ra sao, nhưng trong lòng người nhà sớm hiểu lại không nói ra.

“Lưu Ly gặp qua các vị.” Bùi Lưu Ly khom người hướng mọi người hành lễ, nàng đối với người nhà của hắn cũng không xa lạ. Nhưng đối với người nhà của hắn mà nói, là lần đầu nhìn thấy nàng.

“Lưu Ly phải không? Mau tới đây ngồi, mọi người đang chờ hai người cùng dùng bữa.”

Đại phu nhân tự đi đến trước mặt Lưu Ly, cuối cùng cũng tận mắt thấy vị cô nương con lớn nhất ôm vào cửa. Dung mạo quả nhiên không tầm thường, trọng yếu hơn là Bùi Lưu Ly có một đôi mắt sáng thông minh, vừa thấy đã biết không phải là cô nương chỉ có bề ngoài, cũng khó trách có thể được mắt cao hơn đầu, con lớn nhất ưu ái đối với cô nương này sắc mặt không giả dối.

Đại phu nhân thân thiện đỡ Bùi Lưu Ly ngồi cùng bàn với các vị trưởng bối, sáu vị phu nhân sớm di chuyển đến vị trí tốt, cho nàng ngồi cạnh Mạnh Ứng Hồ. Đợi mọi người ngồi xong, một nha hoàn trong tay bưng nồi gốm đi đến, đi đến bên cạnh Lưu Ly, đem cái nồi xốc lên, nhất thời mùi nhân sâm tản ra bốn phía.

“Bùi cô nương, đây là đại thiếu gia dặn làm cháo nhân sâm cho ngài ăn bổ thân thể.” Nha hoàn thay nàng bưng lên một chén để tới trước mặt nàng, sau đó lui ra.

Mọi người thấy thế, trên mặt toát ra vẻ kinh ngạc. Mọi người chưa từng thấy qua Mạnh Ứng Hồ quan tâm một cô nương nào, chín đệ muội cảm thấy đều có cùng chung chí hướng, đối với đại tẩu tương lai nên cân nhắc nịnh bợ.

“Mọi người nhanh ăn đi.” Mạnh Ứng Hồ không để ý tới ánh mắt mọi người, hướng người bên cạnh ôn nhu nói nhỏ, “Cẩn thận nóng, ăn nhiều một chút mới có thể lực.”

Bùi Lưu Ly còn đang hờn dỗi, không muốn quan tâm hắn, cúi đầu ăn cháo của nàng.

Đại phu nhân càng xem hai người càng vừa lòng, chưa bao giờ thấy con lớn nhất nhẹ giọng dỗ cô nương như vậy, mà không phải là lấy mắt trừng người? Xem ra tâm nguyện của bà cũng sắp hoàn thành.

“Lưu Ly, nghe nói con hôn mê ba tháng, vậy con quen biết Ứng Hồ như thế nào?” Đại phu nhân lòng tràn đầy tò mò, quyết định vẫn là hỏi người trong cuộc có vẻ mau.

Bùi Lưu Ly dùng động tác dùng bữa, trừ bỏ một bàn trưởng bối ở bên này, một bàn lớn nhóm đệ muội Mạnh Ứng Hồ cũng là về mặt tò mò chờ nàng trả lời, mà nam nhân bên cạnh lại hứng thú xem nàng kể rõ như thế nào.

‘ Ba tháng trước con gặp chuyện ngoài ý muốn rơi xuống núi, bởi vì hôn phách rời thân thể, cho nên nghĩ chính mình đã chết. Vừa vặn Hồ gia nhặt được túi hương con đánh rơi, bởi vậy con mới đi theo bên người Hồ gia.’ Bùi Lưu Ly giải thích đơn giản, không muốn nhiều lời hai người liên lụy.

“Nàng đã quên kể chính mồm nàng hứa làm vợ ta.” Mạnh Ứng Hồ bất mãn nàng quên kể chuyện trọng yếu nhất.

Nghe vậy, có không ít người há mồm, tròn to hai mắt, vênh tai, không còn tâm trí nào dùng đồ ăn sáng, lại nhìn chăm chú vào hai người.

Bùi Lưu Ly ngoan cố trừng mắt liếc hắn một cái, từ kẽ răng thốt ra những lời rõ ràng, “Người rõ ràng là lừa hôn, tính kế ta, hôn sự này không tính.”

Mạnh Ứng Hồ lãnh mâu nguy hiểm ma mị, gấp chút đồ ăn vào trong bát nàng, tiếng nói trầm thấp có vẻ mềm nhẹ, “Ta đã cảnh cáo nàng, Hồ gia ta không phải có thể chịu đựng người ta trêu chọc, người

tốt nhất đừng khiêu chiến giới hạn của ta lần nữa. Hôn sự này, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, đều phải gả.”

Bùi Lưu Ly không giận mà ngược lại còn cười, khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo giờ lên một lúm đồng tiền mê hoặc người, gần từng tiếng phun ra, “Vậy người đi lấy bài vị của ta tốt lắm, lúc đầu không phải ta đáp ứng người vậy sao? Một cái bài vị không đủ, ta có thể kêu người đến khắc thêm vài cái.” Người khác sợ Hồ gia, nàng không sợ!

Mọi người thấy thế, ngậm vì Bùi Lưu Ly đỏ mặt hơi lạnh, đại phu nhân thấy tình huống trước mắt không đúng, hợp thời tham gia.

“Mọi người mau dừng bữa đi! Lưu Ly ăn nhiều một chút, đừng cô phụ ý tốt của Ứng Hồ.” Đại phu nhân một mặt lắc đầu, một mặt lấy ánh mắt ý bảo con lớn nhất có chừng có mực.

Không nghĩ tới Bùi Lưu Ly nhìn yếu ớt thế nhưng tính tình rất cứng cỏi, hoàn toàn không sợ con lớn, có năng lực làm con lớn yêu thích. Bà lúc trước vẫn kỳ vọng nay có người xuất hiện, đại phu nhân vui mừng nghĩ.

Một chút đồ ăn sáng chấm dứt cùng mọi người tâm tư khác nhau.

“Tránh ra, Giang Uy đừng để ta nói lần thứ hai.”

Khuôn mặt Bùi Lưu Ly trầm xuống, mắt phun lửa, trừng mắt nhìn Giang Uy đứng che ở cửa lớn.

Mạnh Ứng Hồ đáng giận! Lưu lại Giang Uy đi theo nàng, nói là lo lắng cho nàng, căn bản là phái hần đến giám sát nhất cử nhất động của nàng, hiện tại ngăn cản nàng đi ra khỏi cửa lớn Mạnh phủ.

“Bùi cô nương, thực xin lỗi. Đại thiếu gia có lệnh, trong phủ mặc ngài tùy ý đi lại, cho dù ngài muốn đi Hồ Gầm Các hay thư phòng của đại thiếu gia cũng tùy ý, chính là không được ra khỏi Mạnh phủ.” Giang Uy vẻ mặt thật có lỗi, nhưng vẫn tuân thủ dặn dò của chủ tử, tuyệt không cho đi.

“Một khi đã như vậy, ta đây sẽ không khách khí.”

Bùi Lưu Ly hai mắt quý dị, đột nhiên hướng mặt hần xuất chương, sớm có phòng bị, biết nàng biết võ Giang Uy dễ dàng tránh đi của chương của nàng, hai người có qua có lại đúng mấy chiêu, Giang Uy chỉ lo phòng thủ, không dám tùy tiện ra tay, chỉ sợ bị thương nàng, ngược lại hại chính mình. (hai anh chị này giống nhau phết, ra chương toàn ra trên mặt.)

Mười chiêu qua đi, Bùi Lưu Ly thấy chính mình ngay cả góc áo hần đều không chạm được, ngược lại chinh mình thờ hồng hộc, đành phải buông tha trừng mắt liếc hần một cái, nhin không được dưới đáy lòng lại mắng Mạnh Ứng Hồ, tức giận phát tay áo trở về phủ.

Giang Uy thấy nàng đã bỏ ý định, cảm thấy thực tại nhẹ nhàng thở ra, nhanh đi theo sau nàng.

Bùi Lưu Ly nổi giận dùng dùng trở về Nghênh Phong Các, dọc theo đường đi quen thuộc trải qua núi già, đình thai lầu các, hành lang gấp khúc, thập phần rõ ràng địa hình Mạnh phủ, hoàn toàn không sợ lạc đường.

Vừa bước vào cửa tròn Nghênh Phong Các, tức thì nhìn thấy một chút thân ảnh màu vàng đưa lưng về phía nàng, người tới nghe tiếng bước chân, nhanh chóng quay đầu, hướng nàng thân nhiên cười.

“Bùi cô nương.” Mạnh Dư Yến là đến tìm nàng, không nghĩ tới lại không thấy gì, đành phải ở chỗ này chờ.

“Mạnh cô nương có việc sao?” Bùi Lưu Ly thật ra có chút kinh ngạc, tò mò nàng xuất hiện trong này là có chuyện gì.

“Bùi Lưu Ly, có thể một mình cùng cô nói chuyện không?” Mạnh Dư Yến nhìn Giang Uy phía sau nàng liếc một cái.

“Vào đi!” Bùi Lưu Ly không hờn giận liếc Giang Uy phía sau, ý bảo nàng đi vào tắm phòng.

Giang Uy thức thời không đuổi theo, để hai người một chỗ, vẫn gác ở trước cửa tròn như cũ.

Sau khi xem cửa phòng, Bùi Lưu Ly thay Mạnh Dư Yên rót chén trà nóng. Nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mắt, đại muội của Mạnh Ứng Hồ này trong ấn tượng là tính tình dịu dàng nhưng thật ra cùng Anh Lạc thập phần tương tự.

“Bùi cô nương, kỳ thật ta tới tìm cô là vì chuyện của đại ca.” Mạnh Dư Yên trực tiếp thẳng thắn thành khẩn nói ý đồ đến

“Mạnh Ứng Hồ? Chuyện gì?” Bùi Lưu Ly giương mi lên.

“Ta biết Bùi cô nương giận đại ca bắt cô đến, nhưng thật sự ta chưa bao giờ thấy đại ca để ý một cô nương nào như vậy, có thể thấy được địa vị của cô trong cảm nhận của đại ca có bao nhiêu quan trọng. Cho nên ta muốn thỉnh Bùi cô nương tạm thời ở lại trong phủ, đừng vội rời đi được không?” Mạnh Dư Yên thành tâm khẩn cầu nàng lưu lại.

“Mạnh cô nương, cô nên hiểu đạo lý dưa chín ép không ngọt đi!” Bùi Lưu Ly mở cái hộp màu vàng sơn hoa Mẫu Đơn ra, cầm một viên mứt táo nàng thích bỏ vào trong miệng, tinh tế nhấm nuốt vị ngọt lan tràn trong miệng.

“Hiểu được. Nhưng ta cũng nhìn ra được, Bùi cô nương đối với đại ca của ta không hề vô tình, ta đoán có đúng không?” Mạnh Dư Yên xem nàng ăn vẻ mặt thỏa mãn. Mứt táo đó là đồ ăn vặt đại ca vì Bùi Lưu Ly mà đặc biệt chuẩn bị, đại ca đối với nàng dùng tâm, mọi người chỉ cần nhìn là hiểu

Bùi Lưu Ly liếc nàng một cái, cũng không phủ nhận.” Cô đoán đúng. Chỉ là ta không dễ dàng tha thứ cho hắn, không nghĩ nhanh như vậy bày ra vẻ mặt hòa nhã cho hắn xem.”

“Ta cũng hiểu được đại ca có điểm quá đáng, không nên hạ mê dược bắt cô đến trong phủ, cũng khó trách cô tức giận.” Mạnh Dư Yên hiểu được tâm tình của nàng. Làm sai là đại ca, nàng cũng không nhiều lời thêm.

“Mạnh cô nương, xem ra huynh muội hai người tình cảm tốt lắm.” Kỳ thật điểm này khi nàng hồn phách rời khỏi người đã biết, cũng khó thấy được, dù sao mười huynh muội này đều không phải là do một mẹ sinh ra, vẫn có cảm tình tốt như vậy, đúng là khó có được.

“Gọi ta là Dư Yên được rồi. Ta có thể gọi tỷ là Lưu Ly không?” Kỳ thật nàng muốn trực tiếp gọi là đại tẩu.

“Đương nhiên là được. Thật cao hứng ở trong này có thể có một bằng hữu tâm sự.” Bùi Lưu Ly thật lòng nói

“Lưu Ly, ta tin tưởng cô có biện pháp làm đại ca đồng ý cho tỷ ra khỏi phủ, đến lúc đó chúng ta đi chợ dạo chơi.” Mạnh Dư Yên vui vẻ nói. Dưới nàng có bốn muội muội, nhưng lớn tuổi nhất cũng kém nàng năm tuổi, mà nàng vẫn không có bằng hữu để tâm sự, hiện tại Bùi Lưu Ly xuất hiện, lại vô cùng có khả năng trở thành đại tẩu của nàng, tất nhiên là hy vọng có thể tiếp cận nàng nhiều.

“Thật lòng mà nói, đối với ta Mạnh phủ này chẳng khác gì lao tù hoa lệ.” Bùi Lưu Ly tự giễu nói

“Bởi vì tỷ là người thứ nhất ta gặp qua dám cùng đại ca tranh cãi, mà đại ca lại nguyện ý nhẫn nhịn, cho nên ta tin tưởng tỷ có biện pháp giải quyết khốn cảnh của chính mình.” Mạnh Dư Yên sau khi chính mắt nhìn thấy cảnh hai người ở chung đó, đối với nàng là tin tưởng sâu sắc.

“Nếu là như thế, ta đây càng không thể làm muội thất vọng rồi.” Bùi Lưu Ly uống ngụm trà nóng, hòa tan vị ngọt trong miệng, con mắt sáng có chút suy nghĩ sâu xa.

Hai người lại hàn huyên một hồi, đến khi Lưu Ly nhắm mắt ngáp, Mạnh Dư Yên mới rời đi, làm cho thiên hạ không có thói quen dậy sớm như vậy trở lại giường ngủ bù.

Một lúc lâu sau, một thân ảnh cao lớn bước vào trong cửa tròn, sau khi nghe Giang Uy báo cáo hết những chuyện có liên quan đến Lưu Ly xong, mới bước vào tẩm phòng, nhìn thấy thiên hạ nằm ngủ say trên giường, nét mặt lạnh lùng biểu lộ một chút cười ôn nhu, xem ra bức nàng dậy lúc sáng sớm, thật là khó xử nàng.

Hắn không chịu cho nàng ra phủ, nàng hẳn là thêm bất mãn với hắn. Bàn tay to nhện không được khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cảm xúc non mềm chân thật dưới tay làm cảm xúc ôn nhu trên mặt hắn càng sâu.

Như bị hắn quấy nhiễu, Bùi Lưu Ly mở mắt, tức thì chống lại ánh mắt ôn nhu của hắn.

“Ta đánh thức nàng sao? Hiện tại đã là buổi trưa, có muốn ăn gì không? Ta gọi phòng bếp đưa tới.” Hắn mỉm cười ôn nhu hỏi.

Bùi Lưu Ly cũng không đứng dậy, vẫn nằm ở trên giường, hỏi người ngồi ở trên giường, “Nếu ta nói ta muốn đi Khách Vân Lâu dùng bữa, ngươi đồng ý không?”

Mạnh Ứng Hồ vẫn chưa trả lời, ý cười ôn nhu trên mặt nhanh chóng biến mất, một đôi lãnh mâu nhìn chăm chú vào nàng.

Bùi Lưu Ly bắt đầu dĩ khê thở dài, một cổ hờn dỗi xoay quanh ở ngực, phút chốc ngồi dậy, con mắt sáng không ngại trừng hắn, “Ngươi hẳn là biết, ngươi không có khả năng quản ta cả đời, cũng nên rõ ràng Bùi gia chúng ta cùng hoàng thất quan hệ thâm hậu, nếu làm lớn chuyện này, ngươi không sợ sẽ liên lụy người nhà sao?”

“Nếu ta thật muốn giết một người, tin tưởng bất luận kẻ nào tìm khắp cũng không ra, cho dù là xuất động thiết y vệ cũng giống nhau.” Mạnh Ứng Hồ đối với điểm này thập phần tự tin.

“Ngươi...” Bùi Lưu Ly tức giận hít một hơi sâu, bức chính mình bình tĩnh. Nam nhân này làm tho phi đến nghiện sao?” Nếu ta đồng ý ở Mạnh phủ làm khách một thời gian, vậy ngươi có thể đồng ý cho ta ra phủ, cùng báo tin bình an cho nhà ta hay không?”

Mạnh Ứng Hồ không thể không nghi ngờ nhìn kỹ nàng, “Nàng xác định sẽ tuân thủ hứa hẹn, sẽ không chẳng nói một tiếng rời đi?”

Dù sao nàng từng đổi ý qua. Hắn đương nhiên biết không thể quản nàng cả đời, cũng luyến tiếc khi phải đổi đãi như vậy với nàng, nhưng trước khi hắn xác nhận tâm ý của nàng, hắn không muốn liều lĩnh.

“Ta nói chuyện giữ lời.” Bùi Lưu Ly tức giận trừng hắn.

Mạnh Ứng Hồ cũng không nhắc đến chuyện nàng từ hôn trước đây, dù sao chỉ cần hắn nhận định, nàng mơ tưởng thoát khỏi lòng bàn tay hắn, biết tính tình nàng không thể bức quá chặt, nếu không chỉ sợ hoàn toàn ngược lại. Từ trên cổ tháo một sợi dây màu đỏ có miếng bạch ngọc hình hổ, không nói gì đem vòng qua cổ nàng.

“Đây là.....” Bùi Lưu Ly vẫn chưa cự tuyệt, chính là tò mò vuốt ve bạch ngọc hình hổ trước mặt. Chạm trở điêu khắc rất sống động, giống như Bạch Hổ chuẩn bị thời cơ mà cử động.

“Đây là bạch ngọc ta mang theo từ nhỏ, hiện tại tặng cho nàng, không cho phép nàng tháo ra.” Mạnh Ứng Hồ thay nàng đeo sợi dây đỏ xong, xem bộ dáng nàng tò mò đánh giá bạch ngọc hình hổ, vẫn chưa cự tuyệt, khóe môi không khỏi cong lên.

Cho nên đây là vật đính tình?

Bùi Lưu Ly vẫn chưa nói ra, ngực dâng lên một chút vui sướng, tùy tay hắn vuốt về chơi đùa mái tóc đen của nàng.

“Có chuyện, ta vẫn muốn hỏi ngươi.”

“Chuyện gì?” Cánh tay dài duỗi ra, đem nàng ôm trong tay, thiên hạ trong lòng ngửa đầu trừng mắt liếc hắn một cái, cũng không cự tuyệt, mềm mại rúc vào trong lòng hắn.

“Ngươi biết rõ ta chưa chết, hồn phách cũng rời khỏi thân, ngươi không sợ ta sẽ không thể trở lại trong thân thể, thời gian lâu, thành một cái cô hồn thật sao?” Chẳng lẽ hắn thực không lo lắng cho nàng sao?

“Ta đương nhiên sợ.” Cầm khẽ tựa vào đỉnh đầu nàng, hai tay ôm thân mình mềm mại cả nàng,”Thực sự ngay từ đầu ta nghĩ nàng là cô hồn đã quỷ lại không hiểu sao lại bám theo ta, sau ta phát hiện việc nàng đi theo ta cùng túi hương có liên quan. Về sau lại càng phát hiện nàng không sợ ánh mặt trời, nhưng nàng lại mơ hồ không nhận thấy mình khác thường.” Trong ngực bị một cái tay nhỏ bé đánh nhẹ,”Thời gian lâu, ta phát hiện mình thích cảm giác nàng ở bên người ta, cho dù nàng thường làm ta buồn bực, cho nên ta mới tính kế nàng, hơn nữa bắt đầu điều tra chuyện của nàng, cũng biết chuyện nàng hôn mê, vì thế ta phái Giang Uy điều tra cẩn thận có người dị sĩ tài ba nào có thể giúp nàng hay không, rốt cuộc cũng tìm được một người.”

“Vị thầy tướng số tiên kia là người tìm đến phải không?” Bùi Lưu Ly ở trong lòng hấn kinh ngạc, ngừng đầu hỏi.

“Đúng vậy.”

“Hay những lời này cũng là người cố ý bảo hấn nói?”

Bùi Lưu Ly nhớ tới khi mình tỉnh lại, biểu muội San Hô có nói, hồn phách của nàng là bị Bạch Hổ lấy đi rồi. Lại cúi đầu nhìn bạch ngọc trước mặt, một cổ cảm giác quỷ dị dâng lên.

“Nói cái gì? Giang Uy chỉ nói cho ta, hấn gặp một ông thầy tướng số, vừa thấy hấn đến đã nói chờ hấn thật lâu, rốt cuộc thời cơ đã đến, đang chuẩn bị đi Bùi phủ nhìn tình huống của nàng.” Mạnh Ứng Hô hồ nghi nhìn nàng. Khi Giang Uy hồi báo hấn, chặc chặc lấy làm kì lạ vị thầy tướng số kia không khỏi quá lợi hại, ngay cả hỏi cũng không hỏi, biết hấn tìm đến có việc gì.

Cho nên không phải hấn cố ý kêu thầy tướng số nói những lời này. Việc này cũng không khỏi quá mức trùng hợp sao? Chẳng lẽ hai người thật sự hữu duyên? Thương thức bạch ngọc hình hổ trước ngực, Lưu Ly ngưng mi trầm tư.

“Lưu Ly, làm sao vậy?” Mạnh Ứng Hô thấy thần sắc nàng không đúng, quan tâm hỏi.

“Cho nên người sớm biết hồn phách ta nhất định sẽ trở lại cơ thể, mới có thể tính kế, cũng lần nữa cảnh cáo ta, vô luận ta là người hay quỷ, đều chỉ có thể là thê tử của người. Hồ gia, người thật đúng là tâm cơ thâm trầm a.” Con mắt sáng ma mị, tròng mắt nam nhân mưu tính này, thâm than bản thân tâm cơ không bằng hấn.

Mạnh Ứng Hô lạnh lùng mỉm cười, cũng không phủ nhận.

“Đúng vậy. Ta cũng sợ hồn phách nàng rời đi lâu có hại đối với cơ thể, mới lệnh Giang Uy tìm người có thể giúp nàng. Đồng thời ta phải bảo đảm được hứa hẹn của nàng, nàng là người ta chọn, ta tất nhiên sẽ không buông tay, nàng thường nói ta là gian thương không phải sao? Tất nhiên không thể làm lỗ vốn.”

Khá lắm gian thương, dám tính kế trên đầu nàng!

Cho dù nàng thừa nhận không vô tình với hấn, nhưng là không muốn lòng hấn được như ý. Đẩy ra khỏi ôm ấp của hấn, mặt cười tươi, đứng dậy rời giường.

“Ta muốn đi Khách Vãn Lâu dùng bữa, người muốn đi theo giúp ta không?” Con mắt sáng nhìn thẳng hấn, chờ xem hấn trả lời như thế nào.

Mạnh Ứng Hô thân hình chưa động, mắt tinh nhuệ nhìn chăm chú vào nét cười trên mặt nàng, hiểu được sau khi hai người nói ra hết thảy, nàng không buồn bực hấn tính kế nàng. Tốt lắm, hấn thích tính tình này của nàng, thông thả chờ mong hai người ngày sau giao thủ.

“Đi thôi! Nàng muốn đi dùng bữa, ta đương nhiên phụng bồi.” Cánh tay dài duỗi ra, muốn ôm eo nhỏ của nàng, lại bị thân mình nhanh nhẹn, từng bước né tránh, đi ra ngoài trước.

Mạnh Ứng Hô không giận mà lại cười, đi theo sau nàng, có thể đoán được hấn muốn thú nàng vào cửa, chỉ sợ còn phải phí một phen công phu. Bất quá, hấn tuyệt không lo lắng, ngược lại lại thập phần chờ mong.

Từ sau khi cùng Mạnh Ứng Hồ đạt được thỏa thuận, Mạnh Ứng Hồ liền không ngăn cản nàng ra phủ, nhưng yêu cầu nàng bất luận đi đến đâu, làm sao, đều phải cho Tiểu Phượng đi theo. Đối với điểm này, Bùi Lưu Ly không có ý kiến.

Nghiễm nhiên trở thành khách được chiều chuộng nhất trong phủ, nha hoàn thấy nàng đều thập phần khách khí, mà người Mạnh gia như sợ nàng buồn bực muốn rời đi, trường bối Mạnh tộc thỉnh thoảng tìm nàng pha trà nói chuyện phiếm. Đệ muội Mạnh Ứng Hồ cũng nịnh bợ nàng thực rõ ràng, thỉnh thoảng ám chỉ nàng ở trước mặt Mạnh Ứng Hồ nói tốt vài câu, làm cho nàng cảm thấy buồn cười không thôi.

Giờ phút này, nàng lại bị thỉnh đến Di Phương Các, ăn bánh uống trà, bảy vị phu nhân đặc biệt ngồi bên cạnh, quây chung quanh thành vòng tròn.

“Lưu Ly, con ở trong phủ ở vài ngày, có cái gì không quen hoặc thiếu cái gì, đừng khách khí, cứ việc nói ra.”

Đại phu nhân thích nàng, cầm đôi tay nhỏ bé chậm chậm vỗ nhẹ, càng nhìn nàng càng vừa lòng. Quả nhiên như lúc trước bà chứng kiến, không phải là nữ tử chỉ có vẻ đẹp bên ngoài, tuy rằng làm cho con lớn nhất ăn không ít đau khổ, bất quá, các bà một bên xem diễn nhìn thập phần đã ghiền, đều vui sướng khi thấy người gặp họa, con lớn gặp đối thủ.

“Đại phu nhân, ta ở nơi này mọi người đều đối với ta tốt lắm, không có gì không quen.” Nàng ở nơi này ngược lại so với nhà còn thoải mái hơn, không ai hạn định thời gian giao tranh thù, trừ bỏ việc mỗi sáng sớm phải cùng bọn họ dùng đồ ăn sáng làm nàng thống khổ ra, cái khác đều phi thường tốt.

“Vậy là tốt rồi. Lưu Ly, nếu ở đây có cái gì ủy khuất, đừng giữ trong lòng, nhớ nói rõ cho chúng ta biết.” Nhị phu nhân dặn dò nàng.

“Ta đã biết. Cảm ơn mọi người quan tâm.” Bùi Lưu Ly thật lòng hướng các vị phu nhân nói.

Tất cả bảy vị phu nhân đều hài lòng cười. Cảm giác có con dâu làm bảy người thập phần vui vẻ, huống chi con dâu này thật sự làm các bà rất thích. Cho nên đối với con dâu chưa vào cửa này, không chỉ con không buông tay, hiện tại ngay cả bảy vị phu nhân đều không tính thả người. (ặc.)

“Lưu Ly, nghe nói đầu năm nay vào ngày sinh Hoàng thượng, con tự mình dâng lên một bức thêu họa giang sơn vạn dặm, làm cho Hoàng thượng rất kinh diễm, hơn nữa yêu thích không buông tay, rất thừa nhận tài nghệ của con, tứ phong con là thiên hạ đệ nhất tú nương, việc này có thật hay không?” tam phu nhân hỏi như vậy, vì chỉ nghe tin đồn, lại không có người thấy Hoàng thượng ngự ban bằng hiệu, cho nên mọi người mới hoài nghi có thật hay không?

“Nếu là như thế, sao không thấy Châu Ngọc Các treo lên bằng hiệu ngự ban?” Tú phu nhân hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Bởi vì ta cự tuyệt.” Bùi Lưu Ly nhíu mày uống chén thuốc Tiểu Phượng vừa bung tới, lãnh đạm nói.

“Vì sao? Đây chính là việc vinh quang vô cùng, vì sao con lại cự tuyệt?” Ngũ phu nhân thập phần buồn bực.

“Lưu Ly tự nhận việc thêu thừa có chỗ hạn chế, không thể gánh vác phong hào thiên hạ đệ nhất tú nương. Thiên hạ vô cùng rộng lớn, kỹ thuật thêu thừa so với ta càng có khối người, khó được Hoàng thượng không chê bức tranh Lưu Ly thêu, đã là khẳng định rất lớn đối với Lưu Ly. Phong hào thiên hạ đệ nhất tú nương này, vẫn là giữ cho người khác đi.”

Bùi Lưu Ly chỉ cần nhớ đến vì thêu bức họa giang sơn vạn dặm kia nàng phải mất hai tháng để hoàn thành. Sau khi hoàn thành, nàng mê man ba ngày tinh thần mới tỉnh dưỡng. Nếu lại nhận phong hào thiên hạ đệ nhất tú nương, nàng có dự cảm, sau này nhất định sẽ không có ngày thanh nhàn.

Vẫn là ở lại Châu Ngọc Các thêu túi hương, quỳên khăn, cô vẻ không hao tổn tinh thần lại thương thân. Cũng may đại ca tuy rằng yêu tiền, cũng biết năng lực này dùng để thêu vật phẩm trang sức quả là mai một tài năng của nàng, nhưng cũng không bức nàng, để nàng sống vui vẻ.

Nghe vậy, bảy người đồng thời kinh ngạc không thôi, đối với chuyện nàng không màng danh lợi cự tuyệt phong hào Hoàng thượng ngự ban cảm thấy bội phục, hơn nữa nàng rất khiêm tốn, cảm thấy kính nể.

Trong mắt bảy người đều có chút kiên quyết, con dâu này các bà đã định rồi. Chuyện Lưu Ly cùng Ứng Hồ, khi tất yếu các bà sẽ nhúng một tay tương trợ, nhất trí quyết không làm cho con dâu các bà thích có cơ hội bỏ trốn.

Hồn nhiên chưa thấy chính mình trở thành con mồi trong mắt bảy người, Bùi Lưu Ly uống xong chén thuốc không lâu, lại tiếp tục ăn canh vây cá tổ yến nha hoàn bung lên, thăm nghĩ mỗi ngày bị trăn quý thuốc bổ bồi bổ, nàng sợ là bị dưỡng béo.

“Lưu Ly, trên cổ con đeo một miếng bạch ngọc nhìn thập phần quen mắt?” Lục phu nhân mắt sắc bén phát hiện vật áo trong Lưu Ly lộ ra một góc bạch ngọc.

Bùi Lưu Ly cúi đầu nhìn theo phía vật áo lộ ra một góc bạch ngọc hình hổ, đơn giản lấy nó ra. Chỉ mới lấy ra một nửa, tất cả bảy người đều kinh ngạc.

“Đây không phải bạch ngọc hình hổ không rời khỏi người Ứng Hồ sao?” Thất phu nhân nhìn về phía đại tỷ ở một bên, kinh ngạc hỏi.

Ở ánh nhìn chăm chú của mọi người, Bùi Lưu Ly ngượng ngùng không được tự nhiên giải thích, “Đây là Mạnh Ứng Hồ muốn ta đeo lên, còn uy hiếp không cho tháo ra.”

Đại phu nhân nhớ lại hình ảnh con lớn nhất, từ nhỏ không rời bạch ngọc hình hổ, nay cũng đổi chủ, không khỏi nhớ tới tình hình lúc mang thai.

“Lưu Ly, con có biết vì sao cha Ứng Hồ lại chọn cho nó tên này không?”

“Vì sao?” Bùi Lưu Ly nhìn thấy vẻ mặt đại phu nhân, biết nhất định có nguyên nhân.

“Ta còn nhớ rõ trước khi có Ứng Hồ, có một đêm nằm mơ, mơ thấy một con hổ trắng hung hãn, dũng mãnh thẳng hướng ta đánh tới, ta sợ đến mức ngã ngồi, kết quả nó vọt vào trong bụng ta. Qua không bao lâu, đại phu chẩn đoán ta có thai, lão gia thập phần vui vẻ, nói đó là một dấu hiệu tốt. Bởi vì lão gia khi còn trẻ đã từng cứu một con hổ trắng, sau lại có một hồi ở trong núi gặp nạn, là hổ trắng xuất hiện báo ân cứu giúp, cho nên Mạnh gia chúng ta mới có thể dùng đầu hổ đại diện. Hơn nữa Mạnh phủ chúng ta nhiều thế hệ ở lại Bạch Hồ thành, lão gia cho rằng đây là hổ trắng chuyển thế, muốn che chở Mạnh gia chúng ta, bởi vậy thập phần yêu thương Ứng Hồ.” Đại phu nhân mỗi lần nhớ tới chuyện này, vẫn cảm thấy vô cùng huyền bí.

“Thì ra là thế.” Bùi Lưu Ly không nghĩ tới còn có chuyện xưa như thế này.

“Không chỉ có thế đâu, đại tỷ, tỷ có nhớ rõ hi yển Ứng Hồ đầy tháng có một vị đạo sĩ đến, tự mình đưa khối bạch ngọc hình hổ cho Ứng Hồ đeo, còn nói cái gì Ứng Hồ cũng không phải là vật trong ao, ngày sau tất có phen dùng, chỉ sợ tính tình nó quá mức lãnh khốc vô tình sẽ làm nó giới giang, còn lần nữa dẫn dò bạch ngọc hình hổ không thể rời khỏi người, có thể chấn trụ khí lệ thuộc cơ thể nó. Ngày sau, nó tự tay đem khối bạch ngọc này cho người định mệnh của nó, hết thảy sẽ chuyển tốt.” Nhị phu nhân nhớ tới lời lúc ấy đạo sĩ nói.

Bảy người lại không hẹn mà cùng nhìn phía Bùi Lưu Ly, đều tự dưới đáy lòng bội phục vị đạo sĩ kia tính toán tài tình.

Bùi Lưu Ly ho nhẹ, nàng mới không tin cái gì định mệnh. Chẳng qua bị ánh mắt quan tâm của bảy người này vây quanh, áp lực thật không nhỏ.

“Bảy vị phu nhân, ta nhớ ra còn có việc, sẽ không quấy rầy các vị.” Bùi Lưu Ly đứng dậy, hướng bảy người khom người phúc thân, tính rời đi trước.

“Cũng được, con có việc cứ đi.” Đại phu nhân cũng không ngăn nàng, thả nàng rời đi.

Bùi Lưu Ly hướng bảy người cáo lui, bước ra khỏi Di Phương Các mới nhẹ nhàng thở ra, lần đầu cảm thấy chính mình được người yêu thích cũng là một loại phức tạp.

Tiểu Phượng canh giữ ở ngoài Di Phương Các, nhìn thấy nàng đi ra, vội vàng tiến lên đi theo phía sau nàng.

“Bùi cô nương, xem ra bảy vị phu nhân đều thực thích ngài, mới có thể thường xuyên tìm ngài nói chuyện phiếm.” Tiểu Phượng giọng điệu mang yêu thích và ngưỡng mộ.

Vị Bùi cô nương này không chỉ được đại thiếu gia yêu thích, càng được bảy vị phu nhân quan ái, đây chính là chuyện khó được, vị trí thiếu phu nhân tương đối phát triển an toàn, chỉ là Bùi cô nương tựa hồ không để ý chuyện này.

“Tiểu Phượng, chuẩn bị một chút, ta muốn xuất phủ.” Bùi Lưu Ly đi chưa được vài bước, cước bộ dừng lại, phân phó nha hoàn phía sau.

“Bùi cô nương, ngài tính đi nơi nào?” Tiểu Phượng thấy lạ hỏi. Đại thiếu gia có dặn, bắt luận Bùi cô nương làm chuyện gì, đi nơi nào, đều phải báo cáo cho hắn.

“Ta muốn đi Đầy Đà thước phố ở phía tây thành, người mau kêu người chuẩn bị xe ngựa, ta ở ngoài cửa lớn chờ người.” Nàng phải tự mình đi thăm ngoại công, ngoại bà một chuyến mới được. Không nói nhiều, thẳng hướng cửa lớn đi tới.

Tiểu Phượng thấy thế, cảm thấy quýnh lên, vội vàng tìm người chuẩn bị xe ngựa, cũng lưu lại lời nhắn cho đại thiếu gia.

Bùi Lưu Ly lại đến Đầy Đà thước phố, tâm tình khó nén kích động. Nghĩ đến khi lần trước hồn phách rời khỏi người đã đến gặp một lần, lúc ấy vì không thể chạm vào ngoại công, ngoại bà tâm tình cực kỳ khó chịu. Bốn huynh muội các nàng cùng ngoại công, ngoại bà tình cảm tốt lắm, thường xuyên tới nơi này ở.

Mà sở trường thù thù của nàng là do ngoại bà chân truyền, ngoại bà thường nói nàng có thiên phú, tâm tư linh hoạt, thích hợp học một tay tuyệt sống của bà.

“Đây không phải đại tiểu thư sao?” A Tuyên thấy một chiếc xe ngựa đứng ngoài cửa, vừa nhìn vừa thăm dò, không nghĩ tới bước xuống xe ngựa là người lúc trước gặp chuyện không may, làm hai lão mặt mày co cáu, Bùi Lưu Ly.

“A Tuyên, ngoại công cùng ngoại bà ta ở đâu?” Bùi Lưu Ly giật mình nhìn hắn cười.

“Đại tiểu thư, thật là ngài! Thật tốt quá! Ngài thật sự không có việc gì! Lão thái gia cùng lão phu nhân ở vườn rau, bọn họ nhìn thấy ngài nhất định thực vui vẻ, ngài mau vào đi thôi.” A Tuyên một mặt nói xong, một mặt hướng bên trong chạy đi, miệng càng không ngừng hô đại tiểu thư đến đây.

Bùi Lưu Ly để Tiểu Phượng chờ ở bên ngoài rồi mới đi vào. Mới bước vào tiểu viện, hai lão nghe tiếng A Tuyên kêu, cầm tay vọt ra, khi nhìn thấy nàng, tâm tình ba người đều thập phần kích động.

“Ngoại bà!” Bùi Lưu Ly nhào vào trong lòng ngoại bà, hốc mắt rung rung, tiếng nói nện ngào.

“Không có việc gì là tốt rồi. Ta chỉ biết cháu gái bảo bối của ta phúc lớn mệnh lớn, nhất định vượt qua kiếp nạn này.” Lão phu nhân khẽ vuốt cháu gái trong lòng, nước mắt vui vẻ rơi xuống, lúc trước chỉ cần nghĩ đến cháu gái vì đến thăm bọn họ mới có thể nửa đường gặp chuyện không may, bà không thể không tự trách.

“Được rồi, đừng đứng ở ngoài nói chuyện, vào trong phòng uống chén trà nóng.” Lí lão vụng trộm lau đi nước mắt trên khóe mắt, phân phó A Tuyên chuẩn bị tốt trà nóng, thúc giục hai người đang ôm nhau tiến vào tiểu đại sảnh.

Ba người một bước vào phòng khách, còn chưa ngồi vào chỗ của mình, Lí lão nhin không được hỏi cái bọn họ giữ trong lòng ba tháng

“Luu Ly, nương con viết thư thật không minh bạch, nói cái gì mà con đã tỉnh, nhưng lại mất tích, chúng ta đang định đi một chuyến đến Thanh Long thành, không nghĩ tới con lại đến đây trước.”

“Ngoại công, ngoại bà, thực xin lỗi, làm hai người lo lắng.”Bùi Luu Ly ôm bà ngoại xong, lại tiến vào trong ngực ngoại công,ấy nấy nói.

Lí lão đau lòng nhẹ ôm nhẹ cháu gái, nhìn thấy cháu gái bình an vô sự, ông an tâm.

“Luu Ly, con có chuyện gì muốn nói cho ngoại bà hay không?”Lão phu nhân thử hỏi, một đôi mắt lão không khéo đảo quanh người cháu gái.

“Đúng vậy. Luu Ly, con mau đem sự tình kể lại cho rõ ràng, sau khi con tỉnh lại tại sao lại mất tích? Cha nương con đều đang vội muốn chết.”Lí lão khẩn trương hỏi cháu gái trong lòng.

Luu Ly do dự, mới đưa chuyện hôn phách rời khỏi người, chuyện gặp gỡ Mạnh Ứng Hồ toàn bộ nói một lần.

“Thật sự rất huyền bí, xem ra con cùng Hồ gia thật có duyên phận.”Lão phu nhân nghe cháu gái kể xong chấn động, thiên hạ thật sự là vô kỳ bất hữu, không nghĩ tới lại phát sinh trên người cháu gái. Nghĩ đến ban đầu bà đem Hồ gia cùng cháu gái ghép thành một đôi, xem ra nay không cần bà mở miệng.

“Cái gì mà duyên phận! Họ Mạnh thật đúng là lớn mật, trong mắt còn có vương pháp sao! Dám bắt Luu Ly đi, hay là hấn khi dễ chúng ta sao?”Lí lão nghe xong, bất giác lòng đầy căm phẫn, hận không thể lập tức báo quan bắt người.

“Lão gia, ông có thể không cần kích động như vậy được không?”Lão phu nhân trừng mắt nhìn ông ấy liếc một cái, lại nhìn về phía cháu gái,”Ta lúc trước còn kỳ quái tại sao Hồ gia đem chuyện sinh ý chuyển cho thước pho chúng ta làm, nguyên lai là vì con a.”chính cái gọi là nước phù sa không rơi xuống ruộng người ngoài, lại có thể thuận thế mượn quan hệ cùng hai lão bọn họ, không hổ là Hồ gia.

“Ta mới không hiềm lạ sinh ý của Mạnh gia bọn họ!”Lí lão thổi râu trừng mắt. Ông giữ gian tiểu mễ pho này không phải vì kiếm tiền, thuần túy là vì làm việc cho qua ngày tháng nhàn rỗi thôi.

Lí lão phu nhân lười quan tâm hấn, vỗ nhẹ tay nhỏ bé của cháu gái, từ ái nói:”Luu Ly, kỳ thật con thích Hồ gia đúng không? Nếu không con sẽ không một mặt giận hấn tính kế con, một mặt luyện tiếu rời đi đúng không?”

“Ngoại bà, bà thật sự hiểu con.”Bùi Luu Ly ngượng ngùng thừa nhận.

“Cũng tốt. Khiến cho Hồ gia luôn luôn tự cho mình cao cao tại thượng biết cháu gái bảo bối của ta không phải hấn muốn lấy là có thể lấy, khiến cho hấn ném mùi thất bại đi.”Lão phu nhân cũng tán thành cháu gái làm như vậy, bà tin tưởng với trí tuệ của cháu gái sẽ biết nên làm như thế nào .

“Ta không tán thành Luu Ly gả cho Mạnh Ứng Hồ!”Lí lão ở một bên hô. Nam nhân kia tâm cơ quá sâu trầm, ông không thích.

Hai nữ nhân vẫn không có quan tâm đến ông ta, tiếp tục tán gẫu.

“Trong Mạnh phủ bảy vị phu nhân cùng chín vị thiếu gia, tiểu thư đối với con được không?”Lão phu nhân lo lắng hỏi, dù sao Mạnh phủ gia nghiệp to lớn, chỉ sợ cháu gái bị ủy khuất.

“Mọi người đối với con tốt lắm. Chẳng qua làm con bất mãn nhất là Mạnh Ứng Hồ cứng rắn muốn con sáng tinh mơ cùng cả nhà bọn họ dùng đồ ăn sáng, làm hại con lúc nào cũng phải tìm thời gian ngủ bù.”Nói tới đây, nàng liền cảm thấy chính mình thực ủy khuất. Mỗi sáng sớm, Mạnh Ứng Hồ tự mình đến áp tải nàng đi dùng đồ ăn sáng, làm cho nàng muốn chạy trốn một lần cũng không được, ai!

“Vậy là tốt rồi.”Lí lão phu nhân khẽ vuốt hai má cháu gái, cháu gái sớm nên xuất giá, lúc này lại gặp Hồ gia, lại được người Mạnh gia thích, bà an tâm.

“Ngoại bà, thời điểm không còn sớm, con muốn trở về, lần sau lại đến nhìn bà cùng ngoại công.” Bùi Lưu Ly nghĩ Mạnh Ứng Hồ có lẽ đã ở trong phủ chờ nàng cùng nhau dùng bữa tối, muốn chạy nhanh trở về.

“Lần sau cùng Hồ gia đến đây đi.” Lí lão phu nhân nắm tay cháu gái cùng ra ngoài. Có lẽ cháu gái chưa phát giác, nhưng bà sớm phát hiện cháu gái sớm đem Mạnh phủ trở thành một cái nhà khác.

“Làm gì vội vã hỏi Mạnh phủ, cũng không lưu lại ăn bữa tối.” Lí lão đi theo phía sau hai người, nghĩ đến đã lâu không gặp cháu gái, mới đến không bao lâu lại vội đi, nhìn không được mong mỏi.

“Ngoại công, ta đi trước, lần tới ở lại cùng người dùng bữa.” Bùi Lưu Ly cười đối với vẻ mặt không hờn giận của Lí lão đồ.

Hướng hai người vẫy tay cáo biệt, liền đi ra ngoài nơi Tiểu Phượng chờ, nàng đến đỡ Lưu Ly lên xe. Mới mở cửa xe, chưa thấy rõ, đột nhiên hoa mắt, thân mình bị kéo vào, nàng kinh hô một tiếng, ngay sau đó thân thể ngã vào trong một vòm ngực dày.

Xe ngựa bắt đầu tiến lên, tiếng trục xe át đi tiếng hô của nàng, làm cho hai lão đưa cháu gái rời đi cũng không phát hiện khác thường.

“Người làm sao có thể ở trong này?” Bùi Lưu Ly ôm trụ nam nhân của nàng, vừa hỏi mới giật mình thấy chính mình hỏi cái vấn đề ngu ngốc, nhất định là nha đầu Tiểu Phượng nói cho hắn.

Mạnh Ứng Hồ nhìn biểu tình của nàng biết nàng đoán được, thông minh vẫn chưa trả lời vấn đề này. Khi thấy nàng, đường cong lạnh lùng cứng rắn trên mặt hắn không tự giác mềm ra, thật chí có chút ý cười, hai tay ôm thiên hạ trong lòng không buông, một cổ thỏa mãn tự đáy lòng dâng lên, làm tâm tình hắn trở nên tốt.

“Gặp ngoại công cùng ngoại bà, tâm tình có tốt hay không?”

Nàng mấy ngày nay vẻ mặt động bất động cho hắn xem, bất quá cũng không cự tuyệt hẳn động chạm. Hắn biết từ đáy lòng nàng đối với hắn hữu tình, nếu không sẽ không tùy hắn ôm mà không cự tuyệt. Chính là nàng vẫn không dễ dàng tha thứ hắn, hắn cũng không ép nàng, nguyện ý cho nàng một chút thời gian, ít nhất nàng nguyện ý lưu lại, hôn sự hai người hắn đều có tính toán.

“Ân.” Nàng hừ nhẹ, theo bản năng ở trong lòng hắn điều chỉnh tư thế, xe ngựa thông thả tiến lên, trong ngực hắn lại ấm áp như vậy, làm hại nàng hai mí mắt không tự động nhắm lại. (Ặc, ta nóng muốn chết, mồ hôi chảy ròng ròng mà 2 ng` nì...)

“Nghe nói nàng bị nương còn có sáu vị di nương kêu đi nói chuyện phiếm, cho nên mới không ngủ trưa, muốn ngủ liền ngủ một chút đi, đến nơi ta sẽ gọi nàng.” Tiếng nói ôn nhu ở bên tai nàng phe phẩy, cùng với cái hôn dừng ở trên trán nàng, tuy rằng không muốn nàng mỗi ngày dậy sớm, nhưng đây là thời gian duy nhất cả nhà cùng dùng bữa, đành phải ủy khuất nàng.

Thiên hạ trong lòng cũng không đáp lại, Mạnh Ứng Hồ cúi đầu nhìn, mới phát giác nàng đã ngủ, khuôn mặt lạnh lùng giờ lên một chút sùng nịch, cũng nhắm mắt theo.

Ước chừng qua hai khắc, xe ngựa trở lại ngoài cửa lớn Mạnh phủ, xa phu thấp giọng hướng bên trong kêu to.

“Đại thiếu gia, đến phủ.”

Mạnh Ứng Hồ mở mắt, nhìn kiều nhan trong lòng vẫn chưa tỉnh, đem nàng cẩn thận ôm lấy, lấy khủy tay đẩy cửa xe, ôm thiên hạ trong lòng bước xuống, đi vào phủ.

Một đường hướng sườn phía nam Nghênh Phong Các đi đến, ven đường không ít người hầu hạ nhìn thấy đại thiếu gia ôm tức phụ trong lòng, ánh mắt đều tò mò, khe khẽ nói nhỏ.

Sau khi bước vào cửa tròn Nghênh Phong Các, đi đến tấm phòng nàng tạm ở, đẩy cửa phòng ra, đem thiên hạ ngủ trong lòng đặt nhẹ trên giường, thấp giọng dặn Tiểu Phượng vào sau, không cho phép quấy rầy đến giấc ngủ của nàng, sau đó mới rời đi.

Tú nương: cô gái thêu thùa giỏi nhất.

Trăng tròn: chắc ý chỉ một tuổi đó mà.

Quan ái: quan tâm, ưu ái.

Nói sơ một chút, ta hơi nhầm lẫn, thước phôi là chỉ cửa hàng buôn bán nói chung, còn cửa hàng của lí lão là nơi bán gạo. Trong truyện hay nhắc đến từ sinh ý, tra từ điển không thấy chữ này, theo ta, nó nôm na là cách nói đến việc làm ăn buôn bán phát đạt, kiếm ra nhiều lợi nhuận.

=> chương sau: gặp hoa khôi Mẫu Đơn.

Chương 8

Trên đường cái, bán hàng rong ở hai bên đườn rục rờ muôn màu, tiếng rao hàng hai bên vang lên.

Bùi Lưu Ly đi trên đường cái, mỉm cười đi qua mỗi gian hàng, vẫn chưa dừng chân xem. Ngược lại thương gia nhìn mỹ nhân khó gặp như vậy xuất hiện, một cỗ kính trọng nhiệt tình đẩy mạnh tiêu thụ.

“Cô nương, có muốn thử bánh bao thịt nóng hầm hập hay không?”

“Cô nương, có muốn nhìn xem son bột nước hay không, cam đoan bôi lên mặt, sẽ làm cô đẹp thêm.”

“Cô nương, có hứng thú nhìn xem tranh chữ hay không?”

Bùi Lưu Ly hướng mọi người nhẹ vuốt cằm, khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn thủy chung lộ một chút cười yếu ớt, cước bộ vẫn chưa dừng lại.

“Bùi cô nương, cô đi như vậy, đại thiếu gia không tìm thấy cô sẽ mất hứng.” Tiểu Phượng đi theo phía sau nàng nói thầm. Đại thiếu gia rõ ràng dặn Bùi cô nương ở ngân hàng tư nhân chờ ngài ấy xử lý sự tình xong xuôi sẽ mang nàng cùng đi dùng cơm trưa, nhưng Bùi cô nương lại một chút cũng không nghe lời, thừa dịp đại thiếu gia có việc, không chú ý, lại nhân cơ hội chạy trốn.

“Yên tâm, hần tuyệt đối sẽ không tìm thấy ta, người nói có phải không?” Bùi Lưu Ly quay đầu liếc nàng một cái, lời nói có ý sâu xa.

“Bùi cô nương, ta.....” Tiểu Phượng bị nàng nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn chột dạ cúi xuống.

Bùi Lưu Ly cũng không nói thêm cái gì, hiểu được nàng là vâng mệnh Mạnh Ứng Hồ, cũng không muốn khó xử nàng, tiếp tục đi về phía trước. Dọc theo đường đi cười ngửa xem hoa, qua một cái phố, đi vào ngã tư, đứng ở cửa một cái quán, ngẩng đầu vừa thấy bảng hiệu, trên nền đỏ chữ vàng viết to ba chữ “Áng Vân phường.”

Tiểu Phượng đến lúc này mới hiểu được, nguyên lai Bùi cô nương đã sớm tính tốt lắm, là muốn đến Áng Vân phường. Nơi này gọi người mật báo đại thiếu gia biết cũng tiện hơn.

Bùi Lưu Ly chậm rãi bước vào trong quán, vài tiểu nhị bên trong chưa từng thấy qua nàng, người người đáy mắt xẹt qua một chút kinh diễm, một tên tiểu nhị vội vàng tiến lên tiếp đón.

“Cô nương, cô muốn vài gì, Áng Vân phường chúng ta cần cái gì đều có, tơ lụa, gấm, vải vóc. Nhìn nhan sắc cô rất hợp với màu son, đỏ thắm, thu hương, hạnh hoàng, tùng lục, nhũ đỏ bạc, các loại đều có, cam đoan cô sẽ hài lòng.”

Tiểu Phượng thừa dịp Bùi Lưu Ly nhìn gấm trên bàn, cẩn thận đem tiểu nhị kéo đến một bên. Đến lúc này, tiểu nhị mới về mặt kinh hoàng nhìn nàng.

“Tiểu Phượng, sao người có thể đến nơi này?” Không phải nghe nói trước mắt nàng đang hầu hạ cô nương đại thiếu gia tự mình mang về sao? Làm sao có thể chạy tới nơi này?

“Ta bồi Bùi cô nương đến.” Tiểu Phượng nhỏ giọng hướng hần nói nhỏ, muốn hần nhanh đến ngân hàng tư nhân thông tri đại thiếu gia, nói Bùi cô nương đang ở Áng Vân phường.

Tiểu nhị vừa nghe, hai mắt nhịn không được nhìn Bùi Lưu Ly. Nguyên lai vị cô nương tuyệt mỹ khó gặp trước mắt này là tức phụ đại thiếu gia tự mình mang về. Vợ vàng chạy nhanh đi thông tri đại thiếu gia.

Bùi Lưu Ly tất nhiên là không bỏ qua động tác nhỏ của hai người, cũng không vạch trần, tay nhỏ bé chạm đến một đám gấm màu son đặt trên bàn, phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh kinh hãi.

“Lưu Ly, sao tỷ lại tới đây!” Mạnh Dư Yên từ trong đường đi ra, nhìn thấy trong quán xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, vui vẻ kêu to.

“Ta là tới tìm riêng muội.” Bùi Lưu Ly đổi mặt nài, nàng cũng không quên Mạnh Dư Yên nói qua muốn dẫn nàng đi chợ.

“Chờ ta một chút, ta dặn dò một chuyện.” Mạnh Dư Yên cũng chưa quên giao ước giữa hai người, dặn dò một gã quản sự tuổi tác đã lớn, liền tính rời đi.

“Đại tiểu thư, không tốt!” một tiểu cô nương từ một khối phòng bỏ liên tiếp phía sau rèm vọt ra, miệng vội vã kêu.

“Nhỏ giọng chút. Tú Nhi, phát sinh chuyện gì?” Mạnh Dư Yên chạy nhanh đem tiểu cô nương kéo đến một bên, trong quán còn có khách khác, cũng không thể ảnh hưởng đến khách.

“Đại tiểu thư, Phương Tài cùng Tiểu Tuệ ở phòng chứa đồ điểm hàng hóa, chuẩn bị hôm nay đưa xiêm y đến trong phủ Tôn tướng quân, kết quả Tuệ Nhi không cẩn thận móc rách xiêm y, hiện tại làm sao bây giờ?” Tú Nhi một hơi nói xong, gấp đến độ tay chân đều hoảng .

Mạnh Dư Yên nghe xong sắc mặt đại biến, vội vàng xốc lên một bên vải màn hướng phòng chứa đồ đi đến, Bùi Lưu Ly thấy thế cũng chạy theo xem

Mạnh Dư Yên đi đến trước cửa phòng chứa đồ, chỉ thấy một đám người vây quanh ở cửa, nhìn thấy nàng xuất hiện, vội vàng tránh ra nhường đường. Mọi người tản ra, nhìn thấy xiêm y hôm nay phải đưa đi phủ Tôn tướng quân đặt trên bàn, cũng nhìn thấy Tiểu Tuệ quỳ trên mặt đất khóc.

Mạnh Dư Yên đi lên trước, hai tay cẩn thận cầm lấy xiêm y trên cùng, chất liệu vải lụa trơn mềm nhẹ. Cái lụa hoa trơn mỏng này là áo khoác ngoài cùng một tầng thu hương sắc gấm phủ bên ngoài càng phụ trợ xiêm y phiêu dật cùng nhẹ nhàng, có vẽ rồng điểm mắt làm dấu hiệu. Mà hiện tại cổ tay lụa trơn mỏng bị móc rách một cái lỗ nhỏ, cách thời gian quy định đưa hàng chỉ còn có một canh giờ, nên làm thế nào cho phải?

“Đại tiểu thư, thực xin lỗi! Ta lấy xiêm y không cẩn thận móc đến góc bàn, cho nên mới rách một cái lỗ nhỏ.” Tiểu Tuệ khóc thút thít nghẹn ngào nói, sợ hãi không dám đứng dậy, biết chính mình gây họa, vẫn quỳ chờ nàng đến.

Mạnh Dư Yên thấy nàng bày ra bộ dáng kia, cũng không nhẫn tâm trách móc nặng nề, buồn rầu nói nhỏ “Vải lụa hoa trơn này là Tôn tướng quân phụ nhân chỉ định muốn, vải lụa trơn khó chế tạo, cách thời gian Tôn tướng quân phụ nhân yêu cầu giao chỉ còn lại có một canh giờ, mà một canh giờ căn bản không đủ thời gian làm lại.” Mạnh Dư Yên đau đầu không biết nên giải quyết vấn đề nan giải trước mắt thế nào. Áng Vân phường luôn luôn trọng chữ tín, nếu hôm nay không giao ra lụa trơn mỏng Tôn phu nhân cực yêu thích này, chỉ sợ sẽ có phiền toái.

“Ta xem xem.” Bùi Lưu Ly tiếp nhận, xem xiêm y trơn mỏng như nước trên tay, chất liệu quả thực mềm nhẹ lại trơn, bề mặt vải sóng sánh như có làn nước lưu động, không hổ là vải hoa trơn mỏng nổi danh đệ nhất Áng Vân phường. Cũng khó trách danh môn thiên kim phu nhân đều muốn, ngay cả nàng ở tạm trong phủ, Mạnh Ứng Hồ cũng muốn Áng Vân phường chế vải hoa trơn cho nàng, trong tủ quần áo còn có vài kiện. Giờ phút này nàng mặc gấm màu tím vẩy sam trên người, áo khoác ngoài đúng làm từ lụa hoa trơn màu trắng.

“Đại tiểu thư, ô..... ô..... Thực xin lỗi.....” Tiểu Tuệ biết chính mình hại Áng Vân phường, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ có thể khóc sụt sùi, mà đám người vây quanh ngoài cửa đều là vẻ mặt lo lắng.

“Một canh giờ phải không? Ta có biện pháp.” Bùi Lưu Ly vừa mới nói xong, mọi người không kịp có phản ứng, chỉ thấy nàng đem một cái cổ tay áo hoàn hảo khác dùng móng tay móc rách một cái lỗ nhỏ giống như bên kia.

Mọi người nháy mắt thờ hốc vì kinh ngạc, Mạnh Dư Yên sắc mặt lại trắng bệch, trừng mắt nhìn vài lụa trên tay nàng.

“Lưu Ly.....” Mạnh Dư Yên trợn mắt há hốc mồm, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời, chỉ cảm thấy mây đen đầy đầu.

“Lập tức lấy chỉ khâu cho ta, ta đến xử lý.” Bùi Lưu Ly cầm vài lụa ngồi ở một bên ghế gỗ lim, Tú Nhi lập tức mở ngăn kéo lấy ra chỉ khâu các màu cùng kim đưa cho nàng.

Khi mọi người kinh ngạc chăm chú nhìn, chỉ thấy Bùi Lưu Ly tập trung tinh thần, đem hai cái lỗ nhỏ trên cổ tay áo khâu một đóa hoa nhỏ trên từng cái, làm cho cổ áo lụa mỏng nhân tăng thêm hai đóa hoa nhỏ trông rất sống động mà có vẻ càng thêm xuất sắc.

Nhất là khi Lưu Ly cầm lấy lụa mỏng đã chấp vá tốt mở ra trước mặt mọi người, hoa văn theo vài lụa lay động, hơn nữa hai đóa hoa nhỏ hồng nhạt, phảng phất như hai đóa hoa di động giữa dòng nước, làm cho kiện lụa mỏng hoàn chỉnh càng thêm làm người ta kinh diễm.

“Lưu Ly, tỷ thật là quá lợi hại.” Mạnh Dư Yên cẩn thận tiếp nhận lụa mỏng, nhìn kỹ hai đóa hoa nhỏ khâu trên hai cái chỗ rách, không làm người ta nhìn ra vết rách ban đầu, ngược lại càng có vẻ xuất sắc. Thầm nghĩ Lưu Ly khâu thừa thật là làm người ta tán thưởng, không hổ từng được Hoàng thượng ngự ban thiên hạ đệ nhất tú nương, quả thật lợi hại.

“Dư Yên, đừng lãng phí thời gian ở trong này, còn không mau nhanh chóng đem xiêm y đưa đến phủ Tôn tướng quân.” Bùi Lưu Ly cười nhắc nhở nàng.

“A..... Đúng đúng đúng! Mau! Tú Nhi, Tiểu Tuệ các người động tác mau một chút, cẩn thận một chút đem xiêm y bao tốt, mau đưa đi phủ Tôn tướng quân.” Mạnh Dư Yên phục hồi tinh thần lại, nhanh kêu Tiểu Tuệ còn ngồi trên mặt đất.

Hai nha đầu lúc này thập phần thật cẩn thận, đem mười kiện bộ đồ mới thường tài chế tốt tính cả lụa trơn mỏng vừa chấp vá dùng vài gấm cẩn thận bao ôn hòa, đưa hàng hóa đi.

“Lưu Ly, tỷ giúp ta một cái đại ân, ta nhất định phải hảo hảo cảm ơn tỷ mới được.” Mạnh Dư Yên cầm hai tay nàng, vạn phần cảm kích.

“Vậy muội còn chờ cái gì, không phải muốn theo giúp ta đi dạo chợ sao? Lần này hẳn là có thể đi rồi đi?” Nếu không đi, chờ một chút người nào đó đến đây, các nàng cũng sẽ không đi được.

“Hảo, chúng ta...”

“Đại tiểu thư, có một cô nương đến, chỉ định muốn đại tiểu thư vì nàng đo người chế bộ đồ mới.” Một tiểu cô nương tiến vào, đánh gãy lời nói Mạnh Dư Yên, sắc mặt có chút cổ quái.

“Vị cô nương kia là ai?” Mạnh Dư Yên nhìn ra khác thường trên mặt nàng.

“Mẫu Đơn cô nương của Hái Hoa Lâu.” Tiểu cô nương trả lời.

Mạnh Dư Yên nghe vậy, bất an nhìn hướng Bùi Lưu Ly bên cạnh nháy mắt tươi cười biến mất, thầm kêu cảm thấy không ổn.

“Dư Yên, ta theo muội đi nhìn một cái.” Bùi Lưu Ly nét mặt tuyệt mỹ biểu lộ một chút tươi cười xán lạn, tươi cười kia lại càng làm Dư Yên thấy không yên.

Hai người sóng vai đi ra ngoài, đi vào trong quán, liền nhìn đến thân ảnh xinh đẹp một thân quần áo màu vàng đang chọn lụa vải dệt, phía sau còn có một tiểu nha đầu đi theo.

“Vị này chính là Mẫu Đơn cô nương sao?” Mạnh Dư Yên khách khí hỏi. Nàng mặc dù không chính mắt gặp qua người thật, nhưng chuyện nàng ta cùng đại ca, sớm không phải bí mật trong Bạch Hồ thành.

Mẫu Đơn đang lựa vài dẹt nhìn phía hai người từ sau rèm đi ra, ánh mắt đồng thời đảo quanh trên người hai nàng, nhất thời không đoán ra người nào mới là Dư Yến.

Nhìn ra nghi hoặc của nàng, Mạnh Dư Yến chủ động mở miệng, "Mẫu Đơn cô nương chỉ định ta giúp cô lượng thân, có nhìn trúng vài dẹt vừa lòng hay chưa?"

Nghe nàng nói như vậy, Mẫu Đơn lập tức sáng tỏ thân phận của nàng, nhưng ánh mắt cũng không tự chủ nhìn nữ tử dung mạo tuyệt mỹ bên cạnh, thậm chí không biết thân phận nàng ta là ai.

"Ta lựa ba tấm vải gấm, màu sắc phân biệt là phi hồng, thu hương, minh hoàng tam sắc, mỗi kiện áo khoác ngoài đều phải có lụa trơn, nay mai giao hàng có thể chứ?" Mẫu Đơn hỏi. Vải trơn mỏng là xiêm y xuất sắc nhất Áng Vân phường, giá cả xa xỉ, nhưng chút bạc ấy nàng còn không để vào mắt.

"Không thành vấn đề. Nhưng thỉnh đưa trước một nửa tiền đặt cọc." Mạnh Dư Yến theo quy định thỉnh nàng đưa trước một nửa bạc, trong ngăn kéo lấy ra bố thước, đi đến bên cạnh nàng ta thay nàng lượng thân

"Vị cô nương này là?" Mẫu Đơn nhìn không được tò mò hỏi.

Nghĩ đến mới vừa rồi nàng cùng Mạnh Dư Yến từ trong đi ra, không chỉ dung mạo không tầm thường, một thân khí chất ung dung cũng không giống cô nương tầm thường, càng không nói đến nàng khoác lụa trơn mỏng trên người, cổ tay áo cùng làn váy đều thêu hình bướm, theo nàng đi lại, gấm màu tím phối hợp lụa trơn mỏng, phẳng phất như có điệp phi vũ.

Ở Hái Hoa Lâu loại người nào mà chưa từng thấy qua, liếc mắt một cái lập tức nhìn ra thân thể nàng ta không giống người bình thường

"Nàng...."

"Ta tên là Bùi Lưu Ly, trước mắt ở trong Mạnh phủ làm khách." Bùi Lưu Ly đánh gãy lời nói của Mạnh Dư Yến, một đôi mắt sáng thông minh lưu động đồng dạng đánh giá Mẫu Đơn một thân diễm lệ phong tình.

Đối với nàng ta, Bùi Lưu Ly cũng không xa lạ, hoặc là nên là ấn tượng thập phần khắc sâu; Nghĩ đến đây, liền không thể không nhớ tới nàng ta từng cùng Mạnh Ứng Hổ mây mưa, nhiều lần da thịt thân cận, ngực nhất thời dâng lên một cỗ bực mình.

Mẫu Đơn vừa nghe Bùi Lưu Ly ở tại Mạnh phủ, lập nghĩ ngay đến đã ba tháng Hổ gia vẫn chưa đến Hái Hoa Lâu tìm nàng, chẳng lẽ cùng cô nương trước mắt này có liên quan?

"Bùi cô nương có quan hệ với Mạnh phủ ra sao, vì sao lại ở trong Mạnh phủ?"

"Lưu Ly là tự đại ca mang về trong phủ làm khách." Mạnh Dư Yến thay nàng lượng thân, chủ động thay Bùi Lưu Ly thuyết minh, ám chỉ thân phận Lưu Ly trong phủ rất đặc biệt.

Cái gì? Là Hổ gia tự mình mang về Mạnh phủ làm khách? Vậy quan hệ giữa hai người cũng không phải là ít? Cũng khó trách nàng ở Hái Hoa Lâu ngày đêm hy vọng ba tháng, lại không đợi được người nàng muốn gặp.

"Bùi cô nương quan hệ với Hổ gia ra sao?" Mẫu Đơn sắc mặt khế biến, nhanh chóng đến trước mặt nàng.

Bùi Lưu Ly con mắt sáng nhắm lại, thầm nghĩ tình cảnh giữa hai người lúc này, nên cho tình địch đó hết hai mắt đi! Phấn môi cong lên, bỗng nhiên cảm thấy buồn cười. Ai nói nữ nhân là họa thủy? Nam nhân làm sao không phải?

"Mẫu Đơn cô nương hy vọng ta cùng Mạnh Ứng Hổ quan hệ ra sao? Hoặc là ta nên hỏi cô không hy vọng ta cùng hắn là loại quan hệ nào?" Bùi Lưu Ly hai mắt nhìn thẳng nàng, khuôn mặt tuyệt mỹ mỉm cười, hỏi ngược lại, vẫn chưa trả lời vấn đề của nàng.

Nghe vậy, sắc mặt xinh đẹp của Mẫu Đơn trầm xuống! Nàng gọi thẳng tên Hổ gia, tuy rằng vẫn chưa trả lời vấn đề của nàng, kì thực cũng đã nói cho nàng biết đáp án.

“Cô có biết ta cùng Hồ gia quan hệ ra sao không? Ngài ấy hàng tháng đều trở về Hái Hoa Lâu tìm ta. Cô có biết Hái Hoa Lâu là nơi nào không? Nam nhân luôn có thời điểm cần giải quyết, mà ngài ấy luôn bao hạ ta, không cho phép ta bồi nam nhân khác, cô có biết điều này có ý nghĩa gì không?” Mẫu Đơn tiến sát từng bước, mỗi bước hỏi một câu, không hề có hảo ý, nét mặt xinh đẹp cười đắc ý, ngạo nghễ nhìn nàng.

“Phải không?” Bùi Lưu Ly phấn môi khê nhếch, trên mặt tuyệt mỹ không thấy chút tức giận.”Theo ta biết, hắn đã ba tháng chưa đặt chân đến Hái Hoa Lâu. Ta nói đúng không? Nếu là như thế, vậy đại biểu chuyện cô cùng hắn đã là quá khứ, ta đây tại sao phải để ý?” Trên mặt tuy là cười, lửa giận lại dần dần bốc lên.

Mạnh Dur Yến ở một bên khăn trương vạn phần, chỉ sợ hai người làm âm ỉ lên, tuy rằng nàng nhất định đứng ở bên Lưu Ly, nhưng chỉ sợ liên lụy đến người của đại ca. Dù sao Lưu Ly ở trong phủ đã nửa tháng, đến bây giờ sắc mặt khi nhìn đại ca vẫn không hòa nhã, chỉ sợ trải qua thêm chuyện Mẫu Đơn này, sẽ càng giận.

“Cô.....” Mẫu Đơn tức giận đến cắn răng. Tình huống rõ ràng như vậy, tỏ vẻ nàng đoán đúng, Hồ gia quả thật vì Bùi Lưu Ly trước mặt mới không đến Hái Hoa Lâu tìm nàng.

“Nơi này phát sinh chuyện gì? Vậy quanh nơi này là không cần làm ăn sao?”

Một thanh âm trầm thấp nghiêm khắc truyền đến, cũng làm cho mọi người vây quanh xem, trừ bỏ khách, còn có tiểu nhị trong quán, đều tránh đường.

Mẫu Đơn vừa nghe đến thanh âm quen thuộc làm nàng ngày nhớ đêm mong, lập tức nhìn về phía thân hình cao lớn vừa tới, vui vẻ chạy đến trước mặt hắn.

Không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp gỡ hắn! Ba tháng rồi, nàng muốn gặp hắn, cũng không dám chủ động đi tìm, bởi vì nàng thập phần hiểu quan hệ hai người là giao dịch, nàng gặp ở nơi này, sao không vui vẻ được.

“Hồ gia, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp ngài, ngài..... đã lâu không đến Hái Hoa Lâu tìm ta, đêm nay muốn hay không....” Mẫu Đơn lời còn chưa dứt, nhìn thấy hắn hoàn toàn không nhìn sự tồn tại của nàng, bước đi qua bên cạnh, đứng ở trước mặt Bùi Lưu Ly, nhất thời giận trắng mặt.

“Không phải nói nàng hảo hảo ở ngân hàng tư nhân chờ ta cùng nhau dùng cơm trưa sao? Vì sao lại không nghe lời. Nàng không thể thuận ta một lần sao?” Mạnh Ứng Hồ trên mặt lạnh lùng có chút giận. Nếu có thể, hắn thật muốn cột nàng vào người, làm cho nàng muốn đi cũng không được. Không khỏi hoài niệm thời gian khi hôn phách nàng rời khỏi người, hắn giờ nào khắc nào đều có thể nhìn thấy nàng, hai người sớm chiều ở chung.

“Người thuận theo Hồ gia nhiều dữ dội, làm sao thiếu một người như ta?” Khuôn mặt tuyệt mỹ nén giận, phấn môi quật cường bắt đầu chum chim, trừng mắt hắn.

Mạnh Ứng Hồ lãnh mâu nguy hiểm mị khởi. Nếu hiện tại không có hai người bên cạnh, hắn tuyệt đối hung hăng hôn nàng một chút, làm cho nàng vô lực mềm mại ngã vào người hắn, miễn cho cái miệng nhỏ nhắn kia lại nói những lời làm hắn tức giận.

“Ngộ thiện đã đến, cùng đi dùng bữa đi.” Mạnh Ứng Hồ lại nhường nhịn nàng, dùng càn khả năng bình tĩnh nói.

“Không cần. Ta đi cùng Dur Yến là tốt rồi, Hồ gia ngài cùng Mẫu Đơn cô nương đi ăn đi, dù sao hai vị đã ba tháng không gặp, hắn là có rất nhiều chuyện để nói, sẽ không quấy rầy hai vị.” Bùi Lưu Ly lời kéo Mạnh Dur Yến sững sờ ở một bên đi ngang qua hắn, trực tiếp ra ngoài, hoàn toàn không chừa mặt mũi cho hắn.

Nếu đổi lại bình thường nàng không nhìn đến tồn tại của hắn, bỏ chạy lấy người, Mạnh Ứng Hồ tuyệt đối tức giận. Nhưng nghe lời của nàng có vẻ không như vậy, rõ ràng là nàng đang ghen, giận chuyện hắn cùng Mẫu Đơn. Nguyên bản ngực sắp bùng nổ tức giận nhảy mắt biến mất, bực mình ngược lại gọi lên một chút cười.

Người khác cung kính gọi hắn là Hồ gia, mà mỗi khi nàng kêu hắn là Hồ gia, khẩu khí trào phúng chiếm đa số, chẳng thà nàng mang cả họ tên hắn kêu còn dễ nghe. Ai! Gặp gỡ nàng cũng chỉ có thể chấp nhận.

“Hồ gia.....” Mẫu Đơn vẻ mặt sợ hãi, nhìn sắc mặt hắn tâm tình bất định, sợ hãi kêu.

“Ta sẽ không đi Hải Hoa Lâu nữa, giao dịch của chúng ta hủy bỏ, về sau đừng để ta biết người làm chuyện trước mặt Lưu Ly, nếu không ta sẽ không thủ hạ lưu tình.” Mạnh Ứng Hồ cũng không thèm nhìn nàng, cảnh cáo qua loa, nhanh rời đi.

“Quan hệ của ngài cùng Lưu Ly ra sao?” Mẫu Đơn cố lấy dũng khí lớn tiếng hỏi, mới vừa rồi không nghe được vấn đề từ trong miệng Bùi Lưu Ly, cho dù đáy lòng đã biết, vẫn là muốn nghe chính mồm hắn nói ra.

Mạnh Ứng Hồ ngừng cước bộ một chút, thân hình cao lớn vẫn chưa quay đầu.”Nàng chính là thê tử duy nhất của ta.” Nói những lời này, cũng tương đương ở trước mặt mọi người tuyên cáo thân phận tương lai của Bùi Lưu Ly, bước đi ra khỏi cửa tiệm.

Mẫu Đơn cứng rắn bức chính mình nén nước mắt xuống, không muốn làm người ta chế giễu vào lúc này. Nàng hiện tại hoàn toàn mất hy vọng, là nàng ngay từ đầu ngốc nghếch giao tâm chính mình ra, biết rõ hắn vô tình đối với mình.

Mỗi hồi hắn tìm đến nàng, cũng không qua đêm, luôn vội vàng đi mất. Hắn biểu hiện thật sự rõ ràng, hai người là giao dịch theo nhu cầu. Là nàng ngốc đến nỗi ôm một tia hy vọng, chờ hắn nghĩ chân liếc nàng một cái, hiện tại hết hy vọng cũng tốt.

Mẫu Đơn nghĩ nàng là hoa khôi Hải Hoa Lâu, Hồ gia hắn không nhìn được hàng hóa, tất có người khác. Thẳng lưng, rào bước rời đi.

“Đáng giận Mạnh Ứng Hồ, nam nhân quả thật háo sắc!”

Bùi Lưu Ly nhìn thức ăn đầy bàn, đáng tiếc khẩu vị mất hết, tức giận đến cố gắng đổ nước trà tiêu hỏa.

Mạnh Dư Yên thấy nàng tức giận, vẫn chưa chút tổn hại về xinh đẹp của nàng, bộ dáng nàng kích động nhưng thật ra hấp dẫn mọi người trong quán kinh diễm chú ý.

“Lưu Ly, tỷ cũng đã nói, đại ca đã ba tháng không đi Hải Hoa Lâu, hiện tại lại có tỷ, sẽ không đi, tỷ cũng đừng tức giận nữa.” Mạnh Dư Yên lựa lời khuyên bảo.

“Cái gì kêu lại có ta? Quan hệ giữa ta cùng hắn cũng vô dụng.” Bùi Lưu Ly chết cũng không thừa nhận, nhất là khi đang tức giận.

“A!” Mạnh Dư Yên ngậm bực chính mình nói lỡ, thật cẩn thận sửa miệng khuyên nhủ.” Chuyện đại ca cùng Mẫu Đơn đã là việc quá khứ, tỷ cũng đừng để trong lòng.”

Bùi Lưu Ly hít một hơi thật sâu, nàng không nên mỗi lần gặp Mạnh Ứng Hồ lại khiến chính mình mất bình tĩnh, trở nên một chút cũng không giống mình.

Như Dư Yên nói, chuyện hắn cùng Mẫu Đơn đã sớm qua đi, nàng thật không nên để ý, nhưng trong đầu lại quên không được cảnh tượng hắn cùng Mẫu Đơn dây dưa trên giường, làm cho đáy lòng nàng không thoải mái.

“Tiểu nhị, lấy một bầu rượu đến.” Bùi Lưu Ly càng nghĩ càng phiền lòng, dương tay gọi tiểu nhị đưa bầu rượu đến

“Lưu Ly, tỷ chưa ăn cái gì, như vậy uống có được không?”

Mạnh Dư Yên ngăn cản không được, mắt thấy tiểu nhị động tác nhanh chóng đưa bầu rượu đến, Bùi Lưu Ly lập tức thay chính mình châm chén rượu, ngửa đầu uống.

“Muội đừng quản ta. Trước kia ở nhà, mọi người cũng không cho ta chạm vào một giọt rượu, hiện tại không có người quản ta, để cho ta uống đủ.” Bùi Lưu Ly một ly lại một ly, nàng bất chấp giá nào, quản hắn cái gì uống say thất thổ, uống trước nói sau.

Mạnh Dư Yên vô lực ngăn cản, đành phải một mặt ăn đĩa rau, một mặt nhìn chăm chăm nàng uống rượu, cũng may nơi này cách Áng Vân phòng không xa, cho dù Lưu Ly uống rượu, nàng cũng có thể giúp Lưu Ly về quán nghỉ ngơi.

Bùi Lưu Ly mắt thấy bầu rượu thứ nhất xong rồi, lại dương tay gọi tiểu nhị đem một bầu rượu đến nữa, hai gò má đỏ hồng, làm cho gương mặt tuyết mỹ càng thêm đẹp đẽ, làm cho tiểu nhị nhất thời xem đến ngây ngốc, sau khi đưa rượu lại, ánh mắt lưu luyến không rời đi.

“Đủ rồi! Lưu Ly, tửu uống nhiều lắm.” Mạnh Dư Yên tay vươn ra muốn cướp bầu rượu, lại bị nàng ngăn lại.

‘ Khó được ta hôm nay muốn uống cho thống khoái, muội cũng đừng ngăn cản ta.” Bùi Lưu Ly cầm bầu rượu, đã có men say, mồm miệng không rõ nói.

“Dư Yên, sao muội lại ở đây?”

Ngay khi Mạnh Dư Yên không biết làm thế nào cho phải, bên canh đột nhiên truyền đến âm thanh kinh ngạc.

Mạnh Dư Yên vừa quay đầu, khi nhìn thấy người tới, trên mặt có chút kinh hãi, phút chốc đứng lên

“Kì đại ca, sao huynh lại ở đây?”

“Ta đến tìm Khai Vân, đi qua khách sạn thuận tiện mua một ít đồ ăn sáng đem qua, cho dù trong hiệu cầm đồ không thể uống rượu, pha trà ăn sáng chắc là có thể.” Kì Chân sang sang cười to, trên tay cầm cái túi đã đóng gói tốt đồ ăn sáng.

Mạnh Dư Yên nhìn hẩn theo thói quen trên mặt ý cười dừng cảm, khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng cúi xuống, khẽ nhếch môi có chút vui mừng nói không nên lời.

“Vị cô nương kia là?” Kì Chân nhìn Bùi Lưu Ly đã say ghé vào trên bàn, tò mò hỏi.

“Thảm. Lưu Ly, tửu thật sự uống say , không biết đại ca có thể tức giận hay không?” Mạnh Dư Yên nhẹ lay động đầu vai nàng, thấy nàng cũng không nhúc nhích, gấp đến độ bắt đầu lo lắng

“Vị cô nương này có quan hệ gì với Hồ gia?” Kì Chân nghe ra được trong lời nói của nàng có chút khác thường.

“Lưu Ly là cô nương đại ca thích, trước mắt ở tạm trong phủ. Nàng cùng đại ca có chút chuyện.” Mạnh Dư Yên nói thật sự uyển chuyển

Nghe vậy, Kì Chân còn không kịp cảm thấy kinh ngạc, khéo mắt dư quang liếc thấy một thân ảnh màu đen không biết lúc nào toát ra, động tác thập phần nhanh chóng, tay cầm chủ thủ tướng thừa dịp hai người nói chuyện không để ý, một đao hướng Bùi Lưu Ly ngã vào trên bàn.

“Cẩn thận!” Kì Chân đẩy Dư Yên trước mặt, dưới tình thế cấp bách, đưa đồ ăn sáng trên tay quăng hướng hắc y nhân, hắc y nhân một đao đánh lén thất bại, đang muốn thử lại, Kì Chân một chương bỏ về hắc y nhân, không ngại chủ thủ trong tay hắn.

Kì Chân mỗi một chiêu đều mang lực đạo mạnh mẽ, hắc y nhân che mặt thấy kinh động nhiều người, một cước đem chiếc ghế đá hướng Kì Chân, thừa dịp đào thoát.

“Lưu Ly!” Mạnh Dư Yên kinh hoảng cẩn thận xem xét Bùi Lưu Ly, cũng may nàng không có bị thương, cảm thấy nhẹ nhàng thở ra.

“Dư Yên, tuy rằng không biết hắc y nhân che mặt kia là ai, dám ở ban ngày ban mặt động thủ giết Bùi cô nương, nhưng tốt nhất vẫn là mau đem Bùi cô nương đưa trở về mới tốt.” Kì Chân sắc mặt ngưng trọng nói. Tên hắc y nhân kia võ công không kém, nên mau đem chuyện này báo Hồ gia mới được.

“Được. Kì đại ca, có thể phiền toái huynh giúp ta đem Lưu Ly trở về hay không?” Mạnh Dư Yên nâng dậy say bất tỉnh nhân sự Bùi Lưu Ly

Kì Chân miệng nói câu mạo phạm, liền đem Lưu Ly từ chỗ ngồi ôm lấy, hai người một trước một sau rời đi khách sạn.

Chương 9

Trong đại sảnh Mạnh phủ tràn ngập một cỗ không khí nặng nề, bọn nha hoàn sau khi đưa trà nóng lên, liền thông minh thối lui, chỉ sợ vạ lây.

Chỉ thấy đại thiếu gia bình tĩnh sầm mặt, khoanh tay đứng ở hành lang dài ngoài đại sảnh, mặt hướng cửa lớn, không cần hỏi mọi người cũng biết đại thiếu gia nhất định là đang chờ Bùi cô nương về.

Qua không bao lâu, đại phu nhân nguyên bản vui vẻ xuất môn không bao lâu lại giận dỗi trở về, vừa thấy đại thiếu gia, đã nói có chuyện muốn nói. Tuy rằng mọi người đều thật sự tò mò, rốt cuộc có chuyện gì có thể làm cho đại phu nhân giận thành như vậy, lại không ai dám lưu lại.

Đại phu nhân đầu tiên là uống trà nóng, bình ổn tức giận dọc theo đường đi trở về, mới ngẩng đầu nhìn người ngồi đối diện, con lớn nhất hoàn toàn không nhìn bà tức giận.

“Ứng Hồ, con nói rõ ràng cho ta, con cùng Mẫu Đơn kia chẳng lẽ vẫn không chấm dứt sao? Vì sao để loại nữ tử này làm Lưu Ly giận bỏ đi?”

Đại phu nhân vừa mới đi một chuyến đến Áng Vân phường, người bên trong vừa thấy bà, liền nói cho bà nghe Lưu Ly giúp cái đại ân, làm cho xiêm y có thể đưa đi phủ Tôn tướng quân đúng hạn giao hàng. Nghe được tin chính vui vẻ, lại nghe đến tin Mẫu Đơn tới cửa âm ỉ, làm Lưu Ly giận bỏ đi rồi.

Bà đầy bụng tức giận trở về, muốn chính tai nghe con lớn giải thích với bà như thế nào!

“Mẫu Đơn chính là đến Áng Vân phường làm xiêm y, trùng hợp gặp Lưu Ly thôi. Chuyện giữa con cùng nàng ta đã sớm kết thúc.” Ứng Hồ lãnh đạm nói, năm ngón tay gõ gõ, lãnh mâu thỉnh thoảng nhìn phía bên ngoài.

Lâu quá! Lưu Ly cùng Dư Yến ăn một chút cơm, có cần lâu như vậy không? Mới vừa rồi hai người đi quá nhanh, Tiểu Phụng không đuổi kịp, nếu không hẳn sẽ không ở trong này chết khô đợi.

Nghe hẳn nói như vậy, đại phu nhân hơi dịu lại, nhưng sắc mặt vẫn không hòa nhã.

“Con tính khi nào cùng Lưu Ly thành thân?” Hôn sự này vẫn là sớm xong xuôi tốt, để tránh ngày nào đó bà thấy con dâu bị tức đến bỏ đi, nàng dâu tốt như vậy tìm đâu ra.

“Con lúc nào cũng đều có thể, vấn đề không ở trên người con, con cũng không thể ép nàng thành thân được!” Tuy rằng hẳn rất muốn làm như vậy, nhưng nàng đến bây giờ đối với hẳn vẫn xa cách, nếu lại làm như vậy, không cần nói nàng không tha thứ hẳn, chỉ sợ lúc này người Bùi gia cũng sẽ không hiền lành bỏ qua.

“Con .....” Đại phu nhân bắt đầu dĩ vãng. Tình huống hai người ở chung, bà cũng chính mắt nhìn thấy. Rõ ràng hai người đối với nhau có tình, một cái không muốn yếu thế, một cái tính tình ương ngạnh, kết quả liền cứng rắn, người ở một bên nhìn lòng thấp thỏm không thôi.

Đúng lúc này, một nha hoàn vội vàng đi vào đại sảnh, miệng còn kêu âm ỉ:

“Đại thiếu gia! Bùi cô nương bị người ta bế trở về.”

Mạnh Ứng Hồ biến sắc. Thân ảnh cao lớn chợt lóe, chạy đi đại sảnh, trùng hợp nhìn thấy Kì Chân ôm Bùi Lưu Ly nghênh diện đi tới.

Mạnh Ứng Hồ sắc mặt âm trầm, tiến lên đem thiên hạ trong lòng Kì Chân bế trở về, một mùi rượu đầy đặc nháy mắt từ người Bùi Lưu Ly xông vào.

“Chuyện gì đã xảy ra? Vì sao nàng say đến như vậy?” Mạnh Ứng Hồ lãnh mâu không hờn giận bắn về phía Mạnh Dư Yến, trách cứ nàng chưa đem người chiều cổ tốt.

“Đại ca, là Lưu Ly vừa đến khách sạn bỗng nhiên uống rượu, này nọ cũng không ăn, ta khuyên như thế nào cũng vô dụng.” Mạnh Dư Yên thấy đại ca nhìn chằm chằm ủy khuất nói.

“Kì Chân, vì sao ngươi ở cùng một chỗ với các nàng?” Mạnh Ứng Hồ lãnh mầu hồ nghi nhìn chăm chú vào hắn.

“Hồ gia, ta vừa vặn đến khách sạn mua một ít đồ ăn, muốn đi tìm Khai Vân, mới có thể gặp gỡ các nàng, cũng trùng hợp cứu Bùi cô nương.” Kì Chân thấy hắn nhìn chăm chú, thấy có một cỗ áp lực vô hình nghênh diện mà đến, nói nhanh một hơi.

“Nói cho rõ ràng.” Mạnh Ứng Hồ mày kiếm hơi nhíu, trừng mắt nhìn thiên hạ ngủ say trong lòng, còn không biết chết sống nói những lời say, còn muốn đòi uống rượu.

Kì Chân đem sự tình mơ hồ nói qua một lần, bàn chân tùy thời muốn chạy ra ngoài.

“Lần này đa tạ ngươi cứu giúp, ta nợ ngươi một lần.” Mạnh Ứng Hồ sau khi nghe xong khuôn mặt tuấn tú hung ác nham hiểm, ôm thiên hạ trong lòng nhanh rời đi.

“Kì Chân, phiền toái cậu vào đây ngồi một chút, ta có lời muốn hỏi.”

Đại phu nhân theo sau đi ra, sớm đem đôi thoại của ba người nghe được nhất thanh nhị sở, khách khí thỉnh hắn tiến vào đại sảnh.

Kì Chân mắt thấy đi không được, cũng chỉ nghe mệnh đi vào đại sảnh, đem chuyện tình lại kể rõ một lần.

Mạnh Ứng Hồ ôm Bùi Lưu Ly say rượu một đường hồi Hồ Gầm Các, sau khi nha hoàn đem nước ấm lên, phân phó bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào quấy rầy.

Nhìn Bùi Lưu Ly ở trên giường say rồi tỉnh rồi mừ, còn thì thào nói, Mạnh Ứng Hồ bất đắc dĩ thở dài, đem khăn vải thấm qua nước nóng rồi vắt, chà lau khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Bùi Lưu Ly say, không hồn giận chụp bàn tay đang chải tóc nàng, miệng than thờ, “ta còn muốn uống, đem một bầu rượu nữa.”

Mạnh Ứng Hồ thấy vậy, cắn răng nói, “Ta còn không biết, nguyên lai nàng là tửu quỷ.”

“Ngươi là ai?” Bùi Lưu Ly đột nhiên ngồi dậy, khuôn mặt đỏ hồng nhỏ nhắn kẻ sát vào hắn đang ngồi trên giường, mùi rượu dày đặc lại làm Mạnh Ứng Hồ sắc mặt khó coi, “Ngươi vì sao vẫn nhích tới nhích lui, không cần lại cử động nữa.” Nàng nắc một cái, oán giận nói.

“Ta không hề cử động, là nàng cử động.” Mạnh Ứng Hồ một tay đỡ lấy eo nhỏ của nàng, chỉ sợ nàng ngã xuống giường. Vì sao hắn muốn ngồi chỗ này cùng một con ma men nói chuyện? Nếu đổi thành người khác, hắn sẽ trực tiếp cho một quyền, để tên đó hoàn toàn ngất luôn cho rồi.

“Ta nhìn ngươi rõ ràng là tên đáng giận Mạnh Ứng Hồ.” Hai tay nhỏ bé bắt được vạt áo của hắn, mình tiến vào trong lòng hắn, nhíu mắt trừng hắn. “Người khác sợ Hồ gia, ta không sợ. Ngươi là đồ háo sắc, đã có Mẫu Đơn, sao còn bắt ta đến!” Sau khi kích động rửa xong, lại nắc cái ách.

Mạnh Ứng Hồ khuôn mặt tuấn tú âm trầm trừng mắt nhìn thiên hạ say rượu phát điên trong lòng, nhẫn nại nhắm mắt lại, lại mở mắt ra, muốn giải thích với con ma men.

“Chuyện ta cùng Mẫu Đơn là quá khứ.” Hắn lại nhắc lại

“Ta chỉ nghĩ đến hai người các ngươi ở Hải Hoa Lâu mây mưa thất thường, liền không thể không tức giận.” Vừa nói vừa dùng hai tay nhỏ bé đánh vào ngực hắn phát tiết tức giận.

Đối với chuyện này, Mạnh Ứng Hồ quả thật là không lời nào để nói, khuôn mặt lạnh lùng hiểm khi toát ra vẻ thất bại, đáng tiếc nàng xem không rõ lắm. Ai kêu cách hai người quen biết không giống người thương, đến nỗi không nên xem cũng xem, toàn làm cho nàng xem, cũng biết, hai tay ôm eo nhỏ của nàng, chỉ có thể cúi đầu nhẹ dõ dành.

“Loại chuyện này về sau sẽ không xảy ra, đừng tức giận nữa.”

“Mẫu Đơn nói người bao hạ nàng, không cho phép nàng đi tìm nam nhân khác, này có nghĩa là gì? Lúc ấy nàng có một vị trí đặc biệt trong lòng người sao?” Bùi Lưu Ly say mất lờ đờ, lại néo vạt áo hắn, cũng không quên lời Mẫu Đơn đã nói qua.

“Đương nhiên không phải. Ta chỉ là sợ bản, không muốn cùng nam nhân khác dùng chung một nữ nhân thôi.” Mạnh Ứng Hồ đầu đầu nghĩ tới nếu là bình thường, hắn thực vui vẻ xem bộ dáng nàng ghen, nhưng giờ phút này nàng căn bản say đến nói không rõ.

“Người cùng nàng ở Hải Hoa Lâu, người đối với nàng như thế nào?” Bùi Lưu Ly xoay mình không hề phòng bị đem hắn đẩy xuống giường, thân mình mềm mại đè lên trên hắn.

Mạnh Ứng Hồ lãnh mâu kinh ngạc trợn to, lập tức cúi đầu nở nụ cười, nhìn thiên hạ ở trên người hắn, vì say rượu mà nhiễm một tầng màu hồng kiêu diễm, giờ phút này say đến tức giận bồng bồng chất vấn hắn, cùng vẻ bình tĩnh ngày thường tựa như hai người.

Hắn nghĩ, về sau sẽ thường xuyên chuốc nàng quá chén, dù sao nàng khi say rượu so với bình thường thành thực hơn. Nhưng điều kiện tiên quyết là, phải có hắn làm bạn mới được.

“Người cười cái gì!” Bùi Lưu Ly lại dùng hai tay đánh ngực hắn

“Lưu Ly, nàng muốn biết ta ở Hải Hoa Lâu đối với Mẫu Đơn như thế nào không?” Mạnh Ứng Hồ mắt bốc hỏa, tay khẽ vuốt ve hai gò má nàng, dụ hoặc cười khế, quăng ra một cái mồi câu, chờ nàng mắc bẫy.

Quả nhiên, nàng ngây ngốc nói: “Ta muốn biết.”

“Vậy nàng cũng đừng hối hận.”

Vừa mới nói xong, hai người nháy mắt thay đổi vị trí, lửa nóng quắc trụ phần môi của nàng, trần trọc hút, đầu lưỡi dẫn dụ cái lưỡi mê người của nàng, kịch liệt dây dưa, hai tay ở thân thể mềm mại của nàng du di..

Bùi Lưu Ly cảm thấy thần trí càng thêm hoa mắt, không thể ức chế thở gấp liên tục, xiêm y trên người tùy ý kiện kiện bị bong ra từng mảng.

“Lưu Ly, ta là ai?” Mạnh Ứng Hồ hạ xuống bên tai nàng hôn, thở hỗn hển hỏi, hai tay càng không ngừng ở trên thân thể dần dần trần trụi du di, nhìn thiên hạ trên người chỉ còn cái yếm, hai mắt cực nóng.

“..... Mạnh..... Ứng..... Hồ.....”

Bùi Lưu Ly nhin không được yêu kiều ra tiếng, chỉ cảm thấy trên người tựa hồ càng nóng, ở dưới thân hắn không an phận mấp máy.

Mạnh Ứng Hồ thở hỗn hển, xé cái yếm trên người nàng, hai thân mình trần trụi kịch liệt dây dưa, âm thanh hỗn hển cùng với yêu kiều đan vào, trong phòng xuân ý dạt dào.

Lông mi dài nhẹ nhàng cử động, ngay sau đó, vừa đau khổ nhắm mắt lại.

Quả nhiên, liều lĩnh uống rượu, kết cục chính là đau đầu không thôi. Đợi chút! Tựa hồ có chỗ nào không thích hợp...vì sao nàng trừ bỏ đau đầu, còn cảm thấy tứ chi bủn rủn, vô lực nhúc nhích, lại mở mắt ra.

Dọa! Nghẹn họng nhìn trần trời ngực bóng loáng trần trụi trước mắt, nhin không được kêu ra tiếng. Lại cúi đầu nhìn chính mình cũng đồng dạng trần trụi, hơn nữa rõ ràng cảm nhận được hai thân mình dây dưa cùng một chỗ trong chăn ấm, một chân của hắn cắm vào giữa hai chân nàng, còn có một đôi tay to đang vuốt ve eo nhỏ của nàng, nàng kinh ngạc ngẩng đầu, lập tức chống lại một đôi mắt nóng rực.

“Sớm a!” Mạnh Ứng Hồ mỉm cười nhìn vẻ mặt khiếp sợ của nàng, cảm thấy thú vị

“Ngươi ngươi ngươi.....”khuôn mặt tuyệt mỹ trắng bệch, bộ dáng chịu đả kích lớn, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.

Mạnh Ứng Hồ khỏe môi gợi lên một chút cười, dường như phải giúp nàng khôi phục trí nhớ, lửa nóng lại quắc trọi môi của nàng, thân thể cao lớn trần trụi lại đè lên thân thể mềm mại, hai tay lưu luyến âu yếm toàn thân nàng.

“Nhớ ra chưa? Là nàng chủ động ngã lên ta, nam nhân không tha người khơi mào.”Lời lẽ dao động bên tai nàng, cùng với không ngừng hạ xuống dưới hôn thân thể mềm mại ở dưới là hấn tha thiết mơ ước, tạo thành chuyện trước cũng tốt, xem nàng làm sao bỏ chạy.

“Ngươi.....”Bùi Lưu Ly bị hai tay hấn đùa giỡn khắp nơi làm thở gấp liên tục, cắn bàn vô lực hỏi

“Lưu Ly..... Ta lại muốn nàng.”Chưa dứt lời, đã hôn lên ngực rất tròn của nàng, Bùi Lưu Ly không khống chế được yêu kiều, để mặc hấn chủ đạo tình dục triền miên lại hoàn toàn đảo điên thần trí của nàng.

Thật lâu sau, Bùi Lưu Ly môi mê mẩn, Mạnh Ứng Hồ yêu thương khẽ hôn lên môi nàng mới đứng dậy rời đi. Thay nàng kéo cái chăn phủ ấm, xuống giường mặc quần áo, khi rời đi tắm phòng, Giang Uy đã canh giữ ngoài cửa.

“Từ giờ trở đi, theo bên cạnh nàng, nếu nàng có gì sơ xuất, ta hỏi ngươi.”

Là hấn gần như khinh thường nguy hiểm của nàng, cũng may là lần này có Kì Chân kịp thời xuất hiện cứu nàng, hấn tuyệt không cho phép sự việc như vậy lại phát sinh.

“Dạ!”Giang Uy vượt cấm lĩnh mệnh.

“Còn có, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào âm ỹ nàng. Một lúc lâu sau, kêu Tiểu Phượng đem bể nước ấm đổ đầy, ở tiểu sảnh chờ nàng tỉnh.”Mạnh Ứng Hồ dặn dò xong liền đi.

Khi Bùi Lưu Ly tỉnh lại, đã là chuyện của một lúc sau. Nhìn thân thể mềm mại che kín xanh tím, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi hé ra nét khổ sở.

Mạnh Ứng Hồ đem nàng thành đồ ăn mà cần sao? Xuống tay không thể nào nhẹ một chút?

Trong đầu xẹt qua một màn hai người dây dưa, Bùi Lưu Ly xấu hổ túm quần than nhẹ ra tiếng, chỉ cảm thấy đầu càng đau. Uống rượu quả nhiên là hồng việc, nhìn xem nàng đã làm chuyện tốt gì!

Canh giữ ở ngoài phòng khách Tiểu Phượng nghe được trong phòng truyền đến tiếng vang, vội vàng đi đến, cách màn giường nói với bên trong.

“Bùi cô nương, đại thiếu gia có dặn, sau khi cô tỉnh hầu hạ cô tắm rửa, nước ấm trong bồn đã chuẩn bị tốt, thỉnh Bùi cô nương đi tắm.”

Nghe vậy, Bùi Lưu Ly càng thêm khốn quẫn. Toàn Mạnh phủ sợ không biết đang nói hai người làm cái chuyện tốt gì. Hai người cùng nhau bỏ qua bữa sáng người Mạnh gia coi trọng, mà hấn lại lệnh Tiểu Phượng chờ nàng tỉnh lại..... Vô lực vùi đầu vào giữa hai tay, nàng thật sự không còn mặt mũi gặp người, nếu là để nương biết, nàng có thể sẽ bị..

“Bùi cô nương?”Tiểu Phượng thật lâu không có nghe thấy bên trong truyền đến thanh âm, chần chờ lại thấp giọng hỏi

“Làm sao vậy?”

Mạnh Ứng Hồ không tiếng động bước vào trong phòng, liền thấy Tiểu Phượng tham đầu tham não nhìn màn giường

Tiểu Phượng kinh hách vỗ về ngực, vội vàng khom người nhất phúc hồi báo:”Đại thiếu gia, ta rõ ràng chợt nghe đến bên trong truyền đến thanh âm, tưởng Bùi cô nương tỉnh, nhưng hình như không phải.”

Mạnh Ứng Hồ khéo môi gợi lên một chút cười, biết giờ phút này thiên hạ bên trong sợ là xấu hổ đến không mặt mũi gặp người. Vẫy tay ý bảo Tiểu Phượng đi trước lui ra, thế mới tiến lên vạch màn giường ra

Lãnh mâu mỉm cười chống lại một đôi mắt sáng xấu hổ, bức tức, trên gương mặt lạnh lùng có chút ôn nhu, đem chân gấm tơ lụa phủ lên thiên hạ lửa lò kéo ra, trên hai cánh tay trắng còn có vết xanh tím che kín, không cần đoán cũng biết kia đúng là kiệt tác của hắn, không chạy đi đâu được.

Nhìn vết xanh tím dọa người trên người nàng, Mạnh Ứng Hồ không khỏi trách cứ mình quá mức càn rỡ, không đợi nàng phản ứng, rút chân gấm phủ trên người nàng, đem nàng ôm lấy.

“Người muốn làm gì?” Bùi Lưu Ly đỏ bừng mặt, không dám nhìn hắn, thân mình trần trụi tiếp xúc không khí rét lạnh run run trong lòng hắn

Mạnh Ứng Hồ cúi đầu nhìn nàng một cái, cước bộ nhanh hơn, hướng bồn tắm sau giường đi tới. Một bước tiến tới phòng tắm, nhiệt khí bên trong thoáng chốc làm người ta cảm thấy ấm áp rất nhiều. Cẩn thận đem nàng bỏ vào bồn tắm đầy nước ấm.

Bùi Lưu Ly hai chân một bước tiến vào trong bể, lập tức trốn qua một bên, đem thân mình trần trụi lui lại một góc, chỉ sợ nước trong suốt làm thân mình trần truồng của nàng nhìn không sót thứ gì.

Ngay khi nàng xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn phía hắn, đang nghi hoặc vì sao không nghe thấy thanh âm của hắn, đột nhiên một khối ngực dày trần trụi từ phía sau dán vào lưng trần của nàng. Nàng kinh hô ra tiếng, ngay sau đó, thân mình bị cuốn lại, đôi mắt hắn đồng dạng thân trần, hai người mặt đối mặt, nàng bị hắn vây ở trong lòng, mà hắn thoải mái ôm nàng nằm dựa vào một góc bể sáng sủa.

“Người..... đừng xằng bậy.” Bùi Lưu Ly chỉ dám nhìn chằm chằm bộ ngực bóng loáng trước trước mặt, không có dũng khí ngẩng đầu nhìn hắn, lại cực lực bỏ qua bàn tay to đang dao động ở trên lưng nàng.

Mạnh Ứng Hồ xem vẻ mặt xấu hổ không được tự nhiên của nàng, nhin không được cười nhẹ, yêu thương hạ xuống trán nàng hôn, cũng không tiến thêm một động tác nào, hắn chính là muốn cùng nàng tắm rửa mà thôi.

“Thực xin lỗi, ta rất càn rỡ. Ai kêu nàng say rượu chủ động câu dẫn ta, mà ta lại rất muốn nàng, cho nên tuyệt không muốn nhin dục vọng của mình đối với nàng nữa. Nhưng ta còn rất thô lỗ, mới có thể biến nàng thành một thân xanh tím.” Bàn tay to dao động không tha ở trên người nàng che kín dấu vết kích tình của hai người.

“Người không phải quân tử. Biết rõ ta say rượu, sẽ không nên nhân cơ hội chiếm tiện nghi.” Bùi Lưu Ly lên án hắn, xấu hổ, tay nhỏ bé dấm nhẹ vào ngực hắn.

“Cho tới bây giờ ta chưa nói qua chính mình là quân tử, không phải nàng cũng bảo ta là gian thương sao? Huống chi ta cùng với thê tử của mình ôn tồn có gì không đúng?” Bàn tay to lại nắm gọn tay nàng, nhin không được hạ xuống hôn.

“Ai là thê tử của người?” Bùi Lưu Ly vẫn không cam lòng. Không thể nghĩ tới say rượu thất thân, nhưng là chính mình chủ động. Biết rõ mình tử lượng kém, thực không nên nhất thời xúc động, nhưng, hối hận cũng đã muộn.

“Nếu không phải nàng cự tuyệt ta cầu hôn, nói không chừng chúng ta đã sớm thành thân.” Nhắc tới chuyện này, hắn vẫn là không thể không hờn giận.

“Người còn dám nhắc tới chuyện này, là ai gạt ta trước?” Bùi Lưu Ly tức giận không thua gì hắn, tức giận đến nổi rút tay nhỏ bé từ tay hắn ra.

Mất thấy hai người lại vì cùng một sự kiện ầm ĩ, Mạnh Ứng Hồ dùng phương pháp hữu hiệu nhất ngăn cản hai người tranh chấp, cúi đầu hôn nàng. Hai người đây đưa cho đến khi nàng thở hổn hển, hắn mới buông nàng ra.

Bùi Lưu Ly thở hồng hộc, vô lực ỉ ôi tựa vào trong lòng hắn, thì thầm trong miệng tiểu nhân bỉ ổi.

Mạnh Ứng Hồ hai tay ôm trọn thân thể mềm mại trong lòng, mắt có chút áp lực, nhìn thiên hạ trong lòng, khuôn mặt tuần tú chạm vào vành tai và tóc mai của nàng, ở bên nàng thấp giọng nói huyền thuyên

“Chuyện ta cùng Mẫu Đơn đã qua, về sau trừ nàng ra, ta sẽ không cùng nữ tử dây dưa, cho nên đừng vì chuyện này mà tức giận nữa được không?”

Bùi Lưu Ly khẽ hừ một tiếng, nhắm mắt lại, ngữ điệu trầm thấp bên tai nàng nói nhỏ, giống như bài hát ru con; Còn có, thân mình ngâm trong nước ấm, nàng không khỏi thả lỏng thân mình, đem sức nặng toàn thân dựa vào trong lòng hắn, vì biết hắn sẽ bảo vệ tốt nàng.

“Lưu Ly, còn nhớ rõ nàng có nói qua khi nàng gặp chuyện không may từng ở trên xe ngựa ăn chút điểm tâm Xuân Mãn Lâu phải không?” Mạnh Ứng Hồ cúi đầu nhẹ hỏi thiên hạ trong ngực, nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của nàng, trong mắt hiện lên một chút yêu thương.

Bùi Lưu Ly ưm một tiếng, chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái không muốn động dậy, ngay cả mí mắt cũng sắp không mở ra được. Khuôn mặt nhỏ nhắn không tự giác ở trong ngực cọ xát, như là tìm vị trí thoải mái, sau đó như tìm được, môi khẽ nhếch, thỏa mãn thả lỏng ý thức.

Mạnh Ứng Hồ sủng ái nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn không phòng bị, luyến tiếc đánh thức nàng, xem ra là hắn làm nàng mệt muốn chết rồi. Ôn nhu dừng ở khuôn mặt buồn ngủ của nàng, thẳng đến khi nước bắt đầu lạnh, thế mới cảm đến khăn vải đặt bên cạnh ao bao bọc nàng, không để ý chính mình một thân trần trụi, bước ra nhà tắm.

Nhìn một bàn điểm tâm được làm khéo léo mỹ vị, Bùi Lưu Ly vẫn còn xuất thần, nhớ tới lúc cùng Mạnh Ứng Hồ ngâm trong bồn tắm, thần trí mơ mơ màng màng, tựa hồ nghe hắn nhắc tới chuyện nàng gặp chuyện không may khi ở trên xe ngựa ăn điểm tâm, hay là....

Nhớ tới khi nàng tỉnh lại bị Mạnh Ứng Hồ bắt đến trong Mạnh phủ, sau chỉ lo cùng hắn đối, lại quên nghĩ đến nguyên nhân nàng gặp chuyện không may.

“Lưu Ly.” Mạnh Dư Yên vung hai tay trước mắt nàng, quả nhiên là hấp dẫn chú ý của nàng.

“Chuyện gì?” Bùi Lưu Ly vẽ mặt buồn bực nhìn nàng.

“Ta gọi tỷ vài tiếng, tỷ đều không có phản ứng, tỷ nghĩ cái gì mà nhập thần như vậy?” Mạnh Dư Yên tò mò hỏi.

“Không có gì.” Bùi Lưu Ly hàm hồ mang quá, vô tình nói chuyện nhiều, bụng trà nóng đưa lên miệng uống.

“Tỷ sẽ không nghĩ đến đại ca đi?” Mạnh Dư Yên vẽ mặt ái muội cười nói.

“Khụ khụ!” Bùi Lưu Ly bị trà nóng làm bỏng, Mạnh Dư Yên vội vàng vỗ nhẹ thân nàng, thân thủ tiếp nhận chén trà, miễn cho nàng bị nóng nữa.

“Muội nói bậy bạ gì đó!” Bùi Lưu Ly khinh xích, hai gò má đỏ hồng, mắt không tự nhiên không dám nhìn về phía nàng.

Mạnh Dư Yên che miệng cười khẽ, hảo tâm lại nói cho nàng một sự kiện, tuyệt đối làm nàng càng không muốn bước ra cửa phòng một bước.

“Tỷ cùng đại ca bỏ qua thời gian ăn sáng, mà đại ca lại chạy từ ngân hàng tư nhân trở về, cùng tỷ ăn ngọc thiện mới đi, việc này đại nương đều thập phần rõ ràng, vui vẻ muốn chọn ngày, tính đi đến cha nương tỷ cầu hôn.”

Bùi Lưu Ly ngượng ngùng hai tay che mặt. Nàng chỉ biết làm như vậy! Không dám tưởng tượng nương nếu biết chuyện nàng say rượu thất thân, nàng tuyệt đối sẽ bị hung hăng chửi bới một chút.

“Đúng rồi, Lưu Ly, tỷ từng đắc tội với người nào sao?” Mạnh Dư Yên miệng trêu đùa biến đổi, chuyển thành thận trọng.

“Vì sao hỏi như vậy?” Bùi Lưu Ly nghe ra điểm khác thường trong giọng nói của nàng

Mạnh Dur Yến thấy phản ứng của nàng, biết đại ca cùng không nhắc tới với nàng, do dự một hồi, vẫn là quyết định nói ra chuyện hắc y nhân che mặt muốn ám sát nàng ở khách sạn.

Nghe vậy, Bùi Lưu Ly sắc mặt ngưng trọng nhìn Giang Uy canh giữ ngoài cửa phòng. Cũng chính vì chuyện này, cho nên Mạnh Ứng Hồ mới có thể lưu Giang Uy lại để bảo hộ nàng phải không?

Hắc y nhân kia muốn giết nàng, hay là cùng chuyện không may lúc trước có liên quan? Rốt cuộc là ai muốn giết nàng như vậy?

“Lưu Ly, tỷ cẩn thận một chút vẫn hơn, không xuất môn cũng đừng đi ra ngoài, hết thảy nên lấy an toàn làm trọng.” Mạnh Dur Yến lo lắng nói. Lưu Ly chỉ mới uống say, đại ca đã không vui vẻ, nếu là nàng lại có cái gì sơ xuất, không dám tưởng tượng đại ca sẽ giận thành cái bộ dáng gì.

“Ta đã biết, muội đừng lo lắng.” Bùi Lưu Ly cảm thấy có tính toán khác

“Bùi cô nương, có một vị tự xưng là bằng hữu của cô, nói là Tiêu công tử ở Thanh Long thành đến, Bùi cô nương có muốn gặp mặt người đó không?” Tiểu Phượng ở ngoài cửa hỏi.

“Họ Tiêu? Chẳng lẽ là Tiêu đại ca.” Bùi Lưu Ly phút chốc đứng dậy, đi ra ngoài cửa hỏi, “Người đó hiện tại đang ở đâu?”

“Ta đưa người đến chờ ở phòng khách.” Tiểu Phượng kinh ngạc nhìn bộ dáng nàng sốt ruột, vội vàng trả lời.

Bùi Lưu Ly vừa nghe, bước nhanh hướng phòng khách mà đi, Giang Uy vội vàng lập tức đuổi kịp.

Mạnh Dur Yến từ trong phòng đi ra thấy bộ dáng Bùi Lưu Ly nóng vội, cảm thấy không khỏi tò mò Tiêu đại ca trong miệng Bùi Lưu Ly là ai.

Trên đường Bùi Lưu Ly bước nhanh đến phòng khách, tâm tình nguyên là thập phần vui vẻ, nhưng khi càng tiếp cận phòng khách, trong đầu không ngừng xẹt qua hình ảnh mình cùng Tiêu đại ca, Mạnh Ứng Hồ, tâm tình ngược lại lại rất bình thản. Khi tiến đến phòng khách đã xác định, nàng cùng Tiêu đại ca đã là chuyện quá khứ.

Đi đến trước cửa phòng khách, đẩy ra cửa gỗ khắc hoa, đôi mắt trong sáng chống lại một đôi mắt vui sướng, môi khẽ giương lên, chậm rãi đi vào, vẫn chưa đóng cửa gỗ, tùy ý Giang Uy ở ngoài canh chừng.

“Lưu Ly, nàng có biết ta lo lắng cho nàng nhiều lắm không? Nàng hôn mê gần ba tháng, khi ta vừa nghe nàng tỉnh lại vội vàng đến nhìn nàng, lại nghe tin nàng mất tích, sau mới biết nàng bị đưa đến Mạnh phủ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tiêu Trí Viễn vừa thấy nàng, kích động chụp lấy hai vai nàng, cẩn thận xem kỹ toàn thân cao thấp, sau khi nhìn thấy nàng hết thảy mạnh khỏe, thể mới nhẹ nhàng thở ra, hỏi liên tiếp những vấn đề hần quan tâm.

“Tiêu đại ca, thực xin lỗi, làm cho huynh lo lắng.”

Bùi Lưu Ly áy náy nói. Ngửa đầu nhìn khuôn mặt trước mắt từng làm nàng động tâm, giờ phút này rốt cuộc lại không làm nàng có chút tình cảm.

“Lưu Ly, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao nàng ở trong Mạnh phủ làm khách?”

Tiêu Trí Viễn mơ hồ nhận thấy thiên hạ trước mắt thay đổi. Đúng vậy, nàng thay đổi, ánh mắt nàng nhìn hần không hề ngưng ngừng giống như trước đây, ngược lại có phần xa cách, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Là Mạnh Ứng Hồ mời ta đến Mạnh phủ làm khách.” Nói mời thật đúng là khách khí, nhưng nàng không muốn nói ra nàng kỳ thật là bị hôn mê bắt đến, bởi vì biết nếu nói như vậy, sẽ đưa tới càng nhiều phiền toái.

“Vì sao? Vì sao nàng lại đáp ứng?” Tiêu Trí Viễn không tự giác thả hai tay buông vai nàng ra, lần này cảm giác càng thêm mãnh liệt, giữa hai người rõ ràng có một khoảng cách vô hình.

“Bởi vì..... Ta đáp ứng gả cho hấn.”Bùi Lưu Ly cũng không quanh co lòng vòng, không đành lòng nhìn bộ dáng chịu đả kích lớn của hấn.

Tiêu trí Viễn thất vọng, ngã ngồi trên ghế tử đàn, hai mắt chăm chú nhìn nàng,khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn nói lời xin lỗi, hoàn toàn không thể nhận lời xin lỗi này.

“Ta vẫn cho rằng hai chúng ta có ý, luôn luôn chờ nàng từ Bạch Hồ thành trở về, chuẩn bị hướng cha nương nàng cầu hôn, nhưng lại đợi được nàng gặp chuyện không may hôn mê bất tỉnh bị đưa trở về. Thật vất vả đợi nàng tỉnh lại, nàng lại biết mất không biết lý do. Nay gặp lại nàng, nàng lại nói nàng phải gả cho Mạnh Ứng Hồ, vì sao? Trước đây nàng cũng không hề biết hấn a! Vì sao hiện tại lại phải gả cho hấn? Hay là hấn bức bách nàng?”Nếu không nàng muốn giải thích chuyện nàng đột nhiên muốn gả cho người mà nàng không hề quen biết như thế nào?

Hồi tưởng lại lúc hai người mới gặp mặt,là ở hội hoa xuân nguyên tiêu một năm trước, lúc ấy chỉ thoáng nhìn, hấn đã bị dung nhan tuyệt mỹ hấp dẫn, hoàn toàn không thể rời ánh mắt.

Qua hỏi thăm, biết được nàng là đại tiểu thư Bùi gia, vì muốn tạo cơ hội để hai người gặp mặt, trước tiên hấn xuất hiện ở Xuân Mãn Lâu ,cùng nàng không hẹn mà gặp, sau đó bắt đầu thường xuyên xuất hiện. Rốt cuộc như ước nguyện đợi được nàng, sau khi hấn mượn cơ hội bắt chuyện, lại biết được nàng không chỉ có dung nhan mà còn có trí tuệ bình tĩnh.

Từ đó thân ảnh nàng khắc sâu trong đáy lòng hấn, thật vất vả trải qua nhiều lần ở chung, nàng bắt đầu đáp ứng hấn, hai người trong lúc đó không hề hứa hẹn ra miệng, mà nay không nghĩ tới chuyện đã hoàn toàn tan nát

“Thực xin lỗi, Tiêu đại ca, coi như là ta phụ huynh.”

Bùi Lưu Ly nhìn bộ dáng thống khổ của hấn, đáy lòng cũng không chịu nổi. Trước khi gặp chuyện không may nàng cũng đã từng nghĩ, sau khi từ Bạch Hồ thành trở về, nàng sẽ gả cho hấn.

Hai người xác thực từ đáy lòng đều có ý, nhưng sau khi phát sinh chuyện này, làm cho nàng quen biết Mạnh Ứng Hồ. Theo lý mà nói Mạnh Ứng Hồ khí phách lạnh lùng sẽ không phải là người nàng thích, nàng rõ ràng là thích người ôn hòa nhã nhặn giống như Tiêu đại ca.....

Nhưng nàng cố tình không thể vui lắp tình cảm đối với Mạnh Ứng Hồ, vài lần tưởng bụt ra cũng không thể, nàng cũng mới hiểu được, người chân chính trong lòng mình là ai.

“Nàng còn không có trả lời ta, nàng đột nhiên nói muốn gả cho Mạnh Ứng Hồ có phải là hấn bức nàng hay không. Nếu là ta nhớ không lầm, Hồ Phách từng nói qua khi nàng tỉnh lại Mạnh Ứng Hồ có tới cửa cầu hôn, nhưng bị nàng một ngụm cự tuyệt, sau nàng liền mất tích, sau đó lại xuất hiện trong phủ Mạnh phủ, làm người ta không thể không nghi ngờ Mạnh Ứng Hồ cầu thân bất thành, bắt người đi, bức nàng gả cho hấn.”Tiêu trí Viễn đứng dậy đi đến trước mặt nàng, cố ý hỏi cho ra đáp án.

Bùi Lưu Ly cười khổ. Hấn đoán hoàn toàn đúng, lại không đoán được hai người có một đoạn nhân duyên kỳ lạ, cùng vì nhân duyên này làm cho hấn và nàng cuối cùng không có duyên phận.

“Huynh đoán hoàn toàn đúng, lại không đoán được hôn sự này là ta sớm đồng ý, lại cự tuyệt hấn cầu hôn, mới có thể bắt ta đem đi.”Bùi Lưu Ly biết nếu chính mình không nói ra sự thật, hấn sẽ không chết tâm, đành phải đem chuyện hôn nàng rời khỏi thân kể ra.

Tiêu trí Viễn vừa nghe xong chuyện nàng cùng Mạnh Ứng Hồ ly kỳ gặp nhau, mặc dù không thể nhận, nhưng thấy nàng tâm ý đã quyết, cũng chỉ có thể hết hy vọng.

“Nàng thật sự không đến ba tháng đã yêu thương hấn?”Tiêu Trí Viễn đau kịch liệt hỏi lại

“Đúng vậy.”Bùi Lưu Ly chưa bao giờ cảm thấy chính mình nhẫn tâm, nhưng tại một khắc này, nàng thật sự cảm thấy chính mình tàn nhẫn, đi thương tổn một người thật lòng thích mình. Nhưng nay nàng đã hết cách đáp lại tình cảm của hấn, chỉ có thể thật lòng xin lỗi hấn.

“Ta chúc phúc nàng cùng Mạnh Ứng Hồ bạch đầu giai lão, nàng.....bảo trọng.”Tiêu Trí Viễn nói vừa xong, nắn lòng cúi hai vai rời đi, không hề liếc nhìn nàng một cái, chỉ sợ nhìn tâm sẽ càng đau.

“Tiêu đại ca..... Thực xin lỗi.”

Bùi Luru Ly ngồi một mình ở trên ghế đàn, tâm tình trở nên trầm trọng, đến khi một đôi cánh tay ôm nàng từ phía sau. Nàng không kịp kinh hô ra tiếng, ngay sau đó, thân mình bị ôm lấy, khi ngồi xuống đúng là ngồi ở trên đùi, thân mình bị nhốt trong ngực trong bộ ngực dày.

“Chàng .....trở về khi nào?”Bùi Luru Ly dán hai tay trong ngực hắn, một đôi mắt sáng hồ nghi nhìn hắn

“Đã được một lúc.”bàn tay khẽ vuốt mái tóc đen mềm nhẵn của nàng, lãnh mâu có chút âm trầm.

“Cho nên..... Chàng nghe lên ta cùng Tiêu đại ca nói chuyện?”Con mắt sáng nhú lại, trừng hắn.

“Ta ở trong phủ của mình, làm sao phải nghe lên.”Hắn lời này tương đương là gián tiếp thừa nhận.

Ngực Bùi Luru Ly bỗng sinh một cổ hờn giận, giãy giụa mình,”Buông. Nếu để người ta nhìn thấy, sẽ nói nhảm.”

“Nàng từng thích nam nhân họ Tiêu kia?”Mạnh Ứng Hồ khẩu khí không tốt hỏi.

“Vậy thì thế nào?”Bùi Luru Ly hất cằm hỏi ngược lại. Hắn dựa vào cái gì chất vấn nàng! Chuyện hắn cùng Mẫu Đơn so với nàng còn hoang đường hơn.

“Hiện tại trong lòng nàng còn có hắn sao?”Mạnh Ứng Hồ nguy hiểm hỏi lại, lãnh mâu hung ác nham hiểm nhìn chăm chú vào nàng.

Bùi Luru Ly nguyên cố ý muốn hắn giận, nhưng sau khi nhìn thấy lãnh mâu âm trầm của hắn, nhanh chóng thay đổi tâm ý. Không phải là sợ hắn tức giận, mà không muốn cùng hắn khắc khẩu.

“Chuyện ta cùng Tiêu đại ca đã qua.”Con mắt sáng vén lên, lạnh nhạt nói.

“Vậy đừng vì hắn thương tâm, không cần bày ra bộ dáng thua thiệt.”Mạnh Ứng Hồ dùng ngón cái cùng ngón trỏ nắm cằm nàng, không muốn nhìn nàng toát ra vẻ mặt ảm đạm vì nam nhân khác.

Bùi Luru Ly phẫn môi quật cường chum chim. Hắn nghĩ người khác đều vô tình giống hắn sao?

“Chàng nói thì đơn giản, nhưng lại vô tình. Chàng làm được, nhưng ta tự nhận không làm được. Dù sao Tiêu chân ý đại ca đối với ta thật tình, mà ta cũng từng động tâm đối với huynh ấy, nếu không có chuyện ngoài ý muốn này, ta đã sớm gả vào Tiêu gia.”Nàng không có ý định làm hắn giận, chỉ là trần thuật tình hình thực tế.

“Nhưng nàng không có. Cho nên nhất định là hai người không có duyên phận, Bùi Luru Ly nàng kiếp này nhất định phải gả vào Mạnh phủ, gả cho Mạnh Ứng Hồ ta làm vợ, cho nên đừng nghĩ đến chuyện không có khả năng này.”

Mạnh Ứng Hồ ngữ khí thập phần cường ngạnh, buồn bực chính mồm nàng thừa nhận từng động tâm với nam nhân khác, mà nàng chưa bao giờ chính thức tỏ thái độ với hắn, cho tới nay đều là hắn cưỡng bức nàng, điều này làm hắn càng thêm tức giận.

“Chàng.... nói đủ chưa? Buông!..”

Bùi Luru Ly bị lời hắn nói làm tức giận đến nổi đỉnh đầu có khói bốc lên, ở trong lòng hắn liệu mình giãy giụa, đẩy cái ôm của hắn ra, rời thân mình hắn, cũng không quay đầu lại tính rời đi.

“Nàng muốn đi đâu?”

Mạnh Ứng Hồ lãnh mâu bốc hỏa nhìn bóng dáng của nàng, nàng lại dám làm vậy! Luôn ở lúc hai người một lời không hợp xoay người chạy lấy người, bỏ lại hắn tức giận, hoàn toàn không nhìn sự tồn tại của hắn!

“Nói thêm cái gì đi nữa, chúng ta chỉ biết âm ỉ không yên, một khi đã như vậy, không bằng ta trước rời đi, cho người hoàn toàn bình tĩnh một chút.”

Bùi Lưu Ly cước bộ không ngừng, vừa đi vừa nói chuyện, đến khi ra ngoài phòng khách, Giang Uy canh ở ngoài thấy nàng đi ra, liếc mắt nhìn sắc mặt chủ tử xanh mét, chạy nhanh đuổi theo.

Mạnh Ứng Hồ trừng mắt nhìn thân ảnh kia đi xa. Muốn hấn bình tĩnh như thế nào?! Hấn hiện tại căn bản là nổi trận lôi đình.

Đáng giận!

Chương 10

Giữa đêm dài lạnh lẽo, gió lạnh thổi qua ngọn cây, vang đến tiếng sàn sạt, xa xa truyền đến tiếng người gõ canh, đã là canh hai.

Bùi Lưu Ly ngồi ở trên giường, ngẩng đầu nhìn ánh trăng non treo lên cao tận chân trời ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy không buồn ngủ. Đêm giường dưới thân tuy rằng không giống tơ lụa thoải mái trong Mạnh phủ cùng nhà mình, nhưng khi nàng đến đây hàng năm có ngủ vài lần, không có lý nào nàng không nhắm mắt được, đành phải ngồi dậy, nhìn trăng rằm than thở.

Ngay khi nàng đang thần thờ đợi trời sáng, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ, cùng với thấp giọng gọi:

“Lưu Ly, đã ngủ chưa?”

“Ngoại bà!” Bùi Lưu Ly cuống quýt mang giày thêu vào, tiến lên đi mở cửa, quả thực nhìn thấy ý cười trên mặt ngoại bà, trên tay bưng một cái chén nhỏ không biết là canh gì, đứng ngoài cửa.

“Ta thấy trong phòng con còn sáng, cho nên đoán rằng con còn chưa ngủ, nên ta đến phòng bếp làm bát canh gà mang lại đây.” Lí lão phu nhân bưng canh gà đi vào trong phòng, canh gà trên tay khi bà bước một bước vào phòng đã bị cháu gái bưng đi, đặt ở trên bàn tròn, nét mặt già nua cười thật sâu sắc.

“Ngoại bà cần gì phải phiền toái như vậy. Đã trễ lắm rồi.” Bùi Lưu Ly đem canh gà đặt ở trên bàn, liền đỡ ngoại bà ngồi xuống, mới đóng cửa phòng, không cho gió lạnh bên ngoài thổi vào trong.

“Ngoại công vừa nhìn thấy con trở về dùng bữa với chúng ta, dường như rất vui vẻ, căn bản nhìn không ra con có tâm sự. Mắt ông ấy mờ, ta lại không.” Đem canh gà đưa đến trước mặt cháu gái, mở cái nắp ra ý bảo nàng uống nhanh.

Bùi Lưu Ly một mặt uống canh gà, một mặt nghe ngoại bà nói chuyện, khéo môi thủy chung cười như không có chuyện gì.

“Nha đầu này, đừng có không nói lời nào, con cùng Hồ gia có chuyện gì sao? Nếu không sao có thể đột nhiên đến nơi này, còn đem hộ vệ tùy thân của Hồ gia dẫn theo.” Lí lão phu nhân từ ái nhìn cháu gái uống canh gà, quan tâm hỏi.

“Chuyện gì đều không có, là con nhớ ngoại công cùng ngoại bà, dù sao nơi này cách Mạnh phủ cũng không xa, nên tới đây thăm hai người.” Bùi Lưu Ly uống xong canh gà, tùy ý ngoại bà dùng khăn lau đi dầu mỡ dính trên môi nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn cười có chút thỏa mãn, nhịn không được ôm lấy thân mình ngoại bà hấp thu chút ấm áp.

“Đúng vậy. Tưởng niệm hai người già chúng ta, cho nên dùng xong thức ăn lại ở lại, nhưng kết quả chính mình phiền lòng ngủ không được.” Lí lão phu nhân giễu cợt cháu gái, sờ nhẹ đầu nàng.

Nàng thương ba cháu gái như nhau, nhưng đối với đại cháu gái kế tục một thân tài nghệ của nàng vẫn là đặc biệt thiên vị chút, tâm tư cháu gái làm thế nào có thể giấu giếm một đôi mắt lão của nàng đâu.

“Ngoại bà.” Bùi Lưu Ly ở trong lòng nàng làm nũng.

“Hồ gia tính tình không tốt lắm. Mạnh phủ gia nghiệp to lớn, theo lý thuyết nên có nhiều khuê nữ tranh nhau gả cho Hồ gia mới đúng, nhưng tất cả các nàng đều sợ cái tính không tùy tiện nói đùa, hễ

chút là sáng giọng của Hồ gia. Thừa dịp hiện tại đôi ý còn kịp, nếu con không muốn gả cho Hồ gia, thành thật nói với ngoại bà, ngoại bà sẽ giúp con. Lúc trước không phải con từng đề cập đến Tiêu công tử sao? Con cũng thích Tiêu công tử chứ?” Lí lão phu nhân cố ý vòng vo lẫn lộn, muốn bức cháu gái mở miệng.

Bùi Lưu Ly nghe ngoại bà lời đi một vòng lại buồn cười, chính là chưa từ bỏ ý định muốn nàng tự miệng nói ra. Bất đắc dĩ khẽ thở dài, nói ra nguyên nhân làm nàng tức giận chạy đến đây.

Lí lão phu nhân nghe xong, bật cười ha ha. “Hồ gia hẳn là cực kì giận, con cứ như vậy quay đầu bước đi, không nói một tiếng chạy đến nơi này.”

“Con chỉ là tạm thời không muốn nhìn hắn. Chính hắn cùng Mẫu Đơn phong lưu so với con còn hơn, có tư cách gì can thiệp chuyện của con cùng Tiêu đại ca! Huống chi con từng động tâm với Tiêu đại ca, tuy rằng vô duyên, cũng không muốn nghe hắn nói những lời vô tình này, mới tức giận chạy đến nơi này.” Nàng ủy khuất oán giận hướng về phía ngoại bà nói.

“Nam nhân chính là như vậy, việc chính mình làm không tính, chỉ quản thúc cô nương mình thích. Xem ra Hồ gia là thật lòng thích cháu gái bảo bối của bà, bà có thể yên tâm.” Lí lão phu nhân vui mừng nói

“Ngoại bà!” Bùi Lưu Ly bất mãn. Nàng hiện tại đang lên án Mạnh Ứng Hồ đắc tội, dường như ngoại bà ngược lại thực vui vẻ.

Âm thanh hai bà cháu cười đùa nói chuyện ở ban đêm yên tĩnh có vẻ phá lệ, thân ảnh cao lớn đứng ở ngoài cửa sổ phòng khẽ nhếch môi, quyết định cho phép nàng ở trong này một đêm, nếu ngày mai còn không về, hẳn sẽ lại đây tiếp người.

Giang Uy đứng bên cạnh chủ tử, tất nhiên là không có bỏ sót chuyện hai bà cháu nói trong phòng, nghe người bên trong không chút khách khí quở trách chủ tử luôn luôn sáng giọng, mà chủ tử chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, một chút giận cũng không thể, hại hắn nhìn thiếu chút nữa phì cười.

Rồi đột nhiên một ánh sáng lạnh phóng tới, Giang Uy vội vàng thu ý cười trên mặt. Chủ tử có thể dễ dàng tha thứ Bùi cô nương bất mãn với ngài ấy, nhưng không có nghĩa đối với người khác cũng thế.

Ước chừng qua nửa canh giờ, sau khi Lí lão phu nhân rời đi, ánh nến trong phòng cũng tắt, xác định thiên hạ bên trong đã ngủ, lấy ánh mắt ý bảo Giang Uy vẫn canh giữ ngoài cửa, thân ảnh cao lớn mới yên tâm rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Bùi Lưu Ly ngủ no tinh thần đầy đủ sau khi dùng bữa sáng, đi đến đằng trước thước pho ngồi, hai tay không thú vị chống cằm, nhìn A Tuyền tiếp đón khách, ngay cả Giang Uy cũng giúp khách chuyển hàng, nghĩ hôm nay nàng phải làm chút việc hay không.

Bỗng nhiên một tiểu nam hài chạy đến thước pho, cầm một tờ giấy đưa nàng, nàng còn không kịp phản ứng, tiểu nam hài đã nhanh như chớp chạy đi.

Bùi Lưu Ly theo bản năng nhìn thoáng qua Giang Uy, phát giác hắn cũng không chú ý đến nàng, do dự một chút, đem tờ giấy bỏ vào trong tay áo, đứng dậy đi vào trong phòng. Sau khi tiến vào phòng, đóng cửa lại, mới mở tờ giấy ra xem.

Vừa nhìn thấy, mắt xẹt qua một chút kinh ngạc, đúng là Tiêu đại ca viết cho nàng, muốn nàng trưa hôm nay ở một cái đình cách trăm dặm ngoại thành gặp lại, nói là muốn nói lời từ biệt cuối cùng với nàng.

Bùi Lưu Ly trầm ngâm hồi lâu, liếc mắt ra ngoài phòng, không biết Giang Uy từ khi nào đã canh giữ ngoài cửa. Nếu là giao hẹn, tuyệt không thể để Giang Uy biết, nàng cùng Mạnh Ứng Hồ mới vì chuyện Tiêu đại ca mà khắc khẩu, xem ra chỉ có thể ly khai Giang Uy.

Tâm ý đã quyết, có A Tuyền hỗ trợ, nàng thành công ly khai Giang Uy, buổi trưa tới cái đình cách trăm dặm ngoại thành. Mà khi nàng đi vào trong đình, vẫn chưa thấy thân ảnh rộng lớn của Tiêu đại

ca, chỉ thấy một cô nương áo xanh bộ dáng thanh tú ngồi ở chỗ kia, ngay khi nàng nghi hoặc có phải Tiêu đại ca đến muộn hay không, vị cô nương kia đã mở miệng.

“Bùi cô nương, người cô chờ sẽ không đến.”

“Cô là ai? Sao lại biết ta đang đợi ai?” Bùi Lưu Ly nhìn cô nương áo xanh ngồi trên ghế đá, con mắt sáng có chút đề phòng.

“Bởi vì người giao hẹn với cô không phải là Tiêu Trí Viễn, mà là ta.” Cô nương áo xanh hai mắt đánh giá Bùi Lưu Ly. Quả thật là tuyệt sắc giai nhân, cũng khó trách làm hấn động tâm.

“Cô rốt cuộc là ai? Cô muốn gì?” Bùi Lưu Ly xác định không có gặp qua nàng, vì sao ánh mắt của nàng tràn ngập oán hận?

“CÔ không biết ta, nhưng ta đối với cô thập phần hiểu biết.” cô nương áo xanh phất chốc đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt nàng, ý hận trong mắt càng thêm rõ.

“Cô rốt cuộc là ai?” Bùi Lưu Ly trầm tĩnh chăm chú nhìn nàng, không có hứng thú nghe nàng có bốn cợt

“Ta là Vương Tiểu Uyển, là vị hôn thê của Tiêu Trí Viễn.” Vương Tiểu Uyển ngữ khí bình tĩnh nói.

“Cái gì? Cô nói là sự thật? Nhưng ta chưa bao giờ nghe Tiêu đại ca đề cập qua.” Bùi Lưu Ly vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng.

Wang Xiao Yuen cười lạnh.”Hắn đương nhiên sẽ không nói cho cô, bởi vì hắn không muốn thừa nhận hôn ước này, hơn nữa cha mẹ hai bên đều đã qua đời, dung mạo của ta lại không đủ xuất sắc, một năm trước hắn lại nhận biết cô, đối với cô vừa gặp đã yêu, không thể tự kiềm chế, trong mắt lại không tồn tại vị hôn thê này. Thậm chí bốn tháng trước đã nói cấp cho ta chút bạc, cùng ta giải trừ hôn ước, hy vọng ta gả cho người khác.” Ánh mắt tràn ngập oán hận nhìn chằm chằm nàng. Nếu nàng ta không xuất hiện, có lẽ Tiêu Trí Viễn có khả năng sẽ cùng nàng lâu ngày sinh tình, đến lúc đó còn có khả năng thực hiện hôn ước, nhưng Bùi Lưu Ly xuất hiện lại hủy đi mong ước của nàng.

“Chuyện đó ta cũng không cảm kích. Tiêu đại ca thật sự muốn cô gả cho người khác?”

Nghe vậy, Bùi Lưu Ly thập phần khiếp sợ. Nàng không nghĩ tới Tiêu đại ca phải làm như vậy, càng không nghĩ tới chính mình thiếu chút nữa tham gia vào đoạn nhân duyên giữa hai người.

“Uổng phí ta vì trở thành vợ hiền của hắn không sợ vất vả ở Xuân Mãn Lâu học một tay tài nghệ tốt, chỉ vì có thể giúp hắn, nhưng hắn lại không hề bước đến Xuân Mãn Lâu. Đến một năm trước, hắn vì biết cô mới bước vào Xuân Mãn Lâu.” Nghĩ đến thật sự là châm chọc, trả giá của nàng hắn hoàn toàn không nhìn tới, từ nhỏ có hôn ước, hắn hoàn toàn không để ý, căn bản trong mắt hoàn toàn không coi vị hôn thê này tồn tại.

“Cô ở Xuân Mãn Lâu hỗ trợ?” Bùi Lưu Ly sinh một cỗ hoài nghi, nhìn khuôn mặt tràn ngập ý hận trước mắt.

“Cô nghĩ đến cái gì phải không? Thành thật nói cho cô, ba tháng trước, điếm tâm Tiêu Trí Viễn chuẩn bị cho cô là ta tự tay làm, bên trong bỏ thêm mê dược. Còn có, ta sớm phải người động tay vào trục xe ngựa khi cô ngồi bên trong. Không nghĩ tới cô mệnh lớn không chết, hôn mê ba tháng còn có thể tỉnh lại.” Vương Tiểu Uyển đơn giản đem sự tình nói ra, không sợ nàng biết tất cả là một tay nàng làm.

“Cô vì Tiêu đại ca mà đẩy ta vào chỗ chết?” Bùi Lưu Ly sớm đoán được, lại nghe nàng một ngụm thừa nhận, bất giác giận dữ! Người này tâm địa cũng quá ác độc đi!

“Cô không chết thủy chung là uy hiếp đối với ta, Tiêu Trí Viễn sẽ không chết tâm. Chính là không dự đoán được mạng cô thật lớn, Tiêu Trí Viễn vì cô đuổi đến Bạch Hổ thành, không nghĩ tới tâm cô đã thay đổi, hắn chỉ có thể âm thầm thương rỗi đi.” Nhìn bộ dáng Tiêu Trí Viễn thất hồn lạc phách, nàng chỉ cảm thấy một trận khoái hoạt.

“Cho nên ở khách điểm thừa dịp ta say rượu, hắc y nhân che mặt muốn giết ta là cô an bài?” Bùi Lưu Ly hỏi lại.

“Đúng vậy. Cô tìm được đường sống trong chỗ chết hai lần, đoán xem lúc này còn có thể tránh được không?” Nói vừa xong, lập tức lui lại.

Vào lúc này, trong bụi cỏ ngoài đình đột nhiên bay vút qua một hắc y nhân che mặt, cầm kiếm trong tay, tới gần nàng.

“Vì sao? Chuyện ta cùng Tiêu đại ca đã không có khả năng, cô vì sao còn muốn giết ta?” Nàng ta đúng là hận nàng?

“Bởi vì ta ghen tị với ngươi.” Khuôn mặt thanh tú của Vương Tiểu Uyển lúc này có vẻ dữ tợn, “Ngươi không chỉ có gia thế tốt, bộ dạng cũng tuyệt mỹ xuất sắc. Đoạt vị hôn phu của ta xong lại vứt bỏ hắn, lại vẫn có thể được Hồ gia sủng ái. Mọi chuyện tốt trong thiên hạ đều bị ngươi chiếm hết. Ngươi muốn ngươi chờ đồ mất, cho nên dù lúc này chết đi, cũng không uổng.” nàng ghen tị Bùi Lưu Ly có hết thảy mọi thứ, nàng lại hai bàn tay trắng, ngay cả vị hôn phu duy nhất có thể dựa vào lại si tình với nàng, nên nàng ghét sự tồn tại của nàng ta!

Hắc y nhân huy động trường kiếm trong tay hướng Bùi Lưu Ly, Bùi Lưu Ly thân mình tránh đi, y đồ cùng hắc y nhân so chiêu, một mặt cẩn thận tránh trường kiếm trong tay hắn. Vương Tiểu Uyển nguyên bản ở một bên xem kịch vui không dự đoán được nàng biết võ, trừ âm thầm buồn bực, cũng chỉ có thể khăn trương chờ.

Ngay tại khi hai người đấu được mấy chiêu, Bùi Lưu Ly tay không tác sắc cầm cổ hết sức, hắc y nhân chiêu chiêu ngoan độc muốn đoạt tánh mạng nàng. Thân mình Bùi Lưu Ly né tránh có vẻ chật vật, nghiêng người mạo hiểm tránh đi, đồng thời một lọn tóc đen bị trường kiếm tước hạ

Bùi Lưu Ly bị hắc y nhân bức ra ngoài đình, không để ý dưới chân bắt cản ngã xuống cầu thang, chân trái truyền đến đau nhức, trong khoảng thời gian ngắn đau đến không đứng dậy được. Mắt thấy trường kiếm hắc y nhân bí mật mang theo sát khí bức tới trước mặt, ngay khi nghĩ đến mình sắp chết không nghi ngờ gì, nhận mệnh nhắm hai mắt lại.

Nghe được một trận tiếng đánh nghênh diện mà đến, trường kiếm giống như bị một cỗ lực bức ly khai, đồng thời, thân thể nàng bị người ôm lấy. Khi hơi thở quen thuộc vây quanh nàng, một đôi con ngươi đen nóng nảy trừng nàng.

“Nàng không thể làm cho ta không quan tâm sao?” Mạnh ứng Hồ khí thế nổi trận lôi đình, nghĩ đến mới vừa rồi nhìn thấy một màn mạo hiểm, nếu không có hắn đứng lúc đuổi tới, giờ phút này chỉ có thể giúp nàng nhặt xác.

“Thực xin lỗi.” Bùi Lưu Ly tự biết đuối lý, khó được ngoan ngoãn nhận sai, ai kêu nàng biết rõ có người muốn giết nàng, còn cố thoát khỏi Giang Uy.

Mà ở một đầu khác, Giang Uy cùng hắc y nhân giao đấu mấy chiêu, thắng bại đã định. Trường kiếm của Giang Uy đâm trúng đầu vai hắc y nhân, đồng thời đánh một chưởng về ngực hắn, hắc y nhân hộc máu ngã xuống đất.

Mạnh Ứng Hồ liếc mắt nhìn vương tiểu uyển thấy tình thế không đúng đang muốn đào tẩu, từ trong lòng lấy ra một quả tiền đồng, bắn về phía đầu gối trái của nàng, làm cho nàng chật vật ngã trên đất, liên tục kêu thảm thiết.

“Giang Uy, đem hai người này lập tức đưa quan, nói hai người này muốn sát hại thê tử Hồ gia, cháu ngoại đương kim hoàng hậu, tin tưởng Huyện lệnh đại nhân sẽ nghiêm khắc điều tra.” Mạnh Ứng Hồ nhìn thấy một lọn tóc đen trong phòng, lửa giận trong phòng lại nổi lên! Hắn tuyệt không buông tha hai người này, “Về phần nàng, ngoan ngoãn theo ta trở về.” Đem Bùi Lưu Ly ngồi ở dưới ôm lấy, nhanh rời đi.

Mà Bùi Lưu Ly bị ôm trong ngực, thấy hắn giận, tự mình hiểu lấy, một câu cũng không dám toát ra cổ họng.

Mạnh Ứng Hồ ôm Bùi Lưu Ly trở lại trong Mạnh phủ, mới một bước vào bên trong phủ, hạ nhân liền đến thông báo có khách quý đến, đại phu nhân thỉnh hân cấp tốc đến phòng khách một chuyến.

Mạnh Ứng Hồ mặc dù cảm thấy nghi hoặc khách quý là người nào, vẫn ôm thiên hạ trong lòng đi đến đại sảnh một chuyến, sau khi nhìn thấy người bên trong, lập tức nhú mày. Mà Bùi Lưu Ly trong lòng lại vui vẻ kêu to:

“Cha, nương, đại ca! Sao mọi người lại đến đây?”

Bùi Lưu Ly giãy dụa muốn rời đi Mạnh Ứng Hồ ôm ấp, Mạnh Ứng Hồ đành phải buông nàng ra, hai tay vẫn giúp đỡ thân thể nàng, chỉ sợ chân bị thương sẽ làm nàng té ngã.

“Lưu Ly, chân của con bị sao vậy?” Bùi phu nhân quan tâm hỏi nữ nhi, cũng chú ý tới Mạnh Ứng Hồ một tay đỡ đầu vai nữ nhi, một tay nâng sau thắt lưng nàng, sự quan tâm ưu ái với nữ nhi vừa thấy biết liền.

“Không có gì, chỉ là không cẩn thận.” Bùi Lưu Ly không dám cho người nhà biết được mình từ trong chỗ chết tìm được sự sống. Vừa mới bị người phía sau mắng, nàng cũng không muốn lại bị người nhà mắng một lần nữa.

Mạnh Ứng Hồ thấy nàng bị thương, hơn nửa sức nặng thân mình đều dựa vào hân, hân không ngại, nhưng để tránh những người trong nhà cảm thấy khốn quẫn, lập tức lệnh hạ nhân chuyển một cái ghế đến, giúp nàng ngồi xuống.

Nhất cử nhất động của Mạnh Ứng Hồ, hoàn toàn ở trong mắt người Bùi gia, nguyên bản bắt mắt đối với việc hân cường bắt Lưu Ly lúc này biến mất chút.

“Bùi lão gia, Bùi phu nhân, hai người tới vừa vặn, ta đang muốn phái người đi mời hai người tới đây một chuyến thảo luận hôn sự giữa Ứng Hồ cùng Lưu Ly.”

Đại phu nhân muốn nhân cơ hội này bàn chuyện hôn sự, người Bùi gia lần này thực rõ ràng là muốn đem nữ nhi mang về, nếu không thừa dịp hiện tại, chỉ sợ sẽ có thay đổi.

“Hôn sự? Hôn sự nào? Ta chỉ biết nửa tháng trước nữ nhi của ta ban đêm bị người ta mang đi, nguyên muốn điều động thiết y vệ hỗ trợ tìm người, lại nhận được một phong thư của nữ nhi, nói nàng hiện tại ở trong Mạnh phủ làm khách. Ngượng thật, quấy rầy mọi người hơn nửa tháng, cho nên tự mình tới đón về.” Bùi phu nhân ra vẻ kinh ngạc, không hiểu đại phu nhân đang nói cái gì, mắt trừng hướng nữ nhi đang cúi đầu.

“Cái này.....” Đại phu nhân xấu hổ, trong khoảng thời gian ngắn thật không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Bùi phu nhân, Bùi lão gia, Mạnh mỗi lúc này lại hướng hai vị cầu hôn, khẩn cầu hai vị đem Lưu Ly gả cho ta làm vợ.” Mạnh Ứng Hồ hai tay ôm quyền, trình trọng tiến lên hướng hai người đưa ra hôn sự.

“Hồ gia, ngài thật sự là dễ quên. Không phải chúng ta không đem nữ nhi gả cho ngài, mà là Lưu Ly chính mồm cự tuyệt ngài cầu hôn, không phải sao?” Bùi phu nhân lạnh lạnh nói, tức giận trừng hướng nữ nhi không dám nhìn nàng

“Chỉ cần Lưu Ly đồng ý, Bùi phu nhân sẽ đồng ý hôn sự này?” Mạnh Ứng Hồ sớm nhìn ra bà cố ý làm khó.

“Đúng vậy. Nhưng Lưu Ly, con nên hiểu rõ mới được, dù sao lúc trước là con từ chối hôn sự này.” Bùi phu nhân bưng chén trà lên, uống một ngụm trà nóng, rõ ràng có ý cảnh cáo.

Nhất thời, ánh mắt mọi người trong đại sảnh hoàn toàn nhìn phía Bùi Lưu Ly, Bùi Lưu Ly ánh mắt cầu cứu hướng cha cùng đại ca, hai người đồng thời cúi đầu uống trà, cho nên không thấy được.

Bùi Lưu Ly nhìn ra được, nương là cố ý khó dễ. Biết mẫu chi bằng nữ*, nương nhất định là giận Mạnh Ứng Hồ làm nàng hôn mê rồi bắt đi. Nghĩ cũng biết cả nhà sau khi nàng mất tích có bao nhiêu lo lắng, khi nhận được thư biết nàng ở trong Mạnh phủ lại càng tức giận. Trong thư nàng thỉnh người

nhà trước không cần ra mặt, để nàng tự giải quyết, đợi nửa tháng, đối với nương tính tình luôn nóng mà nói, đã mừng không được.

“Nương, chuyện con cùng Mạnh Ứng Hồ, không phải đã ở trong thư nói rõ ràng với người rồi sao?”

“Có sao? Ta chỉ biết nữ nhi của ta trong một đêm đột nhiên mất tích, hảo hảo một cái khuê nữ, không hiểu bị thỉnh đi nhà người khác làm khách, hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại Bùi gia chúng ta, cũng không đem Bùi gia chúng ta đặt vào mắt, hôn sự này làm sao có thể đồng ý?” Bùi phu nhân nặng nề buông chén trà, phát ra tiếng vang thanh thúy, thoáng chốc người Mạnh gia đầy lòng thâm kêu không ổn.

Mạnh Ứng Hồ nhìn ánh mắt căm tức trước mặt mình, biết Bùi phu nhân nhắm vào chính mình, xem ra muốn thuận lợi thành thân, trước hết phải được Bùi phu nhân đồng ý.

“Chuyện này là Mạnh mỗ không đúng, không nên nhất thời tức giận Lưu Ly cố ý cự hôn bắt đi nàng. Mạnh mỗ lúc này lấy chén trà hướng Bùi lão gia cùng Bùi phu nhân chịu tội.” Mạnh Ứng Hồ mang trà đến, cúi đầu hướng hai người trình trọng xin lỗi.

Thấy thế, lửa giận Bùi phu nhân tích lũy đã lâu mới biến mất, hỏi nữ nhi ngồi ở một bên, “Lưu Ly, con muốn thế nào?”

“Thỉnh cha mẹ thành toàn hôn sự của hai chúng con.” Bùi Lưu Ly hiểu được lúc này không nên lại cãi, nếu không hôn sự của hai người sẽ thất bại.

Bùi phu nhân liếc ngang nữ nhi một cái, trong đầu đột nhiên hiện lên những lời thầy tướng số từng nói khi Lưu Ly vẫn hôn mê bất tỉnh.

“Lệnh ái kiếp này cùng Bạch Hồ hữu duyên, Bạch Hồ cũng chọn trúng nàng là quý nhân, mới có thể trợ nàng vượt qua một kiếp, hai người nhất định có nhân duyên.”

“Thời. Bên ngài tùy ý mang sính lễ đến. Lưu Ly trước hết theo chúng ta trở về.” Bùi phu nhân cho dù không muốn, dù sao đây cũng là hạnh phúc cả đời nữ nhi, cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

“Bùi phu nhân, chân Lưu Ly bị thương chưa để đại phu xem qua, có thể để ngày mai hãy đi hay không?” Mạnh Ứng Hồ không muốn giận Bùi Lưu Ly lâu như vậy, nhất thời có thể bỏ qua

“Đúng vậy, ba vị phong trần mệt mỏi đến đây, chúng ta chưa chiêu đãi tận tình, sao lại để ba vị trở về.” Đại phu nhân nhanh mở miệng an ủi

‘Vậy làm phiền.’ Lên tiếng lúc này là người từ đầu đến cuối cũng chưa mở miệng Bùi lão gia, ánh mắt nhìn phía Bùi phu nhân bên cạnh, ôm nhu mỉm cười.

Bùi phu nhân thở dài, cũng chỉ gật đầu đồng ý

Đại phu nhân nhanh chóng kêu hạ nhân chuẩn bị hai gian phòng, chỉ sợ ba người lại đổi ý, đầy lòng nhẹ nhàng thở ra.

“Bùi lão gia, Bùi phu nhân, ta mang Lưu Ly đi để đại phu xem, trước xin cáo lui.” Mạnh Ứng Hồ khom người ôm lấy Bùi Lưu Ly, muốn nhanh rời đi.

“Đợi chút! Hồ gia, phiền toái ngài đợi lát nữa được không, ta cũng có chút chuyện muốn cùng ngài tâm sự.” Bùi Hồ Phách về mặt hiền lành tươi cười, nhưng đáy mắt lại không hề có ý cười.

Mạnh Ứng Hồ vuốt cằm, ôm Bùi Lưu Ly, đáy lòng thầm nghĩ là chính mình xem nhẹ người Bùi gia.

Nghênh Phong Các

Bùi Lưu Ly ngồi ở trên giường cúi đầu nhìn chân trái được bao lại, cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ, con mắt sáng nhìn lão giả đang thu thập hòm thuốc.

“Chương lão, ta không nghĩ tới ông trước đây là ngự y nhưng giờ lại chạy tới Mạnh phủ này, trở thành sư phụ lão ngũ Mạnh gia.”

Bùi Lưu Ly nhìn thấy ông ấy không thể nào không kinh ngạc. Lần trước nàng bị hôn mê mang đến Mạnh phủ không để ý, cho tới bây giờ mới biết sự phụ trong miệng Mạnh Kế Duẩn (em trai thứ năm của M.Ứng Hổ) đúng là hắn.

Chương lão vỗ về bộ râu trắng ha ha cười, ánh mắt mỉm cười nhìn nàng.

“Ta cũng không nghĩ tới có thể làm Hổ gia luôn luôn lạnh lùng nghiêm khắc kẻ đơn độc người hôn mê, cũng không phải là cô nương nào, lại là Lưu Ly con a.”

Bùi gia cùng hoàng thất quan hệ quá mức chặt chẽ, vài ngự y trong cung cơ hồ đều vì người Bùi gia xem qua, tất nhiên là thập phần quen biết.

Bùi Lưu Ly hai gò má đỏ lên, hờn dỗi thấp giọng, “Chương lão đừng giễu cợt ta nữa.”

Chương lão cười ha ha, trong ánh mắt có chút từ ái, ngữ khí chân thành mở miệng

“Hổ gia làm người không giống lời những người khác nói lãnh khốc vô tình, tin tưởng con đã biết. Thời điểm ta nghèo túng, là Hổ gia thu lưu ta, cùng Kế Duẩn trở thành thầy trò cũng là duyên phận. Cũng phải nói lại, ta chưa bao giờ thấy qua Hổ gia để ý cô nương nào như vậy, tâm ý Hổ gia đối với con mọi người đều biết, thật cao hứng có thể uống rượu mừng của hai người. Con nghỉ ngơi đi.”

Chương lão nói vừa xong, liền rời đi, vừa vặn cùng Mạnh Ứng Hổ vừa bước vào đối mặt, thuận tiện hướng hắn báo cáo tình hình cái chân bị thương của Bùi Lưu Ly.

“Chân còn đau không?” Mạnh Ứng Hổ đi đến bên giường ngồi xuống, cánh tay dài duỗi ra, đem nàng ôm vào ngực từ phía sau.

“Không. Đúng rồi, chàng cùng đại ca nói những chuyện gì?” Bùi Lưu Ly thuận thế âu yếm tựa vào trong lòng hắn, tò mò hỏi

“Đại ca nàng tính ở Bạch Hổ thành mở một chi nhánh Châu Ngọc Các, để nàng phụ trách quản lý.” Mạnh Ứng Hổ nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Chỉ đơn giản như vậy?” Bùi Lưu Ly ngửa đầu hồ nghi nhìn hắn, nếu đơn giản như vậy, đại ca làm gì tìm hắn lên nói chuyện?

“Bùi Hổ Phách muốn ta chiếu cố nàng, không thể phụ nàng, cũng trăm ngàn lần đừng xem nhẹ thế lực sau lưng Bùi gia.” Mạnh Ứng Hổ khoé môi cong lên, hừ lạnh

Khi Bùi Hổ Phách nói những lời này, từ đầu tới cuối đều cười, vẻ mặt như vô hại, từng câu chữ lại lộ ra cảnh cáo. Hắn thừa nhận là hắn xem nhẹ người Bùi gia, nhưng cũng không có nghĩa là Hổ gia hắn sợ hãi.

“Phải không?” gương mặt tuyệt mỹ cười đến không có chút hảo ý, nghĩ cũng biết hai người nói chuyện tuyệt không khoái trá. Xứng đáng, chuyện này cũng là do hắn tự tìm lấy, đáy lòng không một chút đồng tình.

“Nàng tựa hồ thấy ta bị làm khó thực vui vẻ?”

Lãnh mưu nguy hiểm quý dị, lực đạo hai tay ôm lại tăng thêm, đến khi nghe được tiếng nàng kêu đau, thế mới thả lỏng, lại vẫn ôm nàng trong ngực. Nếu đổi thành người khác, Hổ gia hắn làm sao có thể dung người đứng trước mặt hắn làm càn, tất cả những người này đều là người hắn không thể đắc tội.

“Ai kêu chàng trước đây làm sai.” Bùi Lưu Ly bất mãn hắn vừa rồi cố ý tăng thêm lực đạo, tức giận nói.

Mạnh Ứng Hổ thông minh không cùng nàng tranh cãi đề tài này, khuôn mặt tuấn tú cúi xuống, cùng chạm vào vành tai và tóc mai của nàng. Nghĩ đến ngày mai nàng trở về Bùi phủ, cho đến khi thành thân, hai người có một thời gian không gặp mặt, tâm tình trở nên buồn bực.

“Có chuyện, ta đã quên hỏi chàng.” Bùi Lưu Ly đẩy ra bàn tay đang chế trụ eo nhỏ của nàng

“Chuyện gì?” nhin không được ở bà vai non mềm trộm hương, tiếng nói trầm thấp hỏi

“Chàng kỳ thật cũng không đến Châu Ngọc Các yêu cầu bồi thường số bạc ngoại công ta thay người bảo đảm, đúng không?” nàng vừa tỉnh lại cũng hỏi qua đại ca, cũng hỏi ngoại bà chuyện này, hai người đều tỏ vẻ không biết.

“Ông ấy là ngoại công của nàng, ta làm sao có thể làm lão nhân gia khó xử?” lại càng không cần đi Châu Ngọc Các đòi số bạc kia.

“Cám ơn chàng.” Bùi Lưu Ly nghĩ đến hai người sắp tách ra, trong lòng bỗng sinh một cỗ không buông tha, khó có khi chủ động hôn môi hân, lập tức đỏ mặt, cúi đầu xuống không dám nhìn hân.

Mạnh Ứng Hồ con người trở nên thâm trầm, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai tay nhẹ nâng khuôn mặt nàng lên, tiếng nói khàn khàn không rõ

“Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn ta. Còn có, hôn không phải như thế.” Theo lời nói, bạc môi nhanh chóng quặc trụ môi nàng, câu dẫn cái lưỡi của nàng, thân ảnh cao lớn đem thiên hạ trong lòng đè lên giường, mắt thấy một hồi kích tình sắp châm.

Ngoài cửa phòng đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, đồng thời vang lên thanh âm của Bùi phu nhân

“Lưu Ly, nương có chuyện muốn nói với con, mở cửa nhanh.”

Mạnh Ứng Hồ thấp giọng rửa một tiếng, vội vàng kéo Bùi Lưu Ly dậy, thay nàng đem sợi tóc rồi chải chuốt tốt, cũng kéo áo lại. Con người đen vừa nhấc, nhìn thấy nàng hai gò má đỏ hồng, còn có một đôi mắt sáng, bộ dáng kiều mỹ kia làm hân lại thấp giọng rửa, nhưng cũng chỉ có thể cực lực nhin dục vọng xuống, nhanh rời giường, tiến ra mở cửa.

Ngoài cửa phòng, Bùi phu nhân vẻ mặt ra vẻ kinh ngạc, kinh hô ra tiếng: “Nguyên lai Hồ gia đã ở nơi này a!”

Mạnh Ứng Hồ mặt âm trầm, đồng thời hiểu được bà là cố ý, cũng biết một chút tức giận cũng không được. Hướng nàng nhẹ vuốt cằm, bước ra cửa phòng.

Giang Uy canh giữ ngoài cửa phòng khó thấy bộ dáng kinh ngạc của chủ tử, phì cười ra tiếng, đến khi vạt áo bị hung hăng kéo lại, chống lại một đôi mắt lạnh te, thế mới cảm thấy không ổn.

“Giang Uy, chúng ta đã lâu không có bàn luận một chút, giờ đi thôi.” Tiểu tử này đại khái là chán sống, da ngứa ngứa.

“Đại thiếu gia, ngài có muốn tìm nhị thiếu gia hay tam thiếu gia hay không a!” Giang Uy bị kéo chạy, vẫn càng không ngừng kêu rên.

Ngay khi Bùi Lưu Ly bị mang về chưa đến ba ngày, Mạnh Ứng Hồ lập tức mang sính lễ tiến đến Bùi phủ

Bùi phu nhân tuy rằng tiếp nhận sính lễ, nhưng lại có ý làm khó dễ, thủy chung không chịu gật đầu đồng ý hôn kỳ. Qua năm sau, Mạnh Ứng Hồ mắt thấy hôn kỳ xa xa không hẹn, mất hết kiên nhẫn, đang chuẩn bị trở lên Bùi phủ một chuyến, lại truyền đến Bùi phủ thông tri tin hai người mau chóng làm lễ cưới.

Cho nên đội ngũ đón dâu lớn oanh động Bạch Hồ thành một hồi, chậm rãi tiến đến Thanh Long thành đón tân nương, mà Bùi Lưu Ly cũng được ngự ban cho không ít đồ cưới quý giá.

Đêm động phòng hoa chúc, Mạnh Ứng Hồ tay cầm hi xúng vạch khăn voan hồng của tân nương, con người đen cực nóng nhìn chăm chú vào dung nhan tuyệt mỹ trước mắt, thay nàng cảm mũ phượng.

“Lưu Ly, muốn thuận lợi cưới nàng trở về, thật không phải là chuyện dễ dàng.” Mạnh Ứng Hồ nhin không được ca thán nhạc mẫu quả thực khó chơi, thiếu chút nữa hân muốn suốt đêm cướp cô dâu.

Nghe vậy, Bùi Lưu Ly phốc xịch cười ra tiếng, tiếp nhận chén rượu hân đưa, hai người ân ái uống rượu giao bôi xong, thế mới thành thật nói:

“Kỳ thật, nương tính đem hôn kỳ để qua một năm sau, ý muốn chinh chàng.”

Mạnh Ứng Hồ sắc mặt xanh mét, thấp giọng rủa, hần sớm đoán được là như vậy.

“Bất quá, cơ thể ta gặp một chút chuyện, nương rơi vào đường cùng đành phải thỏa hiệp, vôi vàng đem ta gả cho chàng, ngược lại sợ chàng đổi ý.” Bùi Lưu Ly hai gò má đỏ bừng, cúi đầu xuống.

“Thân thể nàng xảy ra chuyện gì? Có thỉnh ngự y xem qua chưa?” Mạnh Ứng Hồ khẩn trương nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, sốt ruột hỏi.

“Là nơi này đã xảy ra chuyện.” Bùi Lưu Ly lôi kéo tay hần, đặt lên bụng vẫn bằng phẳng, then thùng cười nói.

Mạnh Ứng Hồ thân hình chấn động! Con người đen kịt động nhìn nàng, không dám tin vôi hỏi :
“Nàng..... Có thai sao?”

“Đã hai tháng. Bởi vì đứa nhỏ, cho nên nương mắng ta một chút, đành phải đồng ý nhanh đem ta gả đi.” Bùi Lưu Ly không nghĩ tới đêm đó say rượu, nhưng lại làm chính mình có đứa nhỏ. Bất quá, điều ngoài ý muốn này, nàng thích!

“Không nghĩ tới ta hôm nay song hỷ lâm môn.” Mạnh Ứng Hồ ôm trụ kiều thê, thỏa mãn thờ dài.

Bùi Lưu Ly ở trong lòng hần nhin không được ngáp một cái, từ sau khi có bầu, nàng thường xuyên cảm thấy mệt.

“Mệt rồi?” Mạnh Ứng Hồ nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của nàng, lại nghĩ tới tình trạng cơ thể nàng, vôi vàng thay nàng cời giá y trên người, giúp nàng cùng nằm lên hỉ giường.

Bùi Lưu Ly sau khi ở trong lòng hần điều chỉnh vị trí thoải mái, lập tức ngủ.

Mạnh Ứng Hồ trêu mền vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhìn thấy bạch ngọc hình hồ ở ngoài vạt áo của nàng, khoe môi khê nhếch.

Nàng rốt cục là của hần.

Dem thiên hạ trong lòng ôm vào ngực, hai người giao gáy tựa như uyên ương cùng ngủ.

Hôn kì: ngày cưới

[hoàn]